

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 27

Dijous, 18 de novembre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 36

Í N D E X

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00003/07) (p. 4)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica (tram. 202-00019/07) (p. 8)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (presa en consideració) (tram. 270-00010/07) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica (tram. 300.00735/07) (p. 16)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 300-00734/07) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran, especialment pel que fa a les residències (tram. 300-00595/07) (p. 23)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00737/07) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional i el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre (tram. 300-00241/07) (p. 33)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política ferroviària (tram. 300-00622/07) (p. 38)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la reunió que va tenir lloc a Miravet el propassat 12 de novembre (tram. 317-00078/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00079/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00082/07) (p. 43)

→

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'actuació de govern, a un any de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya (tram. 317-00080/07) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00081/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre quina és la problemàtica de les persones que esperen fer-se alguna prova diagnòstica durant el primer semestre del 2004 (tram. 310-00216/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre quina és la situació de les persones que esperen la visita per a ésser ateses per un professional especialista, durant el primer semestre del 2004 (tram. 310-00217/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre quines negociacions manté la Direcció General de Patrimoni amb relació a la utilització de l'edifici de l'antiga fàbrica Chartreuse de Tarragona (tram. 310-00305/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre quines mesures té previst prendre per tal que es respectin les competències de la Generalitat en matèria de defensa de la competència (tram. 310-00113/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre si demanarà el comandament únic i la presidència de la Junta de Seguretat (tram. 310-00116/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre el criteri que s'ha aplicat i amb quin objectiu per a encarregar un estudi de la viabilitat de les oficines i les delegacions que la Generalitat té a l'estranger (tram. 310-00117/07) (p. 52)

Interpellació

al Consell Executiu sobre mobilitat (tram. 300-00681/07) (p. 53)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 302-00073/07) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració comunitària i la facilitació d'una vida autònoma de les persones discapacitades (tram. 302-00074/07) (p. 61)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut reproductiva (tram. 302-00075/07) (p. 65)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (tram. 302-00076/07) (p. 68)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció del sistema costaner (tram. 302-00077/07) (p. 73)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les zones d'exclusió de regadiu (tram. 302-00078/07) (p. 78)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea, especialment al Parlament i a la Comissió (tram. 302-00079/07) (p. 81)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Pirineus (tram. 302-00080/07) (p. 84)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 36

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00003/07). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 113).

2. Proposició de Llei de modificació de la Llei 16/2002, del 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica (tram. 202-00019/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (tram. 270-00010/07). Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica (tram. 300-00735/07). Sr. Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació pel procediment d'urgència.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la participació ciutadana i les noves tecnologies (tram. 300-00420/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 300-00734/07). Sra. Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran, especialment pel que fa a les residències (tram. 300-00595/07). Sr. Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 300-00192/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment i el desenvolupament de la indústria cultural (tram. 300-00187/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00737/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional i el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre (tram. 300-00241/07). Sr. Francesc

Sancho i Serena, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política ferroviària (tram. 300-00622/07). Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre mobilitat (tram. 300-00681/07). Sr. Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 302-00073/07). Sra. Teresa Aragonès i Perales, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la integració comunitària i la facilitació d'una vida autònoma de les persones discapacitades (tram. 302-00074/07). Sr. Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la salut reproductiva (tram. 302-00075/07). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (tram. 302-00076/07). Sr. Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la protecció del sistema costaner (tram. 302-00077/07). Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les zones d'exclusió de regadiu (tram. 302-00078/07). Sr. Francesc Xavier Ballabriga i Cases, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea, especialment al Parlament i a la Comissió (tram. 302-00079/07). Sra. Carme-Laura Gil i Miró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els Pirineus (tram. 302-00080/07). Sr. Agustí López i Pla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

22. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència fa avinent la sol·licitud de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, i d'acord amb els diputats interpellants, que es posposin per a una propera sessió plenària les interpellacions que figuren amb els números 5 i 8 de l'ordre

del dia, que són la interpellació sobre la participació ciutadana i les noves tecnologies i la interpellació sobre la cooperació al desenvolupament. *(Pausa.)*

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00003/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges.

Atès que no hi ha cap diputat nomenat per la Comissió per presentar el Dictamen i atès també que no hi ha esmenes, passàrem directament al posicionament. Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui ja donem el vistiplau a una de les iniciatives que, des d'un punt de vista d'impacte positiu per a Catalunya, tindrà més transcendència. De fet, avui ho tornem a intentar, novament; recordem que una iniciativa similar ja va ser aprovada per aquest Parlament en l'anterior legislatura i va ser tramesa al Congrés dels Diputats, on, malauradament però previsiblement, no va ser presa en consideració. Aleshores –com ara, diguem-ne, molt possiblement–, aquesta iniciativa aquí en el Parlament de Catalunya es va aprovar per unanimitat. El problema és que el Grup majoritari aleshores al Congrés dels Diputats no va considerar –aleshores era el Partit Popular– que fos necessari.

I nosaltres tornem a reivindicar la necessitat de crear aquesta figura, que és un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. A Catalunya, aquesta ha de ser una peça bàsica, una peça fonamental, essencial. De fet, saben que, arran d'una proposició no de llei de tots els grups parlamentaris, s'ha creat, s'ha constituït novament un grup de treball per analitzar la qüestió dels peatges a Catalunya. Però, escoltin, des de Convergència i Unió sempre hem cregut que aquesta era la peça bàsica. En el tema dels peatges el que és fonamental és que hi entrin noves aportacions de diners, noves aportacions de recursos, per tal de superar un greuge, un dèficit extraordinari que té el nostre país.

El 34 per cent de vies de peatge al conjunt de l'Estat es concentren a Catalunya. Catalunya, per contra, només té el 5 per cent d'autovies gratuïtes. I, per tant, haurem de ser capaços d'establir algun mecanisme extraordinari de finançament per poder compensar això, per poder fer allò que diu el títol de la mateixa iniciativa: per una banda, per homogeneïtzar els peatges, que no hi hagi peatges més cars en una banda i a l'altra del nostre territori; per a la subvenció d'altres peatges mentre no es

construeixi l'autovia gratuïta que en sigui l'alternativa, i en tercera instància –i parlem-ne a fons–, també de rescat selectiu de peatges.

Si aquesta iniciativa fos aprovada pel Congrés dels Diputats a través de mecanismes de, per exemple, titularització d'aquests fons, d'aquests recursos que nodriren el fons, es podria plantejar de manera imminente, de manera immediata, el rescat de determinats peatges, sobretot de l'entorn de Barcelona, aquells que en diem «de mobilitat obligada», aquells que no tenen cap altra alternativa que no sigui aquesta mateixa via de pagament. I em sembla que ens posarem ràpidament d'acord, en el marc del grup de treball de peatges, en el sentit que siguin el peatge de les Fonts, o el peatge de Mollat, i també haurem de plantejar algun tipus d'actuació a tota la zona del Maresme.

Aquests són els elements bàsics, perquè, senyores i senyors diputats, en aquests moments es produeix la paradoxa que els ciutadans d'aquest país, els ciutadans de Catalunya, han de pagar dues i tres vegades en el moment que paguen, concretament, el peatge. I a través d'aquesta iniciativa el que es planteja és que hi hagi una part d'aquests recursos, que és l'impost de societats, que és l'IVA que paguen les empreses concessionàries d'autopistes, que tornin, que reverteixin i que nodreixin concretament aquest fons.

Jo avui, en aquesta intervenció, no voldria entrar en polèmica. Simplement, voldria fer una reflexió en veu alta, en el següent sentit. Ja vam advertir, quan es va prendre en consideració aquesta iniciativa i vam haver de fer una primera intervenció, que no vèiem que el Govern de Madrid, que el Govern espanyol, veiés això amb bons ulls. Immediatament després, la setmana després de la presa en consideració, el secretari d'Estat d'Infraestructures deia que, d'aquest fons, ni parlar-ne. Ens agradaria –i per això instem el Grup Socialista en aquesta cambra, i concretament el conseller– que prioritzés de manera essencial la negociació d'aquest tema amb el president del Govern espanyol, amb la ministra, amb el secretari d'Estat, per fer canviar una opinió que tenim la sensació que en aquests moments hi és contrària.

I, simplement, permetin-me acabar aquesta intervenció fent un recordatori –em sembla que és pertinent, que és de justícia– de la persona de Jordi Carrillo, que malauradament ens va deixar i que va ser un dels artífexs, potser el més important, que avui aquest Parlament novament, per unanimitat, aprovi una iniciativa d'aquestes característiques.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo no voldria en aquest debat, que és un debat que, com es deia anteriorment, ja es va produir en la

legislatura passada, i en aquesta mateixa legislatura quan vam fer el debat de la presa en consideració d'aquesta iniciativa parlamentària, caure en els tòpics i en els llocs comuns que té el tema dels peatges. Jo crec que és un tema que, en tot cas, obliga a una sèrie de reflexions que van més enllà de la mateixa mesura que avui aprofitem.

Per un cantó, m'agradaria assenyalar la unanimitat dels grups de la cambra. És un problema que afecta tot el país, és un problema realment de país, és un problema dels ciutadans i de les ciutadanes, que les administracions locals i organismes de la societat civil es van impregnar d'aquesta preocupació i van traslladar-la al Parlament de Catalunya i al Govern de Catalunya. I en la línia de treball encetada fa uns anys arribem avui també a aquesta votació.

El primer tema i la primera reflexió, senyores diputades i senyors diputats, és la reflexió sobre la problemàtica de la mobilitat al nostre país, que no és..., aquest model de mobilitat que hem heretat i que ha heretat el Govern actual, que té com a herència el Govern actual, també prové d'una tendència d'un planejament expansiu, a vegades superexpansiu sobre el territori, que ha anat expulsant de forma sistemàtica població dels centres urbans cap enfora de la primera corona, cap a les altres, i que, evidentment, ha acabat incrementant, doncs, els usos de la xarxa viària. I també –per què no dir-ho?– que els sistemes que s'han fet en aquell sistema de control de la mobilitat o aquell sistema regulació de la mobilitat que són els peatges, els darrers exemples de la darrera administració del Govern de al Generalitat han estat justament l'increment de costos i l'aplicació d'un model que està, sobretot, gravant les rendes familiars, la renda dels treballadors i les capacitats econòmiques del petit empresari.

Aquesta és una preocupació, aquest model de mobilitat..., de poc servirien aquests instruments si no canviem el model de mobilitat, si no canviem el model del planejament. «Tot el dia és hora punta», deia l'altre dia un titular d'un diari de tirada nacional, i aquesta és la problemàtica que també hem d'afrontar. I, evidentment, el tema dels peatges en forma part.

A més a més, en forma part un altre problema, i és el dèficit que encara tenim d'un transport públic en condicions que permeti absorbir part d'aquesta demanda de la mobilitat. El 55 per cent dels desplaçaments en la regió metropolitana i, sobretot, a l'àrea metropolitana es fan amb transport privat, que, evidentment, és l'única solució en alguns casos.

I aquesta necessària regulació ha fet, evidentment, que l'Administració i els grups parlamentaris veiem la necessitat d'intervenir per disminuir l'impacte del sistema de peatge en la renda de les famílies, de les famílies amb menys recursos, i, com deia abans, en el sector empresarial.

Jo, de totes formes, voldria advertir d'una possible fallàcia. És aquesta, la mesura: hem de veure el model de mobilitat i n'hem de veure l'impacte en la renda de les famílies i en la capacitat econòmica del petit empresari; però no podem caure en la fallàcia de fer d'aquest tema un tema d'una confrontació. A vegades hi ha la

temptació de la confrontació nacionalista, eh?, dels «territoris perjudicats per les polítiques centralistes». Hem de dir i hem de reconèixer també, tots, que en som responsables, d'aquests sistemes de peatges creats; en som responsables i, com a responsables que en som, hi hem de donar resposta.

El segon tema que m'interessaria assenyalar és el concepte de fons de transició. És un fons destinat a tot allò que s'ha dit també aquí, però sobretot al finançament d'altres mesures complementàries que puguin servir per alleugerir la càrrega que estan patint els ciutadans i les ciutadanes.

I és evident que una advertència i una reflexió de futur. Euskadi, acabades les concessions de peatges importants de la comunitat, ha acabat creant una fundació pública que ha establert un peatge tou amb la finalitat del manteniment de la xarxa viària. Que ens quedi aquesta reflexió, perquè és possible que, d'una manera o d'una altra, aquesta necessitat d'establir un mecanisme financer per al manteniment de la xarxa viària, que en algun moment haurem d'assumir i haurem d'assolir, és un tema que també s'ha de debatre, diputades i diputats, és un tema que hem d'afrontar i és un tema que ha de ser motiu de reflexió en el nou escenari de debat sobre la problemàtica dels peatges.

Evidentment que el nostre vot serà favorable a aquesta proposició.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

(Pausa.)

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el model de vies d'alta capacitat de l'Estat espanyol és un model clarament dual, com ja vam explicar en la presa en consideració. Del total dels gairebé deu mil quilòmetres de vies ràpides que hi havia fins a finals de l'any 2002, dos mil tres-cents eren autopistes de peatge, i aquestes es concentraven al nord, la vall de l'Ebre i la costa mediterrània, mentre que la resta del territori de l'Estat espanyol concentrava la pràctica totalitat de les autovies, molt sovint veritables autopistes gratuïtes.

El perquè d'aquest model, també el vam explicar; hi havien unes raons de caràcter històric i unes altres de caràcter més polític. Les històriques esdevenen, doncs, del moment de la construcció d'aquestes autopistes. Estem parlant dels anys seixanta, un moment en què el sector públic no tenia la suficient capacitat per tirar endavant una inversió d'aquest tipus i s'havia de recórrer a la iniciativa privada. Però posteriorment també hi ha una raó política del perquè d'aquest model dual a l'Estat espanyol, i aquesta raó política sorgeix en el moment que els responsables en el Govern espanyol de les darreres dues dècades no han posat com una prioritat els Països Catalans a l'hora de fer autovies lliures de peatge.

Davant d'aquesta situació, des d'Esquerra Republicana hem plantejat diverses vies de solució, moltes d'elles plantejades, tant en la legislatura passada com en aquesta mateixa legislatura, en el grup de treball de peatges. Però, entre totes aquestes vies de solució, entenem que l'instrument del qual estem parlant avui aquí i al qual donarem llum verda és essencial. Aquest no és altre que el rescat dels peatges i, per tant, la creació d'aquest fons de rescat.

En primer lloc, és un fons de rescat que aquesta vegada es presenta conjuntament per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra –fet que ja ha destacat la intervenció anterior a la meua. En aquest punt, nosaltres estem totalment d'acord que és important que totes les forces polítiques, els cinc grups parlamentaris, impulsin a l'una aquesta iniciativa, que en definitiva es tracta de crear un fons econòmic que tingui tres funcions: homogeneïtzar peatges, és a dir, arribar que es pagui un únic preu per quilòmetre d'autopista i acabar amb situacions de greuge intern; en segon lloc, rescatar selectivament peatges, i finalment, subvencionar peatges.

Però també hem de fer una mica d'història d'aquesta iniciativa, perquè de fet no és la primera vegada que se'n parla en aquesta seu parlamentària. A la cinquena legislatura, és a dir, fa dues legislatures ja se'n va parlar, i no va superar el tràmit parlamentari en aquesta cambra. A la sisena legislatura –per tant fa una legislatura–, sí que va superar el tràmit parlamentari en aquesta cambra, però va ser rebutjada al Congrés de Diputats de Madrid, no essent presa en consideració. Vam ser, en definitiva, víctimes del famós rodet de la majoria absoluta del PP.

Finalment, estem en allò que en diuen «a la tercera va la vençuda», i és en la situació que ens trobem en aquest moment. Amb aquest esperit és com volem tornar a presentar aquesta resolució, òbviament, a donar-li suport, de fet està subscripta per tots cinc grups parlamentaris, i d'aquí anirà al Congrés de Diputats de Madrid, que és on realment se li ha de donar el vist-i-plau final.

I aquí sí que em vull dirigir a tota la resta de grups parlamentaris. Crec que tots cinc grups parlamentaris hem de fer els deures, i hem de fer els deures amb els respectius grups parlamentaris al Congrés dels Diputats. Des d'Esquerra Republicana, ja ho hem fet, i podem assegurar que els vuit diputats al Congrés dels Diputats votaran a favor d'aquesta Proposició de Llei per a la creació del fons de rescat de peatges.

En definitiva, acabo reiterant el nostre suport a aquest Dictamen de proposta de resolució, com un pas més per tenir una Catalunya lliure de peatges.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Senyor president, il·lustres diputades i diputats, avui em pertoca defensar una altra vegada, en representació del

meu Grup, la presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de creació del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. Ens trobem davant d'una proposta que prové de la passada legislatura, del 28 de juny de 2000, quan es va aprovar una resolució molt similar a la que avui aprovarem, i que posteriorment, el 12 de juny de 2001, no va tenir la mateixa sort al Congrés de Diputats. Per tant, esperem que aquesta vegada tinguem més sort.

El que avui intentem fer és reprendre aquella iniciativa que fins i tot va tindre el suport del Grup Popular. Hem de tenir en compte que en aquell moment era el Partit que donava suport al Govern de l'Estat, i essent conscients de la dificultat que comportava tal decisió aquí a Catalunya, va ser conseqüent amb les seves reclamacions, que recordem que ja venien de l'any 1990, amb el Govern del Partit Socialista.

Efectivament, ens trobem davant d'una proposta, des del nostre punt de vista, millorada i alhora actualitzada, i sobretot més realista, i per tant amb més arguments per poder-la defensar en el Congrés. Ho dic perquè s'han introduït canvis, fruit de les negociacions que es van fer amb els diferents grups, negociacions que hem de ressaltar que van tindre la virtut de voler arribar novament a un acord. Fruit d'elles, s'ha modificat l'exposició de motius, que per a nosaltres és prou important. Primer, perquè es dibuixa clarament la petició que es fa a l'Estat, suprimint quelcom de referències, que encara que siguin d'actualitat, com la revisió del nou sistema de finançament, creiem que no és aquest cas el fons de la qüestió. Parlem també d'una nova política de peatges, en col·laboració amb ambdues administracions, l'estatal i les diferents administracions autonòmiques, essent Catalunya la més afectada, i les empreses concessionàries.

També, en l'exposició de motius, es reconeix, al nostre entendre, l'esforç dels últims anys en matèria inversora a Catalunya, que és aproximadament del 18 per cent, percentatge que tots tenim clar que hauríem de mantenir en el futur.

També es corregeix un error que hi havia en l'anterior text i que fàcilment ens varen retreure en la presentació al Congrés, que és el percentatge d'autopistes de peatge que hi ha a Catalunya, on es concentra el 18 per cent de titularitat estatal, i que, conjuntament amb les de titularitat autonòmica, sumen un total del 34 per cent. Això sí, mantenint que a nivell d'autovies gratuïtes estem encara a un nivell molt baix amb relació a d'altres comunitats autònomes.

Amb relació a l'articulat ens trobem novetats importants. En l'article 2, quan es regulen els recursos dels fons, s'introdueix l'afectació del producte, no només dels impostos estatals, sinó també dels autonòmics, generats per les societats concessionàries d'autopistes, amb clara referència al sistema de finançament que es va aprovar posteriorment i que comportava un exercici de coresponsabilitat fiscal, no només en els ingressos, sinó també en la despesa.

També apareix el nou punt, que és l'aportació de recursos provinents de les societats concessionàries d'autopistes, fruit del document de treball del Grup de Peat-

ges, que ha reprès les seves activitats i que en el seu moment va elaborar un document, de data 23 de juliol de 2003, que, amb l'acord de les mateixes concessionàries, dibuixa un escenari de col·laboració en l'àmbit del finançament de la política de peatges a Catalunya. Fem i volem fer també referència i reconeixement a la tasca del senyor Jordi Carrillo i dels anteriors membres del Grup de Peatges.

Seguint aquesta dinàmica de coresponsabilitat fiscal abans adduïda, veiem com l'article 4 també es modifica en el seu apartat 3, on s'especifica que: «Les comunitats autònomes destinaran al fons els recursos generats pels impostos propis, cedits o compartits que generin les societats concessionàries d'autopistes implantades en llurs territoris.» Argument retret, ara fa tres anys, al Congrés, per desestimar la nostra petició, ja que, en cap moment, la pròpia comunitat autònoma no aportava gens al fons i alhora volia gestionar el propi fons.

Bé, creiem que, amb els canvis introduïts en el redactat respecte a l'any 2000, ens trobem amb una proposta més sòlida, que sobretot té la virtualitat d'intentar rebatre els arguments contraris que es van explicitar al Congrés. Encara i així, és una proposta en què queden per definir segons quins aspectes, que, posteriorment, en seu parlamentària en el Congrés, es podrien acabar de concretar.

Per finalitzar dir que ara esperem que aquesta Proposta, amb les seves correccions, l'aprovi el Congrés, si tenim en compte i fem referència al que ha dit el senyor Jordi de los Ríos, tenint en compte que els grups parlamentaris que l'any 2001 varen votar a favor de la Proposta d'aquest Parlament, ara tenen la majoria suficient per tirar-la endavant, és ben clar que la seva acceptació per part de la seva tramitació l'hauríem de donar per garantida, almenys així ho demanem al Partit Socialista. Si més no, les modificacions introduïdes garanteixen, sens dubte, la possibilitat d'un major consens aquí i al Congrés de Diputats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt ràpidament, perquè aquest tema ja l'hem discutit i aquesta mateixa Proposta de resolució també ja ha estat discutida aquí moltes vegades, i no insistirem en els arguments, però sí una qüestió, o potser alguns aclariments, no?

Estem parlant de l'homogeneïtzació. He llegit en algun mitjà de comunicació, no sé si alguna formació política ho està potser explicant d'una manera errònia, això no significa que aprovar això significa el rescat de tots els peatges de Catalunya. Ho dic, perquè algú, potser interessadament, pot pensar que significa això, i no ho significa. Ho dic perquè no enganyem la ciutadania; significa la possibilitat d'un rescat selectiu d'algunes de

les barreres que hi ha en aquests moments, bàsicament metropolitanes, que evidentment, doncs, potser s'hi hauria de tenir algun altre tipus d'actuació. Ho dic, perquè no creéssim aquí falses expectatives. I el que tracta molt més és l'homogeneïtzació. En definitiva, del que tracta és d'acabar amb un model caducat que ve dels anys setanta i dels anys vuitanta, sobre el tema dels peatges, i que no hem sabut trobar-hi solució, ni aquí ni a l'Estat espanyol. Mai s'ha agafat aquesta idea de la implantació d'aquests peatges a Catalunya com una manera de superar aquesta situació d'aquest pagament extraordinari que té el país amb relació a la resta. Però tampoc entraré massa si de comparació amb la resta, el que cal és una homogeneïtzació.

Però, com deia el senyor Labandera, del que hem de parlar bàsicament és de mobilitat. I tot i que aquesta Proposta de resolució es pugui aprovar a l'Estat espanyol, que ja en parlarem si s'aprovarà o no, però en tot cas si es pot aprovar, ha de significar que ha d'estar sotmès a un pla de mobilitat. No cal dir ja des d'aquí «destinarem això, això, això...» No, no. Una vegada tenim aquest fons, aquests diners han d'estar sotmesos a un pla de mobilitat que ha de redactar el Govern de la Generalitat, i aquest Pla de mobilitat ens dirà veritablement quins són els sistemes de transport que necessita aquest país, quins hem d'adoptar i a qui hem de prioritzar, perquè és que, si no, no ens en sortiríem.

Però no ens quedéssim només amb les aportacions de les administracions. Què passa amb les concessionàries? N'hem parlat poc aquí, de les intervencions que hi ha hagut. Les concessionàries tenen uns beneficis extraordinaris, que superen el Pla econòmic financer de la pròpia concessió i que, evidentment, hi hauria d'haver una revisió. I si no hi pot haver aquesta revisió, perquè estem sotmesos a la normativa, doncs posar algun tipus d'impost que gravi aquells beneficis exagerats que tenen en aquests moments algunes concessionàries, algunes autopistes, i que, evidentment, som nosaltres qui els donem aquests beneficis, utilitzant i usant l'autopista. Haurem de pensar en això.

Però també haurem de pensar que l'Estat té un deute. Té un incompliment important, el Govern de l'Estat, que l'han incomplert, sobretot el Govern del Partit Popular, i veurem ara si..., per ara, el Govern del PSOE també, per ara, esperem si ho podem solucionar, és que..., recordin que el 96, a la Llei d'acompanyament, hi havia dels pressupostos de l'Estat..., va preveure, si recorden vostès, un IVA reduït per als peatges, o alternativament, si això no era possible, com finalment no ha passat perquè la Unió Europea no va acceptar-ho, l'aportació d'una subvenció a l'explotació equivalent. Doncs és el 9 per cent, aquesta era la diferència entre el 7 i el 16 que calia d'aportació. És un incompliment d'una pròpia Llei d'acompanyament del Govern central, del Govern de l'Estat, que s'ha incomplert reiteradament. Tots, tots els governs l'han incomplert i no ho han aportat. No calia fer resolucions des d'aquí, estaven obligats per la seva pròpia Llei d'acompanyament. Mirin si podem avançar en tots aquests temes! Ho dic, perquè val més que ho expliquem tot, perquè només ho expliquem a trossos, em dona la sensació, i no creem falses expectatives als ciutadans.

I evidentment, per acabar, a mi em sembla també, com deia el senyor Labandera, que haurem de començar a agafar un exemple i mirar-nos amb molta estimació la Proposta que estan fent des del País Basc, a veure què és el que està passant, si veritablement hem de començar a parlar d'algun tipus de peatge tou, ni que sigui una mica, per mantenir les infraestructures. El que tampoc podem acceptar és que cada autopista de peatge signifiqui fer una autovia alternativa gratuïta. Això significaria un trinxament definitiu del territori, i estic segur, almenys nosaltres, no estem pas disposats a acceptar aquesta situació.

En definitiva, farem un altre pas, altra vegada, al Govern central a veure si això és possible, però el que a mi m'interessa, i m'interessa molt, i a nosaltres ens interessa és que, evidentment, aquest Govern, el Govern de Catalunya pugui fer, que ja està elaborant i que farà properament un pla de mobilitat que sigui el que veritablement dissenyi quines són les necessitats, des d'un punt de vista sostenible, de transport per als ciutadans de Catalunya i per a aquest país.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Cridem a votació. (*Pausa llarga.*)

D'acord amb l'article 140.2 del Reglament, aquest Dictamen ha de ser aprovat per majoria absoluta.

Comença la votació.

La Proposta de resolució ha estat aprovada per 122 vots a favor. La majoria absoluta, per tant, ha estat assolida.

Els faig avinent que la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, del 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica (tram. 202-00019/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, del 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica. Per presentar-la té la paraula, pel Grup Popular, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que avui presentem el Grup Parlamentari del Partit Popular i que sotmetem a la consideració del Ple fa referència a la Llei de protecció contra la contaminació acústica, aprovada per aquest Parlament la passada legislatura. Aquesta Llei estableix mesures per a prevenir i corregir la contaminació per soroll i vibracions a què estem sotmesos tots els ciutadans i ciutadanes en molt diversos àmbits de la nostra quotidianitat: a la via pública, a la feina, fins i tot en la intimitat dels nostres domicilis.

Amb el pas del temps els ciutadans hem anat essent més exigents en els nostres drets, i, per tant, també pel que fa a la protecció contra els sorolls, fruit d'una progressiva conscienciació ambiental, però també fruit del disseny d'una major intimitat a les nostres llars, on el soroll pot convertir-se en un convidat indesitjat, o en els llocs de treball, fruit, en aquest cas també, d'una major conscienciació dels riscos per a la salut que comporta estar sotmès a determinats nivells acústics, tot i que aquest no sigui l'objectiu d'aquesta Llei.

En canvi, sí que és objecte d'aquesta Llei procurar la posada en pràctica d'un conjunt de mesures que tinguin una repercussió positiva sobre la qualitat de vida dels ciutadans. Serà necessari i caldrà que, tard o d'hora, el Govern o aquest mateix Parlament debatem sobre els resultats, sobre l'eficàcia d'aquesta Llei, ja que hi ha encara aspectes importants que no s'han pogut dur a la pràctica, per exemple, l'obligació que els ajuntaments elaborin un mapa de capacitat acústica que els permeti actuar en conseqüència en llurs planejaments urbanístics o declarar zones acústiques de règim especial, és a dir, preveient mesures de protecció especials en aquells indrets on la contaminació acústica sigui superior als valors màxims permesos per aquesta Llei.

Aquesta, que seria una eina adequada per a la lluita contra el soroll, no pot dur-se a la pràctica ja que el Govern encara no ha dictat els criteris per a l'elaboració d'aquests mapes de capacitat acústica. Però, en tot cas, aquestes són figures d'un altre paner i ara no correspon, però sí que volia posar l'accent en el fet que tenim una bona llei, que és millorable, i això pretenem avui amb aquesta Proposició de llei, però que cal desenvolupar-la, perquè, si no, pot perdre la seva vigència i, per tant, la seva utilitat.

El que ens ha dut al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya a presentar aquesta Proposició de llei és la circumstància més o menys anecdòtica que la Llei només exigeix mesures especials a les noves construccions en les denominades zones de soroll, és a dir, en aquelles zones on la contaminació per raó del soroll és superior als valors límits establerts; però no només cal aquesta circumstància, sinó que cal que aquestes noves construccions estiguin en l'àrea d'influència d'infraestructures de transport viari, ferroviari, marítim o aeri.

Ara bé, aquestes mesures especials consisteixen a exigir que aquestes construccions compleixin amb les normes bàsiques de l'edificació; en aquest cas, la NBECA-88, exigint-ne l'acreditació del seu compliment per tal que l'ajuntament atorgui el permís o llicència corresponent. És a dir, preveiem –la Llei ho preveu– que les noves construccions, posteriors a la instal·lació d'infraestructures de transports, disposin d'un mínim de protecció contra el soroll que poden provocar aquestes infraestructures.

En canvi, quan la infraestructura és posterior, ja és massa tard per exigir de la construcció els nivells d'aïllament, de protecció, previstos a l'esmentada norma bàsica o codi tècnic de l'edificació. I, és clar, aleshores la situació és molt més complicada, i en tenim un exemple en la problemàtica suscitada amb l'entrada en funcionament de la tercera pista de l'aeroport del Prat i les molèsties que està generant als veïns de Gavà Mar i de Castelldefels.

Però encara cal que anem més enllà. És que només tenen dret a gaudir d'uns mínims de protecció contra els sorolls els residents o ocupants de construccions properes a determinades infraestructures de transport? Creiem que no. Creiem que són totes les noves construccions les que han de poder oferir un mínim de qualitat acústica, per protegir-se no només de les infraestructures, sinó també del soroll que poden provocar determinades activitats o del soroll propi de la via pública en la qual es troba la construcció, o simplement del soroll de l'aparell de televisió massa alt del veí del costat.

De fet, l'exigència de compliment de la Norma bàsica de l'edificació no és cap novetat, ja que aquestes normes són d'obligat compliment en tota nova construcció. Altra cosa diferent és que certament es compleixin aquestes normes bàsiques, per la qual cosa entenem que cal reforçar l'obligatorietat del seu compliment, així com la seva verificació de forma prèvia a l'obtenció dels diferents permisos. Aquest és l'objectiu que perseguim amb aquesta Proposició de Llei, i és que siguin totes les noves construccions les que compleixin, certament, amb allò que disposen les normes bàsiques o codis tècnics de l'edificació, i, per tant, fer extensiva l'exigència de garantir un mínim d'aïllament acústic a totes les construccions.

Amb això contribuirem no només a millorar la qualitat dels nous habitatges, de les noves construccions, sinó que, a més, contribuirem a millorar la qualitat de vida dels ciutadans en poder garantir que les noves edificacions disposen almenys d'uns mínims de protecció contra la contaminació acústica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, en nom del Grup de Convergència i Unió, ho pot fer l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de la més absoluta tranquil·litat, que el Grup de Convergència i Unió, sobretot quan tenia responsabilitats de Govern, sí que ha fet els deures en aquesta matèria, des d'aquesta tranquil·litat que ara els explicaré, nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició que se'ns porta aquí.

Val a dir que hem tingut allò que es diu col·loquialment «un goig sense alegria». Hem vist un ple amb una llei, hem dit: «Caram!, el Govern s'ha dedicat a legislar.» No, ho ha fet el Grup Popular. Malgrat això, nosaltres, tot i que és una iniciativa, crec, amb alguns aspectes positius, hi votarem en contra. I m'agradaria explicar per què, perquè m'ha sorprès i m'ha deixat en certa manera perplex la intervenció del ponent del Grup Popular respecte a això.

Per què puc dir que hem complert els deures? Doncs, miri, perquè des de l'any 1989, la primera iniciativa que hi va haver amb relació a la contaminació acústica, que

és un problema greu de la ciutadania..., i només cal veure l'Informe anual del Síndic de Greuges, com la primera queixa ambiental és referida normalment, des de fa molts anys, ja, a la contaminació acústica, ja l'any 1989, els deia, ja es van fixar els nivells màxims d'emissió en una infraestructura, en concret, a l'A-16.

Quan encara no hi havia ni predirectives, ni marc legal, ni ordenances, ni res que se li assemblés, ja hi va haver una voluntat explícita per part, aleshores, del Govern de la Generalitat. Més endavant vàrem pactar amb les associacions municipalistes, l'any 95, una ordenança marc per donar una eina als ajuntaments en un tema que certament és complex i que requereix de recursos. Més endavant, el 99, vàrem fer el programa Sonicat i després vàrem ser capaços –i aquest és un mèrit de tots, no és un mèrit de Convergència i Unió, de tota aquesta cambra– de consensuar, de pactar una Llei que ara, doncs, se'ns proposa fer-ne una modificació; una llei que era pionera –i això és cert, és així–, una llei que era consensuada i que era de complexa aplicació.

Però, és clar, aquí no s'ha explicat tot, i això va per diferents grups de la cambra i és una de les raons per les quals nosaltres preferim fer una colla de coses abans que modificar la Llei. Aquesta Llei que vàrem votar tots va ser recorreguda per l'anterior Govern del Partit Popular, i, particularment, i aquí la perplexitat, en l'article 12, que és aquell que estableix l'obligació a qui fa les noves infraestructures de corregir l'impacte sònic que tinguin sobre els habitatges. I el que no es pot fer, i ho dic amb el màxim de respecte, senyor Rodríguez, és venir aquí i dir «home, és que els pobres veïns de Gavà Mar pateixen el soroll de la tercera pista», quan va ser precisament el Govern del Partit Popular qui ho va portar al Constitucional. I aquest recurs, aquest contenciós, encara és viu..., l'article que el que permetia o el que exigia era, a qui fes noves infraestructures –en aquest cas, tercera pista, en aquest cas, AENA, en aquest cas, Estat espanyol o Govern central–, corregir l'impacte ambiental d'aquestes infraestructures i no perjudiqués.

Per tant, home, amb tan poc de temps no es pot fer aquest canvi tan radical de discurs. I deia que va una mica per tothom, perquè no hem vist en aquest tarannà tan magnífic del Govern Zapatero que hi hagi hagut la retirada d'aquest recurs contenciós que està en el Constitucional. Val a dir que alguna mica de raó devia tenir aleshores el Parlament i el Govern de la Generalitat quan el Constitucional no va decretar la suspensió de l'article aquest, famós. Però, en qualsevol cas, el Govern del senyor Rodríguez Zapatero no ha retirat aquest contenciós. Tenim una llista molt llarga de bons propòsits i de retirades, aquest no l'han retirat.

I val a dir que, ja els ho anuncio, en aquest sentit, que, com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres el que farem és instar a través d'una proposició, que si tenen a bé, doncs, tots els grups d'aquesta cambra i per la intervenció que de moment fins ara he sentit i pel que van expressar els diferents grups parlamentaris en el moment que el Govern Aznar ens va posar aquest contenciós, suposo que tindrà el suport de tots els membres de la cambra. Per tant, intentarem fer això.

I els deia que hem complert els deures encara des d'una altra perspectiva. I tinc el text, perquè és interessant –de vegades els diaris de sessions, doncs, mira, també serveixen per a això–, en què la ponent, en aquest cas, del Grup Socialista, al final de la seva intervenció deia, doncs, amb la correcció que la caracteritza –és l'actual consellera Tura, aleshores diputada responsable dels temes de medi ambient del Grup Socialista–, de la importància que es fes la dotació pressupostària. Perquè aquesta és una llei que necessita, com totes, però potser encara fins i tot més que les altres, doncs, una dotació pressupostària.

I els deia que hem fet els deures. Doncs sí, els hem fet, perquè abans de les darreres eleccions, fruit d'aquesta Llei, tots els ajuntaments de Catalunya sense excepció –i això vol dir pressupost– tenen el cadastre sònic. Tots els ajuntaments de Catalunya, a través dels consells comarcals, perquè el Govern de la Generalitat, sense ser-ne competent, però responsable amb una llei que havia aprovat i amb un mandat que tenia d'aquest Parlament, va dotar la partida pressupostària per fer els cadastres sònics de tots els 946 ajuntaments de Catalunya. I, per tant, tots sense excepció tenen el cadastre sònic. Per tant, ja tenen la primera part feta. I, sorprenentment, aquells mateixos que ens demanaven pressupost, i que varem complir –no en el pressupost de 2004, fóra excusable, perquè era un pressupost que ja vam entendre que era fruit de l'herència mal deixada de Convergència i Unió–, però pensàvem que el pressupost del 2005, que era veritablement el pressupost del tripartit; zero pessetes pressupostades per a la contaminació acústica.

Per tant, aquí m'ho han d'acceptar: nosaltres hem fet els deures i veig que, doncs, aquí tothom parla, proposa modificar articles –és molt legítim, per descomptat–, però em sembla que ningú ha complert l'esperit i la voluntat d'aquesta Llei com Convergència i Unió quan ha tingut responsabilitats.

Per tant, és des d'aquesta posició i des de la reclamació que farem a través, en aquest cas, d'una proposició no de llei, que esperem tenir el suport de tots els grups parlamentaris per demanar al Govern central que retiri aquest canvis que tenim davant del Constitucional amb relació a l'article 12 d'aquesta Llei, i també... –ja els ho avanço també, i això ja ho debatrem dilluns de la setmana que ve o dimarts quan toqui el capítol de medi ambient–, també demanarem que, coherents amb aquest discurs que es feia en el debat parlamentari del 12 de juny de l'any 2002, des d'aquesta mateixa tribuna, doncs, els partits que donen suport al Govern li exigeixin –i els en donarem peu també a través d'una esmena que presentarem, sona molt senzill, només caldrà que la votin– que dotin pressupostàriament aquesta Llei.

Quan hàgim fet tot això, quan hàgim desvetllat totes les incògnites constitucionals, quan puguem exigir a les noves infraestructures que corregeixin l'impacte, quan el Govern s'hagi mullat posant els recursos per complir-ho, després estarem disposats a canviar aquesta Llei i a avançar més. Però aquesta, que és una llei consensuada, jo crec que és bo que la despleguem amb normalitat i no la modifiquem.

No he entrat, per tant, en el fons del contingut de la proposta de reforma, però per aquestes raons em sembla que queda prou clar quin és el nostre posicionament. I, per tant, votarem en contra d'aquesta proposta, bo i lamentant, i també en volem deixar constància, doncs, del més que descriptible interès per part del Govern, que no ens envia lleis, però almenys quan n'envien els grups de l'oposició tampoc es pren la molèstia de ser present en un debat que em sembla que, malgrat tot i amb independència de quin sigui el seu resultat, l'hem trobat a faltar en aquests bancs.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com bé ja s'ha dit pels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, aquest Parlament, el juny del 2002, va aprovar per unanimitat la Llei de protecció contra la contaminació acústica; una llei que, com s'ha dit aquí, és una llei que va ser pionera a l'Estat espanyol, tant és així que l'Estat va aprovar la Llei del soroll un any després, en concret, l'any 2003.

La Llei de la contaminació acústica, malgrat el que s'ha afirmat des d'aquesta tribuna i a diferència de la Llei de l'Estat, és una llei que, tot i que encara no té el seu desplegament reglamentari, es pot aplicar directament, perquè els papers annexos de la Llei estableixen les metodologies per tal d'avaluar la contaminació acústica.

Amb l'aprovació que va fer, el Parlament, de la Llei, no només va sancionar una llei ambiental: va aprovar una llei que intenta reconduir i replantejar moltes coses. Una llei global, valenta, que intenta corregir les agressions que la contaminació acústica provoca sobre el medi i sobre les persones.

És cert que el soroll acaba condicionant la vida de les persones i que cal respectar la vida privada i familiar, protegida pel Conveni europeu de drets humans, allò en què el seu màxim intèrpret és el Tribunal d'Estrasburg, que, per cert, abans d'ahir va dictar una sentència que reconeixia, precisament, el dret a la vida privada i a la inviolabilitat del domicili i que afirmava, en aquesta sentència, que l'elevada contaminació acústica vulnera precisament aquest dret. Per tant, haurem d'analitzar amb cura aquesta sentència ja que la jurisprudència europea, com vostès saben, és aplicable a tots els països del Consell d'Europa.

Ara bé, tal com estableix la Llei de contaminació acústica, aprovada pel Parlament l'any 2002..., regula com s'ha de fer el control d'aquesta contaminació acústica, i ho fa des de dos vessants: un que és l'establiment d'emissions, pel que fa als nivells de contaminació acústica associada a les fonts del soroll, i l'altre que és la definició dels nivells de qualitat acústica en immissió com a garantia dels potencials receptors del soroll.

I la Llei que avui es pretén modificar regula, precisament, aquests dos aspectes i preveu també els mecanismes per tal de prevenir la contaminació sonora, i defineix com s'han de fer, com s'han de desenvolupar les eines de limitació dels nivells d'immissió a l'exterior.

És cert que no regula els nivells d'immissió en interiors, però això, tal com ha dit l'illustre diputat senyor Santiago Rodríguez, no es preveu perquè hi han altres normatives que són d'aplicació en el cas que vostès pretenen avui modificar, que és el Codi tècnic de l'edificació, que és la norma bàsica de l'edificació, i que és d'aplicació en totes les construccions d'habitatges que es fan en el país, no? Malgrat això, el Govern és conscient de l'alt nivell de sensibilització que els temes de soroll provoquen, està... o desplegarà normes en aquest sentit, pel que fa referència a la rehabilitació d'habitatges, també en la construcció d'habitatges.

Per tant, no votarem a favor d'aquesta modificació de la Llei. No tan sols per això, ho farem perquè tenim una bona llei i perquè algunes de les mesures que vostès proposen s'han d'introduir, s'introduiran en les normatives que he citat. I ho farà el Govern, precisament, perquè és conscient de la sensibilització social davant les causes i els efectes que provoca el soroll tant en el medi com en les persones.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, se'ns planteja –i ho rebem amb certa sorpresa– per part del Partit Popular aquesta modificació de la Llei de contaminació acústica, aprovada fa tot just dos anys. I dic que «no», sense certa sorpresa per part nostra, per dos motius, bàsicament. En primer lloc –ja s'ha expressat–, pel fet que el Partit Popular va presentar un recurs contra aquesta Llei i justament en els aspectes que ara ens transmet, el seu ponent, que és allò que més els preocupa. En segon lloc, perquè, home, tenim moltes lleis que fa anys que s'han aprovat i que el seu grau de compliment i d'execució és bastant menor que el d'aquesta Llei.

És una llei que justament, com bé deia l'exconseller, es va treballar de la forma adequada per tal que en aquests moments tots els ajuntaments disposessin de cadastre sònic. Que s'hi està avançant i, des de l'actual Govern en els aspectes que vostè planteja s'està treballant, s'està treballant en el decret regulador del Pla de rehabilitació d'habitatges de Catalunya per establir com s'han de fer aquests habitatges perquè no rebin aquest impacte sonor.

Els paràmetres en els quals s'ha de treballar ja els estableix la Llei, o sigui, la Llei marc de so ja estableix quins són els paràmetres d'emissió i d'immissió. A partir d'aquí entenem que és des d'altres àmbits on s'ha de regular com s'ha de fer per evitar aquests nivells d'emissió o d'immissió.

Per tant, entenem que no és el moment ni és procedent a aquestes alçades, a només dos anys d'haver-se aprovat una llei que ja estableix i dona unes garanties als ciutadans i ciutadanes, que s'han d'anar desenvolupant i que s'estan desenvolupant i que des de l'anterior Govern i des de l'actual Govern s'està treballant en diferents línies. Efectivament, des de l'anterior Govern es va treballar en la línia de dotar els ajuntaments perquè poguessin fer el cadastre sònic. Ara ja està fet, des de l'actual Govern s'està treballant en com s'han de construir els habitatges, com s'han de fer les edificacions per evitar aquest impacte sònic, que entenc que també és el que recollia aquesta proposta que vostè, senyor diputat del Partit Popular, ens feia.

I, per tant, nosaltres el que li plantejem és que entenem que seria normal que retirés aquesta proposta, justament perquè s'està treballant en la línia adequada, justament perquè les coses ja van com han d'anar, perquè emergeix d'una llei pionera i consensuada, com també s'ha dit, i perquè creiem que les lleis tampoc no es poden fer en funció d'una necessitat d'alguns nuclis.

Miri, jo la primera pregunta oral que vaig fer fa cinc anys en aquest Parlament era justament sobre la contaminació acústica i justament a proposta i petició dels veïns de Gavà Mar. Som conscients que hi ha un problema greu justament en aquesta zona del municipi de Gavà, per l'impacte que comporta l'enlairament dels avions, especialment actualment els de la tercera pista. Nosaltres justament ja per això i per d'altres motius ambientals en el seu moment vam considerar que no era oportú fer aquesta tercera pista allà, sinó que consideràvem que s'hauria de fer un altre aeroport en un altre lloc –i ara no entraré en aquest debat–, però, en tot cas, un cop s'ha fet, creiem que malament, inadequadament i en un lloc no oportú, impulsat des del Govern que vostès mateixos hi donaven suport. Home, creiem que la mesura..., és a dir, el problema de Gavà Mar no es resoldrà ara amb la Llei de construcció d'habitatges, amb una modificació de la Llei que afecta la construcció dels habitatges, i que el que cal és fer actuacions aquí i en altres llocs on hi ha un impacte sònic, i, en aquest cas, doncs, modificant el pla d'enlairament dels avions. És a dir, hi ha solucions per resoldre aquest problema i altres problemes que hi han.

Per tant, no portem un tema puntual o alguns temes puntuals –que són problemes actuals que tenen solucions si s'actua correctament– a una modificació d'una llei, que creiem que és una bona llei i que és una llei en la qual s'està treballant des del Govern, s'hi va treballar en l'anterior i s'hi està treballant actualment. Per tant, nosaltres plantejaríem que des del Partit Popular es retirés aquesta proposta de modificació, perquè entenem que no té sentit en aquest moment i en aquest lloc.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds -Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Després de totes les intervencions dels diputats que m'han precedit, poca cosa tinc de nou a afegir, sinó sumar-me a les seves argumentacions.

El senyor Santi Rodríguez ha començat dient que el soroll afecta les nostres vides, els altres diputats han acabat dient: «És que per això varem fer la Llei i per això varem estar-hi d'acord i va haver-hi aquella unanimitat que hi va haver.» Ja en aquell moment dèiem que era una necessitat detectada des de feia temps i ens vàrem alegrar, precisament, que aquí a Catalunya fòssim pioners. En aquell moment ja hi havia una gran sensibilització social. No és d'ara que, en els últims mesos o des que es va aprovar la Llei, hagi anat creixent. Que sembla..., la deducció que se'n pot fer, del preàmbul o de l'exposició de motius, en la segona part, que diu que hi han estudis que fan referència als efectes que provoca la contaminació, des de trastorns de caràcter mèdic, trastorns de la son, etcètera, de tot això ja hi era sobre la taula en el moment que es va fer aquella Llei. I precisament per això hi va haver la insistència que havien de treballar els dos nivells que la Llei ja treballa –de fet, ja ho contemplava el mateix projecte, però ho vàrem anar polint–, que era el de qui fa el soroll, és a dir, l'emissió, i d'altra banda, on es rep, aquest soroll, que és el que se'n diu la immissió, és a dir, l'ambient.

És cert que la Llei no regula què passa dins de les cases, però és que per al que passa dins de les cases ja hi ha un codi de l'edificació, que a més a més s'està modificant, i, a més a més, doncs, hi ha una normativa que el Departament de Medi Ambient està preparant que regula els habitatges i que inclou garanties, entre altres, com el nivell acústic a l'interior dels habitatges perquè no se superi uns determinats nivells.

Per tant, nosaltres entenem que està dient que hi han uns problemes de la gent quan dins de les cases perceben un soroll que els ve de fora, però també entenem que no cal modificar una llei que va ser aprovada des de fa tan poc temps, perquè, d'entrada, hi ha com dos nivells de debat en la proposta que vostè fa: els nous edificis, que com diem ja hi ha un codi d'edificació..., a més a més hem de tenir en compte que cada vegada com que hi ha més sensibilització, també hi ha més exigència i també hi ha més control, i per tant, doncs, sobre això ja s'hi està treballant. I l'altra part pot ser la dels edificis ja existents, que segurament és on la problemàtica és majoritària.

Vostè parla de Gavà Mar, els edificis ja existeixen, per tant, aquesta Llei, doncs, no els afectaria, i per tant, el que s'ha de fer en aquests edificis que ja existeixen és donar-hi suport perquè puguin rehabilitar-los, perquè facin els seus aïllaments, perquè no percebin tant el soroll que els ve de fora.

I sobre això també ja hi està treballant el Govern, perquè segurament que ja ha sentit parlar que hi ha un projecte de decret regulador del Pla de rehabilitació d'habitatges de Catalunya. I aquest projecte de decret el que farà serà plantejar ajuts a qui vulgui rehabilitar els seus edificis, i és aquí on es podran acollir, les persones que

en aquests moments estan detectant uns sorolls que els són molestos.

I és per tot això que nosaltres, com els companys que m'han precedit, votarem en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

El senyor Rodríguez vol la paraula?

El Sr. Rodríguez i Serra

Sí, hi ha una petició de retirada i m'agradaria poder-m'hi pronunciar.

El president

Té un minut, doncs.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Bé, a mi em dona la impressió que no s'ha acabat d'entendre ben bé què és el que diu la Proposició de Llei. La Proposició de Llei no pretén resoldre, ni molt menys, els problemes que hi han a Gavà Mar o que hi han a Castelldefels, ni entra en la problemàtica sobre la competència de qui ha d'adoptar les mesures de grans infraestructures en funció de quina és l'Administració competent. El que pretén aquesta Proposició de Llei és, precisament, que totes les noves construccions compleixin la norma bàsica de l'edificació de condicions acústiques. Simplement pretén això, i no entrem en què estiguin afectades o no per grans infraestructures. Simplement demanem que totes les noves edificacions compleixin aquesta norma bàsica, que ja és d'obligat compliment, però que la realitat ens diu –la realitat ens ho diu– que això no succeeix així. I la prova n'és que la Llei exigeix el compliment d'aquesta norma bàsica només en el cas de les grans infraestructures, i entenem que això és necessari sempre, d'aquesta manera en el futur ens estalviarem problemes i fins i tot recursos del Govern per a rehabilitar habitatges i intentar-los aïllar amb posterioritat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

(Pausa llarga.)

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 16/2002, del 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 111 vots en contra.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (presa en consideració) (tram. 270-00010/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i... (*Remor de veus. Pausa.*) El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny del 57, sobre el Registre Civil. Aquesta Proposició de resolució ha estat presentada conjuntament per tots els grups parlamentaris de la cambra.

Per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora María Eugenia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, la Proposició de resolució que avui debatem podria semblar que es tracta només de la modificació de la Llei del Registre Civil de 1957. A algú li podria semblar si no ens equivoquem de data, perquè realment del 57..., crec que queden molt poques lleis franquistes, i per tant preconstitucionals, sense modificar, quan això està en contra i afecta no només la Constitució, sinó, evidentment, els estatuts d'autonomia.

Per tant, més enllà de la Constitució, dels estatuts d'autonomia, dels tractats internacionals, i també de les lleis vigents, aquesta proposició tracta, en definitiva, de consolidar, d'invocar el principi d'igualtat dels ciutadans a usar la seva llengua oficial i a no ser discriminat per l'ús que en decideixin. Però no només d'això també, sinó que per fer efectiu aquest ús, aquest dret a utilitzar la llengua pròpia, és necessari el coneixement per part dels jutges de la llengua, i no només de la llengua, sinó també del dret que han d'aplicar. I en aquest cas el dret que han d'aplicar són les lleis d'aquest Parlament de Catalunya, i no uns decrets o lleis que són preconstitucionals i són lleis de l'època franquista.

La llei que avui volem revisar i modificar és la Llei reguladora del Registre Civil. També volem, per tant, a efecte..., aquesta modificació de la Llei afectaria també el Reglament que desenvolupa aquesta Llei, en definitiva els reglaments que regulen els registres civils, mercantils i hipotecaris, que són de 1958.

Aquí a Catalunya, quan deia que els jutges han de conèixer les lleis del Parlament de Catalunya i aplicar-les, hem tingut en dues ocasions la regulació sobre com s'havien de fer els assentaments i com s'havien de relacionar els ciutadans quan demanen manifestacions del contingut dels assentaments en els diferents registres, i concretament en el Registre Civil.

La Llei del 83 va establir que calia un acord amb el Govern de l'Estat per tal de fer possible l'ús i utilització de la llengua catalana, en definitiva la normalització d'allò que la Constitució preveu a l'article 3. No va ser suficient, no hi va haver acord amb el Govern de

l'Estat, i la Llei posterior del Parlament de Catalunya, de política lingüística, va ser molt més clara: va especificar que els assentaments s'haurien de fer en català; que podria, en definitiva, el ciutadà, escollir, en ús del seu dret a utilitzar la llengua oficial a Catalunya, qual-sevol de les dues llengües oficials.

La Llei tampoc s'ha complert; no s'ha complert pels jutges, que han decidit, la majoria –jo diria que gairebé tots–, que si hi va una inspecció, si hi ha un inspector del Ministeri de Justícia i troba, com va ser el cas, que un jutge està fent els assentaments en català, li diu que el reglament vigent és el Reglament del 58 i és el que ell ha d'aplicar.

Per tant, la Llei de política lingüística, quant al Registre Civil, tampoc va ser suficient, no ens va servir per aplicar la Constitució i allò que diu l'Estatut d'autonomia. Els jutges segueixen, fins avui, aplicant la normativa que el Ministeri de Justícia diu que és la vigent, i que els obliguen les lleis de l'Estat, i no les lleis del Parlament de Catalunya. En tenim un cas conegut, que era el jutge d'Arbúcies, que saben vostès que feien els assentaments en català, fins que va tenir una inspecció que el va obligar a aplicar el Reglament del Registre Civil de 1958, ho repeteixo, reglament franquista i preconstitucional.

La situació actual, doncs, és que els jutges no compleixen –i suposo que la coneixen, però no la compleixen– la Llei de política lingüística de la Generalitat de Catalunya. En aquest moment, senyories, senyores i senyors diputats, hi ha un projecte de decret que, coincidentment, va ser ahir informat pel Consell General del Poder Judicial. Ens satisfà, aquest projecte? No negaré que és donar un petit pas. El que no entenc és com es pot modificar quant a la utilització del català en els assentaments del Registre Civil i en les manifestacions del contingut dels assentaments, es pot modificar per un reglament, quan tampoc l'Estat no modifica la Llei del Registre Civil. Per tant, si es pot fer avui únicament mitjançant un projecte de decret, com és que han passat vint anys amb governs socialistes i governs del PP i cap d'ells ha tingut aquests assessors jurídics tan fantàstics que li diuen que, sense modificar la Llei del 58, pot, mitjançant un decret, modificar la situació lingüística dels registres, no només a Catalunya, sinó a les comunitats autònomes amb llengua oficial..., amb oficialitat amb una llengua que no sigui el castellà?

El cas és que avui estem amb una situació: la Llei del Parlament de Catalunya, potser la coneixen, però no l'apliquen, perquè calia un reglament perquè aquesta Llei fos coneguda i aplicada pels registres civils a Catalunya. Aquesta és la situació que avui tenim. I crec que és oportú manifestar aquesta situació, perquè jo no crec que sigui únicament necessari, des del punt de vista jurídic, modificar-ho mitjançant un decret, sinó que cal modificar la Llei.

I aquest decret és el que m'ha fet pensar que aquesta proposició s'haurà d'esmenar quan vagi a comissió, si avui rep el recolzament de tots els grups parlamentaris, com crec que sí, perquè és una iniciativa conjunta. I per què ho dic? Doncs, perquè en llegir el Projecte de decret..., és clar que és un projecte, però ja informat pel Consell General del Poder Judicial –que, per cert, li

sembla bé, cosa estranya també—, que fa dubtar si realment és un bon decret o no per aconseguir la finalitat que ens proposem.

Aquest Projecte de decret té preceptes que compliquen l'aplicació de la Llei de normalització lingüística en els assentaments del Registre Civil, la compliquen d'una manera exagerada. Sempre cal..., a sol·licitud de l'interessat; o sigui, fa molta complicació. I a més, encara —i per això sí que no calia ni decret ni llei—, els llibres del Registre Civil estan en castellà, malgrat les traduccions jurades que s'han enviat fa anys des de la Conselleria per facilitar-ne la traducció i que els fulls dels llibres del Registre, almenys, estiguessin en català.

Per tant, crec que és molt oportuna avui aquesta discussió, i espero, senyores i senyors diputats, que en comissió, quan es vegi aquest projecte de resolució, el puguem esmenar per tal de complir la Llei de normalització lingüística, que crec que no seria necessària, perquè, si per un decret de l'Estat resulta que es farà obligatori en els jutjats allò que el decret diu, em penso que la Llei del Parlament de Catalunya té una prevalença jurídica legislativa superior a aquest Reglament de l'Estat. I no és un tema competencial. El tema de la llengua no és un tema que tingui a veure amb les competències de l'Estat, si són exclusives o no. És un altre tema: és l'exercici del dret dels ciutadans, com deia abans, en l'exercici del principi d'igualtat, dels drets dels ciutadans a usar la seva llengua pròpia, la llengua que escullen, si és cooficial a la seva comunitat autònoma.

Per tant, ens haurem de plantejar si, una, aquest Projecte de decret, que crec que no hauríem d'acceptar en els termes en què avui existeix, en els termes en què ha estat informat pel Consell General del Poder Judicial..., que, ho repeteixo, és dels pocs informes favorables que he vist del Consell General del Poder Judicial quant al tema de la llengua; o plantejar-nos també com és que els jutges de Catalunya no coneixen o, si els coneixen, no respecten i apliquen els preceptes de la Llei de política lingüística, que per altra banda en aquests punts no ha estat impugnada i, per tant, és d'obligat compliment per part dels jutges i magistrats..., en aquest cas els jutges, perquè els magistrats aquí no hi tenen res a veure, sinó per part dels jutges, que són els responsables dels diferents registres civils a Catalunya.

Espero, ho repeteixo, i desitjo que hi hagi el mateix consens que hi ha hagut en la presentació del projecte de resolució quan en comissió presentem les corresponents esmenes, en la via de millorar el text que avui estem debatent, per aproximar-lo a allò que diu la Llei de política lingüística, que va ser aprovada per unanimitat i que crec que tots compartim i desitgem: el coneixement per part de tots els que viuen i treballen a Catalunya i per part també dels jutges, que són els que apliquen les lleis.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per economia de temps, en un ple que es veu llarg i dens, per manifestar el nostre suport a aquesta Proposta de resolució. Sabem les resistències que hi ha hagut sempre a la normalització lingüística en l'àmbit de la justícia, però nosaltres estem absolutament convençuts que en aquest moment estem en el bon camí; que hi ha una sintonia entre el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya i el Ministeri, que s'ha expressat en aquest moment en un conveni en el qual, entre els seus apartats, n'hi ha un de molt explícit, que és el punt segon, en el seu apartat c, que planteja clarament la modificació de l'article 23 d'aquesta Llei del 1957. I, per tant, nosaltres creiem que aquesta resolució va justament en la mateixa direcció que en aquest moment estan portant a terme el Ministeri de Justícia i el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, jo voldria tranquil·litzar la il·lustre diputada senyora Maria Eugènia Cuenca, dir-li que estem en el bon camí; que, lògicament, aquesta resolució ens ajuda a fer passos endavant, però que, en tot cas, la sintonia per tal d'harmonitzar aquesta qüestió, que és un dret evident dels ciutadans per tal que puguin fer els assentaments registrals en la llengua que ells triïn de les dues llengües oficials..., doncs, això és un dret que d'aquí a poc estarà absolutament garantit, i, per tant, haurem normalitzat des del punt de vista lingüístic un aspecte administratiu però molt important per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. I, la meua intervenció, també la faré de l'escó estant, perquè es tracta d'una proposta de resolució que hem presentat per unanimitat els cinc grups de la cambra, i, per tant, doncs, ja hi ha uns acords bàsics que faran, de ben segur, que aquesta Proposta de resolució, que després es traduirà en una proposició de llei que s'ha de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats, tingui l'acceptació de la cambra espanyola.

Tal com han dit els dos diputats que m'han precedit, un dels problemes que tenim és que el català, la llengua pròpia i cooficial a Catalunya, doncs, no és la llengua d'ús habitual als registres de la propietat. Els assentaments s'han fet majoritàriament en llengua castellana, la documentació també, i la majoria de ciutadans, quan entren en les oficines dels diferents registres de la propietat que hi ha escampats per tot el territori, doncs, la veritat és que en la majoria de casos ja entren una mica intimidats i, fins i tot, ja ni tan sols es plantegen si poden fer els assentaments en català.

Aquesta situació s'ha de canviar, i aquesta proposició de llei, el que busca, el que persegueix és reforçar i convertir del tot habitual i normal la presència del ca-

talà. Per una banda, el primer paràgraf, que de fet és una addició a l'article 23 de la Llei del 8 de juny de 1957, del Registre Civil, que és la que pretenem modificar amb aquesta proposició de llei, estableix que els assentaments es podran fer en qualsevol de les dues llengües –per tant, el ciutadà podrà triar en quina llengua, doncs, es fa l'assentament– i que, a més a més, el català serà la llengua habitual de tota la documentació, dels fulls, dels segells, del sistema informàtic, i, per tant, doncs, serà també la llengua d'ús habitual.

Després hi ha una disposició addicional que insta el Govern a dictar les corresponents disposicions reglamentàries per tal de garantir-ne aquest ús efectiu. Jo crec que no cal que ara entrem a parlar de l'article 3 de la Constitució, que consagra la cooficialitat de les llengües pròpies en els territoris en què els respectius estatus d'autonomia han previst aquesta cooficialitat, també hi ha reiterades sentències del Tribunal Constitucional que reconeixen a les comunitats autònomes, als seus governs i a les seues cambres legislatives la potestat per poder regular l'abast d'aquesta cooficialitat, per poder concretar en quins àmbits es podrà utilitzar la respectiva llengua pròpia –en aquest cas seria la catalana–, i que, a més a més, doncs, preveuen també que els governs de les comunitats autònomes i les cambres legislatives puguin aprovar tota mena de lleis de normalització lingüística o de foment de l'ús de la llengua pròpia.

Per tant, hi ha prou antecedents polítics i jurídics per tal, doncs, que aquesta Proposició de llei prosperi i, en tot cas, doncs, confiem també que els nous aires que es respiren al Congrés dels Diputats hi contribueixin, perquè és bo que la legislació sigui clara i sigui determinant, és bo també que els funcionaris la respectin, però també és bo que el clima polític ho afavoreixi, perquè les normes, si no van acompanyades d'unes actituds i d'uns tarannàs, moltes vegades costen molt que s'apliquin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. També des de l'escó estant i per donar suport a la Proposta de resolució, com no podia ser d'altra manera, per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la modificació de la Llei estatal del 8 de juny de l'any 57 sobre el Registre Civil, tot i no volent fer un debat estrictament polític perquè considerem que és una qüestió, en la seva pràctica totalitat, jurídica. És una qüestió que l'habilitació legal, l'ha citat el diputat que m'ha precedit en la paraula, pel que fa a l'article 3 de la Constitució espanyola, però també, i no podem obviar, pel que fa a la disposició derogatòria de la mateixa Constitució, en la qual, doncs, deixa sense efecte totes les disposicions normatives que s'oposin al mateix text, i, per tant, en concret, al seu article tercer, que és al que s'ha referit el diputat que m'ha precedit, el dipu-

tat senyor Estradé, i per tant entenem que estem estrictament dins el que és un debat jurídic i que la qüestió, doncs, estrictament política l'hauríem de mirar de deixar de banda.

Es tracta, res més, pel que fa, almenys al criteri del nostre Grup Parlamentari, de modificar una norma preconstitucional i, en definitiva, es tracta de constitucionalitzar i i/o normalitzar, doncs, la Llei del Registre Civil pel que fa a l'ús de les llengües oficials –i aquesta és una voluntat compartida, com no pot ser d'una altra manera–, i, a més, és res més que adequar, doncs, la realitat pluricultural i plurilingüística de l'Estat i, en definitiva, d'avançar en el reconeixement del que és la realitat, avui dia, de Catalunya i del nostre país quant al foment de l'ús de la llengua catalana al nostre país.

Per tant, entenem que és una modificació del tot necessària, estrictament pel que fa a la seua vessant jurídica i que la redacció actual impedeix l'aplicació normal en l'àmbit registral de la llengua catalana.

Per tot això, ho repetim, donarem suport a la Proposta de resolució.

Res més, senyor president. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Nosaltres volem fer expressament una intervenció breu perquè la Proposta genera clarament un ampli consens i, per tant, no volem ser reiteratius en el que ens sembla que és la indiscutible defensa de la nostra llengua. Només voldríem incidir en el fet que compartim la idea que des de Catalunya podem fer actuacions afegides a aquesta reforma legislativa que estem impulsant per defensar el català, i per això ens interessa especialment parlar del protocol que s'ha signat molt recentment entre el Ministeri i el Departament de Justícia per assegurar l'ús del català en els registres civils.

I també ens sembla interessant el compromís de la Direcció General de Registres i del Notariat de, transitòriament, dictar una instrucció interpretativa que permeti, ja, els assentaments i l'emissió de certificats en català en els nostres registres. Recordem que això ho demanava el jutge de pau d'Anglès, l'últim, en l'últim dels conflictes que han sovintejat al llarg dels anys en aquest tema.

També ens interessa que s'hagi aprofitat aquest protocol per abordar la informatització dels registres civils catalans, perquè entenem que hem d'aprofitar per modernitzar aquestes oficines i el servei que donen, perquè la ciutadania mereix poder viure en català, però també tenir una administració del segle XXI i no la que es veu en moltes seues de molts registres civils catalans: un ambient més de novella costumista del segle XIX que d'oficina, espai de treball i de servei del segle XXI d'un país modern i avançat.

Per tant, ens interessa també que haguem aprofitat aquest tema per parlar de la modernització dels registres civils.

Dit això, evidentment, votarem a favor de la Proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Cridem a votació. (*La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.*) Senyora Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Li demano la paraula per contradiccions amb el portantveu socialista.

El president

Té un minut.

La Sra. Cuenca i Valero

Moltes gràcies, senyor president. Voldria dir-li, senyor Boya, que el projecte de decret no té el contingut que vostè ha manifestat aquí avui en el plenari. Aquest Decret, ahir, fins ahir no havia estat retirat i va ser objecte d'informe del Consell General del Poder Judicial a les deu de la nit.

Per tant, els demano, amb la bona relació que tenen amb el Govern central, que procurin esmenar, perquè, si no, serà millor que no modifiquin la Llei donat que la Llei ni tan sols parla que els assentament es fan en castellà. El que ens ho pot complicar és, precisament, aquest Projecte de real decret que suposo que, si no es retira seguirà la seva via.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Boya.

El Sr. Boya i Alós

Bé, per afirmar que el Decret està retirat, senyor president, i que nosaltres ens remetem, una vegada més, al protocol i a la voluntat tant del Departament com del Ministeri en la modificació de la Llei i molt específicament de l'article 23.

Gràcies.

El president

Gràcies. (*Pausa llarga.*)

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat (*remor de veus*) ha estat aprovada per 125 vots a favor i 1 en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica (tram. 300-00735/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, demà passat és 20 de novembre, farà, doncs, vint-i-nou anys que va morir el general Franco. Aquest 2004 fa vint-i-sis anys que tenim Constitució i vint-i-cinc anys des que tenim Estatut. Són molts anys, però el nostre país encara té una assignatura pendent: promoure una política pública de recuperació de la memòria històrica que reconegui el paper dels homes i les dones que varen lluitar per les llibertats nacionals i democràtiques.

Algunes de les persones que més han reivindicat aquest tema són avui aquí entre nosaltres a la tribuna. En els darrers anys ha augmentat l'exigència social en aquesta qüestió.

Jo voldria citar la declaració que es va llegir en l'homenatge als represaliats del franquisme l'any 2002, en l'acte que al Liceu va organitzar l'Associació Catalana d'Expresos Polítics. Deien: «Volem, demanem que la memòria de l'experiència de la dictadura i les seves conseqüències, que la memòria i l'experiència de la lluita per la llibertat s'incorpori al coneixement comú de les futures generacions, perquè és la història d'aquest país, és la història del seu país.» I acabaven: «Conèixer i difondre la història no és garantia que els desastres no es repeteixin, però contribueix a consolidar i a aprofundir la cultura democràtica, una èpica de l'esforç col·lectiu, de la llibertat i de la pau. Volem que aquest sigui el nostre llegat i per aquesta raó proposem a l'Administració catalana la creació del memorial democràtic, un llegat del coneixement que faci als ciutadans civilment més savis i, per tant, més lliures.»

Uns anys abans, el 97, l'Associació de Dones del 36 plantejaven la seva declaració fundacional: «Volem transmetre a les noves generacions el patrimoni col·lectiu de la nostra història, la història de les dones del 36. Volem explicar de viva veu i amb tota la nostra emoció humana el que hem viscut cadascuna de nosaltres, el que és una guerra, el que és una dictadura, i volem, per damunt de tot, reivindicar el paper de la dona en la nostra lluita per la democràcia.»

Són entitats que s'han esforçat en aquesta qüestió al costat de moltes altres. Per exemple: de l'Amical de Mauthausen, la primera en néixer, i que va néixer precisament per denunciar les atrocitats dels camps nazis. D'altres, com l'Associació d'Antics Militars de la República, d'Aviadors de la República, d'antics carrabiners de Catalunya, de l'Associació Pro Memòria als Immolats per la Llibertat a Catalunya, o l'Amical d'Antics Guerrillers Espanyols. De diputats i diputades d'aquesta cambra i de les Corts; de TV3, que ha impulsat documentals esplèndids; de revistes com l'*Avenç* o

Sàpiens; d'universitats; d'historiadors; d'estudiosos de la repressió des d'una perspectiva jurídica; de centres d'estudis comarcals; de sindicats; partits; ajuntaments; de gent jove que reclama el dret a conèixer què va passar; de persones com Josep Benet, per citar-ne una de concreta; o de persones com les que estan lluitant per potenciar el coneixement del poble vell de Corbera d'Ebre, d'altres punts de la Terra Alta o de les Terres de l'Ebre, que varen ser escenari de la Batalla de l'Ebre.

De la lluita per dignificar o recordar elements simbòlics com l'estàtua, obra de Josep Clarà, ubicada davant d'aquest Parlament; o llocs com el Fossar de la Pedrera; o com el Camp de la Bota; o la tasca amb relació a les fosses comunes, una situació dramàtica –en vam tenir un nou exemple fa pocs dies a Olesa de Montserrat–; o publicacions o exposicions com les presons de Franco.

Però cal també reconèixer que fins ara hi ha hagut una feble i tímida resposta institucional. No és motiu d'aquesta interpel·lació analitzar-ne les causes, sí deixar constància que, coses de la història, serà un govern d'esquerres el que impulsarà aquesta política pública de la memòria.

Quins objectius pensem, des del meu Grup Parlamentari, que s'haurien d'intentar assolir? Salvar la història, tornar a salvar els mots, retornar-nos novament el nom de cada cosa, eliminar la confusió entre reconciliació i amnèsia col·lectiva, combatre idees com les que cal mirar endavant i no enrere, quan tots sabem que és imprescindible aprendre del passat, combatre idees com que hi hagué una guerra terrible sense saber massa bé per què, i sí que ho fou de terrible, però perquè hi hagué un aixecament contra el règim democràtic, o combatre idees com que la reconciliació vol dir oblidar, com va passar el 12 d'octubre, quan es va voler equiparar els que lluitaren per la democràcia i els que van lluitar per instaurar una dictadura. La distinció, compatible amb la convivència democràtica, és clara a tot Europa, malgrat les pròpies dificultats d'Alemanya, Itàlia o França per reconèixer el seu passat, aquesta distinció és claríssima a tot Europa.

Aquest país té un deute amb els homes i les dones que resistiren al franquisme. S'ha començat a pagar tard i molt parcialment. Ara cal considerar-ho una prioritat. No ha d'estranyar a ningú la importància que aquests aspectes representen per a un grup com el d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Totes les forces polítiques tenen la seva història i els seus símbols. Ahir es van commemorar els trenta anys de la fundació de Convergència Democràtica a Montserrat, una fita important en la lluita per la democràcia.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa és hereu, és continuador del Partit Socialista Unificat de Catalunya, del PSUC, partit del qual ens sentim orgullosos per la seva història i per la seva contribució a la lluita per la democràcia. Com en tota obra humana va cometre errors, i va cometre, segur, moltes coses positives, però, en tot cas, volem reivindicar el paper i el reconeixement de tothom des del respecte a la pluralitat.

A l'any 2005 coincideixen un seguit d'efemèrides, de qüestions que, com totes les dates singulars, ens poden

ajudar a recordar. Farà trenta anys de la mort del general Franco. En farà seixanta-cinc de l'assassinat del president Companys. En farà seixanta del final de la Segona Guerra Mundial, en què participaren molts demòcrates catalans.

Voldríem, senyor conseller, que el 2005 fos l'any del naixement del memorial democràtic; i estem segurs que el 2005 serà també l'any en què dins del nou Estatut s'incorpori la proposta que el nostre Grup Parlamentari realitzà en el seu moment, que en el capítol de principis rectors de les polítiques públiques figuri el del coneixement i manteniment de la memòria històrica de Catalunya, com a patrimoni col·lectiu que testimonia la lluita per les llibertats democràtiques, els drets nacionals i la resistència contra l'opressió i el reconeixement i rehabilitació de tots els ciutadans que han patit persecució com a conseqüència de la defensa de la democràcia i l'autogovern de Catalunya.

Al Camp de la Bota, on foren afusellats nombrosos demòcrates, es situà una placa amb un poema de Màrius Torres que deia: «Que en els meus anys la joia recomenci / sense esborrar cap cicatriu de l'esperit, / oh!, pare de la nit, del mar i del silenci, / jo vull la pau però no vull l'oblit.» Tots volem la pau, ara toca al Govern de la Generalitat ajudar a vèncer l'oblit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la resposta, l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat, saludar els membres d'entitats que porten molt temps treballant en la recuperació de la memòria històrica. I, en primer lloc, el que vull dir de forma ben clara és que el Govern té la claríssima voluntat d'impulsar un memorial democràtic, és a dir, en definitiva té la clara voluntat d'impulsar polítiques públiques de recuperació de la memòria històrica.

Vostè deia en la seva intervenció que en aquests vint-i-set anys sovint s'ha confós reconciliació amb oblit o amb amnèsia. Jo crec que és un dels grans èxits de la transició democràtica a l'Estat espanyol. I, durant aquests anys qui ha mantingut viu l'esforç, el treball per la recuperació de la memòria històrica han estat fonamentalment les entitats, les associacions d'expresos, de Mauthausen, de tota mena d'entitats de Catalunya que han mantingut viu el record que la democràcia que tenim no ens la va regalar ningú sinó que ha estat una democràcia guanyada per nosaltres, guanyada pel poble català, guanyada pels treballadors i les treballadores, i que no es pot, de cap de les maneres, oblidar les barbaritats del que va significar l'aixecament feixista.

Des d'aquest punt de vista, crec que l'aportació que fa el Govern català és allò que tantes vegades ens havien dit els companys i companyes que estan allà asseguts, fa tres, quatre o cinc anys, dient que ells estaven fent moltes coses, però que calia que des de l'Administra-

ció pública s'impulsés una política pública en aquest sentit, i aquest és el compromís nostre, que tirarem endavant, i, per tant, tingui per ben segur que la demanda seva que al 2005 hi hagi el naixement del memorial democràtic l'estem gestant el 2004 i el 2005 naixerà.

Crec que neix en un moment polític, a més a més, favorable, després d'aquests vint-i-set anys d'oblit. En aquests moments jo crec que es pot afirmar que hi ha una gran sensibilització en la societat catalana, però també en la societat espanyola, amb relació a la necessitat de donar resposta a aquest oblit. Per citar algunes qüestions institucionals, el mateix Parlament de Catalunya fa poc va prendre una decisió de demanar que el Congrés anul·li els judicis del franquisme, el mateix Govern central ha constituït una Comissió interministerial que té com a objecte la rehabilitació jurídica i moral dels afectats. Vostè mateix va fer una iniciativa en el Senat que, en definitiva, proposa, d'alguna manera, donar-li un significat des de la perspectiva democràtica al que significa el Valle de los Caídos, o crec que l'homenatge de reconeixement que varem fer ara fa poques setmanes a Lluís Companys és una altra mostra.

En tot cas, el que vull dir és que en aquests moments hi ha moltes iniciatives, no només de la societat civil sinó institucionals, que intenten donar resposta a aquest dèficit. Vostè deia també que a l'abril del 2002, exactament el 22 d'abril del 2002, en un acte al qual jo vaig tenir el goig d'assistir, l'Associació Catalana d'Expresos Polítics va fer la proposta que hi hagués aquesta política pública de la Generalitat, que el Govern català ha fet nostra.

I és amb base a això que, des de la Conselleria que jo coordino, que presideixo, ara fa uns mesos vam encarregar a un grup d'historiadors, coordinats pel senyor Ricard Vinyes, la presentació d'un projecte de recuperació de la memòria històrica. Les línies generals, abans de la redacció, van ser sotmeses a debat i a informació amb les entitats que s'ocupen d'aquests temes, i en aquests moments tenim una proposta a sobre de la taula de projecte de creació del memorial democràtic. Vol-dria dir que, fonamentalment el memorial democràtic, que ha de ser una institució, té dues funcions, que vostè ja ha dit en la seva intervenció. La primera, un homenatge, d'alguna manera, un homenatge a les persones, a les dones i als homes que van deixar la seva vida, una part de la seva vida amb patiment per recuperar la democràcia. I, per tant, el que ha de ser és un reconeixement, el memorial ha de ser un reconeixement dels valors ètics i morals de l'antifranquisme, eh? Per tant, volem un memorial democràtic que sigui un reconeixement, un reconeixement dels valors ètics i polítics de l'antifranquisme.

I alhora volem que això sigui patrimoni de tot Catalunya. És a dir que, en definitiva, els valors, la lluita, el treball que van tirar endavant totes les persones que van lluitar en l'antifranquisme, ho hem de convertir en patrimoni nacional.

Des d'aquest punt de vista no els amago que el projecte de memorial democràtic volem que sigui en primer lloc un projecte nacional. És a dir, la memòria democràtica no pertany en exclusiva a ningú sinó que ha de pertànyer absolutament a tothom. Volem que sigui un pro-

jecte ambiciós. Volem un espai digne que faci en definitiva, retorni de forma digna la memòria de les persones que van lluitar contra el franquisme i per la democràcia.

Volem que aquest memorial signifiqui també la possibilitat de liderat, és a dir, de coordinar les diverses institucions, entitats que en aquests moments se n'ocupen, sense suplir-ne cap, és a dir, que quedi molt clar que el memorial democràtic no té cap intenció, tot al contrari, de suplir o fer allò que altres entitats o altres institucions estan fent.

I volem que també el memorial democràtic sigui un memorial democràtic que no només miri al passat, sinó que a partir de mirar al passat doni respostes als problemes del present. I, per tant, el memorial democràtic ha de ser un espai on es parli avui de les qüestions de justícia social, de democràcia dels nous moviments socials.

En aquest projecte que tenim sobre de la taula ja hem definit o s'han definit set funcions. Què hauria de fer el memorial democràtic? La primera, com ha dit abans, la commemoració de l'antifranquisme i dels valors democràtics i, per tant, que la pròpia institució, el propi edifici fos, en definitiva, un referent, un monument a la memòria i als valors de recuperació de la democràcia.

En segon lloc, conservació. És a dir, volem que el memorial democràtic signifiqui, d'una banda, una base de dades de tot Catalunya dels fons conservats amb relació a la memòria democràtica. Volem també que des d'aquesta perspectiva de conservació, el memorial democràtic pugui tirar endavant molt ràpidament un banc de dades audiovisuals de relats autobiogràfics. Pensem que és fonamental que totes aquelles persones que en aquests moments tenen l'experiència d'haver viscut aquesta situació, volem un banc de dades de relats autobiogràfics en forma audiovisual. Volem també fer un inventari a Catalunya dels llocs significatius de lluita antifranquista o de repressió franquista. Volem que això sigui evident, que se sàpiga, que passi com passa en països com França, que en qualsevol poblet hi ha un monument als resistents, o hi ha senyalitzacions dels llocs on els nazis van fer veritables barbaritats.

Per tant, commemoració, conservació, la tercera funció seria d'investigació. És a dir, en aquests moments hi ha investigacions aïllades però creiem que des del memorial s'ha de facilitar una línia d'investigació amb relació a tots aquests temes des de l'Administració.

En quart lloc, el memorial hauria de tenir una funció de difusió. És a dir, per tant, una pàgina web, una possibilitat d'un servei d'informació i documentació. És a dir, que sigui un lloc central de difusió a tot Catalunya dels valors democràtics.

En cinquè lloc, creiem que el memorial democràtic hauria de ser i podria ser un lloc de formació, especialment del món educatiu. Pensem que també en el camp educatiu i a les escoles hi ha d'haver, d'alguna manera la presència, en definitiva, dels valors de la memòria democràtica. I, des d'aquest punt de vista creiem que el memorial podria també fer la funció de formació del món educatiu.

En sisè lloc creiem que el memorial podria ser un lloc d'assessorament. Hi ha iniciatives esplèndides des de la societat civil, però que sovint per manca de mitjans

necessitarien un assessorament perquè aquesta..., en alguns casos aquestes línies de treball de les entitats poguessin ser fins i tot més eficaços.

I, en setè lloc, volem que una de les funcions fonamentals d'aquest memorial sigui la participació.

Això ho tenim. Això el passat 6 de novembre, si no recordo malament, vam fer una reunió amb entitats, amb vint-i-set entitats que, alhora, elles ens van presentar els resultats, un primer informe dels resultats d'un enquesta que han fet sobre la memòria històrica i el memorial democràtic, que jo vull també aquí agrair públicament. Crec que és un treball esplèndid, que segur que contribueix de forma decisiva a situar molt bé el memorial democràtic, i el que volem fer és obrir un període d'un mes o dos mesos, que signifiqui posar a debat, a diàleg, aquest projecte amb els sectors socials, amb les universitats, amb els grups parlamentaris, amb les entitats, és a dir, volem que el projecte definitiu que surti sigui un projecte obert, que sigui un projecte consensuat amb tothom, perquè estem segurs que en aquest camp és possible arribar a un gran consens polític i a un gran diàleg amb la societat civil.

Finalment, m'agradaria dir que voldria que la institució aquesta no fos una institució només de la Generalitat, eh? És a dir, que la presència en la direcció hi hagués representants de les entitats, hi hagués altres administracions i hagués els representants de les universitats. És a dir, si aquesta qüestió la volem convertir en un patrimoni nacional, volem que la direcció d'aquest memorial no sigui només una direcció amb representants del Govern que en cada moment governin, sinó que creiem que una fundació, un consorci, hem de veure quina fórmula, que aplegui els ajuntaments més importants, o els que vulguin, els consells comarcals; evidentment, que hi siguin representats tots els grups parlamentaris del Parlament català, i que compti amb una presència activa i eficaç, com segur que ho serà, de les entitats que han estat durant tots aquests anys lluitant i recuperant la memòria democràtica.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 300-00734/07)

Passem a la següent interpellació, que és la sisena; en aquest cas, el sisè punt de l'ordre del dia, que és una interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Capdevila. *(Pausa.)*

Té la paraula.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, honorable consellera, el motiu de la meua interpellació és per conèixer quin és el capteni-

ment del Govern o del Departament que vostè dirigeix, pel que fa a les polítiques de la gent gran.

Estem parlant d'un sector de la nostra població en què les actuacions dels serveis socials són majoritàries, donat que és un sector de població molt nombrós i que presenta dèficits importants des del punt de vista de garantia d'accés als serveis d'assistència socio sanitària. Tanmateix, ens troben que en els últims anys s'ha experimentat un increment de les llars unipersonals, situant-se en un 19,9 per cent el total de les llars catalanes, i això ha comportat que gairebé un 18,8 per cent de les persones grans actualment viuen soles, enfront d'un 43 per cent que ho fan en parella. Però no tan sols s'ha incrementat el nombre de llars unipersonals; també la nostra societat ha experimentat canvis pel que fa als sistemes tradicionals d'atenció a la gent gran. I un dels canvis més significatius és l'increment de la voluntat de la gent gran de viure en el seu entorn familiar i social habitual. Un 70 per cent d'aquestes persones prefereixen viure soles a casa, malgrat que moltes d'elles necessiten ajuda externa, pel seu grau de dependència. I per atendre aquestes noves demanes i noves necessitats, honorable consellera, creiem que cal invertir en recursos comunitaris, com podria ser el cas de l'ajuda domiciliària.

No és necessari que li recordi, atès que vostè ho té molt clar, que el nostre sistema actual de serveis socials no garanteix drets per a tothom. Vostè ho va explicar, ho va fer explícit a la Comissió de Política Social, on va presentar les bases per a una nova llei de serveis socials a Catalunya, i ens deia que el Govern de la Generalitat vol una nova llei per tal de fer de Catalunya un país socialment avançat, on els drets socials siguin reconeguts i inherents a la condició de ciutadania, és a dir, passar d'un dret condicional i debilitat a un dret subjectiu exigible.

Tanmateix, honorable consellera, ens trobem amb altres dificultats per abordar les polítiques de la gent gran, com és la insuficient coordinació entre el Departament de Salut i el de serveis socials, o el de Benestar i Família, fet que esperem que es pugui millorar amb la creació de l'agència catalana de dependència, amb l'objectiu d'aconseguir no només una millora substancial de la coordinació abans esmentada, sinó que ens faciliti afrontar amb garanties l'envelliment de la població i una assistència de qualitat.

El sistema actual de serveis socials català es pot qualificar d'existencialista. I aquest sistema, malauradament, deixa fora moltes persones, persones com per exemple de classe mitjana, mitjana - baixa, que durant tota la seva vida laboral han cotitzat a la Seguretat Social, han pagat els seus impostos, i que els ingressos de la seva pensió els exclou automàticament per accedir a una residència pública, però tampoc aquestos ingressos són suficients per poder accedir a una residència privada. Per tant, consellera, crec del tot necessari que s'avançi cap a un sistema per a tothom –per a tothom– que tingui una determinada necessitat, amb independència de la seva situació econòmica o del caràcter gratuït de la prestació. L'Administració pública ha de garantir una oferta suficient i de qualitat per cobrir totes les demanades. I, això, cal fer-ho en funció de la renda disponible

i del copagament, però sempre des de la responsabilitat i el control públic.

Però també s'han de definir, de forma clara i mitjançant la Carta de drets socials, els drets i els deures de les persones destinatàries i usuàries dels serveis socials. En aquest moment, és del tot necessari el reconeixement formal del dret als serveis socials i la garantia real d'accés a les prestacions, ja que, si bé la Llei de serveis socials de l'any 1985 establí formalment el dret als serveis socials, deixa l'accés a les prestacions, com vostè sap molt bé, a les disposicions reglamentàries. De manera que això ha comportat una debilitat en els drets, fins a deixar-los en mans de la disponibilitat del pressupost.

El diagnòstic de la situació actual de Catalunya en l'àmbit del benestar requereix una aproximació al que són els escenaris europeus de protecció social, escenaris que són determinats per les mateixes inquietuds que la Comissió Europea ha plantejat al Consell; inquietuds que les podríem resumir en cinc eixos i que caldria que fossin presents en tots els debats, però sobretot en el disseny de les polítiques per a la gent gran. En primer lloc, d'aquests cinc eixos, seria vetllar per aconseguir que el sistema de protecció social sigui més favorable a la creació d'ocupació; en segon lloc, afrontar amb decisió l'envelliment de la població; en tercer lloc, gaudir d'una assistència sanitària de qualitat; en quart lloc, garantir la igualtat de gèneres, i per acabar, incloure o planificar la inclusió social.

Sobre aquests eixos han de pivotar els nous canvis que vostè lidera en el seu Departament, i les noves propostes polítiques pel que fa a la gent s'han d'emmarcar en el reconeixement del dret a la prestació, i cal fer la transició de l'assistencialisme cap a la universalització, amb un enfocament sectorial o territorial. I tot això, honorable consellera, només pot avançar amb un sistema innovador; un sistema innovador que permeti un sistema social àgil, flexible, a la vegada descentralitzat, però amb capacitat d'adaptació a totes les peculiaritats del nostre territori, amb programes transversals fonamentats en eixos o en un eix sociosanitari.

I m'agradaria fer un incís en aquest concepte, perquè no tota la gent gran de Catalunya, del nostre país, té garantida l'accessibilitat als serveis, ni tampoc a la qualitat. A hores d'ara, honorable consellera, existeix un greuge comparatiu important al nostre país. Fins ara, els serveis socials s'han estructurat a partir de les lògiques sectorials dels col·lectius atesos, i això s'ha donat en gran mesura i com a conseqüència de les mesures o de les polítiques centralistes de l'anterior Govern de la Generalitat, i concretament de les polítiques de l'anterior Departament de Benestar i Família.

Però aquesta tendència centralitzada no respon als models europeus més avançats, que han optat per sistemes descentralitzats i d'enfocament municipalista. Cal impulsar amb urgència la descentralització, però també la desconcentració. I això ens ha de permetre créixer en nombre de places residencials, també en nombre de places diürnes; ens ha de permetre créixer d'una manera harmònica, però sobretot en clau territorial i amb una generalització, honorable consellera, també del programa «Viure en família».

Però al meu entendre calen més esforços, com són l'impuls, conjuntament amb l'Administració local, dels serveis d'atenció domiciliària o les actuacions específiques per atendre persones amb malalties, com la malaltia de l'Alzheimer o altres dependències, i que aquesta actuació es pugui fer tant a nivell domiciliari com en centres diürns o residencials, i que aquestes actuacions es desenvolupin també per a les persones grans dels àmbits rurals.

El temps és escàs, però abans d'acabar m'agradaria recapitular i centrar les quatre idees de la meua intervenció. Honorable consellera, la gent gran –vostè ho sap– és un dels col·lectius més exposats a les situacions de risc social. I les intervencions socials s'han de fer no només tenint en compte les persones individualment, sinó també les unitats familiars. S'ha de fer reconeixement del dret a la prestació, a la universalitat, a la territorialització i a la innovació, per fer front a les canviants i creixents necessitats socials.

Li recordo la meua pregunta del principi: quin és el capteniment del Govern pel que fa a les polítiques de la gent gran? I en aquest marc, honorable consellera, voldria conèixer com pensen donar resposta a la planificació del quart PAS; com pensen assolir els nivells del quart PAS, tenint en compte que no són especificats comarcalment; com creu que ha d'evolucionar el model basat en les residències, el model actual, cap a un model d'atenció personalitzada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. L'honorable consellera senyora Anna Simó té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'aspecte que avui ens ocupa, que és l'atenció a la gent gran des de l'aspecte dels serveis socials, especialment en l'àmbit residencial, s'ha d'abordar primerament des de l'anàlisi objectiva de les dades de què disposem, per una banda, i de l'altra, de la fixació dels objectius que el país ens reclama.

Crec que tenim prou temps, malgrat el temps de la interpellació, per referir-nos a ambdues coses, però, en l'encreuament entre el present i l'horitzó, voldria començant arrenglant els valors principals que mouen l'acció de govern i que espero que puguin ser compartits per tots vostès, i que en el fons diguem-ne que tenen com a objectiu, en l'horitzó, la llei de serveis socials pel que fa als drets subjectius que s'han de marcar i la transició que hem de fer, ja des d'enguany, per tal que aquests drets puguin ser garantits des del moment d'aplicació de la llei.

Es tracta, per una banda, d'assolir un nivell de cobertura de serveis que doni garanties a la ciutadania. Vostè s'ha referit al quart PAS, que va ser publicat a finals del mes d'octubre de l'any passat. El quart PAS assenyala com a objectiu per a les persones grans amb dependències o persones grans fràgils diverses mesures, bàsica-

ment, que pivoten a millorar la cobertura dels serveis i de les prestacions públiques.

Per una banda, és fer créixer harmònicament els serveis i les prestacions en tot el territori, d'acord amb les demandes, les necessitats de la població, el creixement demogràfic i les singularitats sociològiques, geogràfiques i econòmiques de cada territori, sota la base d'un desenvolupament sostenible del sistema.

Per l'altra, la promoció de l'increment dels serveis residencials per a l'atenció de les persones grans amb dependència severa o amb deteriorament cognitiu, fins a arribar a una ràtio de cinc places per cada cent persones de seixanta-cinc anys o més, entre el que és el sector públic i el sector privat, sigui amb afany de lucre o sense.

Per una altra banda, l'increment de la cobertura d'ajudes públiques per a serveis residencials fins a una ràtio de 2 per cada cent persones de seixanta-cinc anys o més; incrementar el llistat de les condicions d'el·ligibilitat de caire econòmic per accedir a places amb finançament de la Generalitat –que és la línia també de donar entrada a les classes mitjanes, també, a tot el sistema–, i l'assoliment d'una cobertura de serveis o prestacions per a atenció domiciliària del 4 per cent de les persones majors de seixanta-cinc anys, i amb una freqüència mitjana almenys d'atenció de cinc hores setmanals, amb una especial atenció als serveis d'atenció personal per a les persones amb dependència i els serveis a la llar i d'acompanyament de les persones fràgils.

Un altre aspecte: què és el que necessitem? Un sistema acreditat de qualitat i de garantia a la ciutadania. En aquest sentit, els acords 2001-2003 –i ara ja mirant cap al passat del sector proveïdor de la gent gran–, que es van fer conjuntament amb sindicats i el Departament, han estat molt valorats per tothom, incloent-hi l'equip directiu actual del Departament, perquè van suposar la introducció de criteris de qualitat en els centres; és un aspecte clau, de garantir la qualitat en els centres. En paral·lel, els centres propis del Departament han anat treballant els processos de qualitat, i un exemple és que la residència Mossèn Homs, de Terrassa, ha obtingut enguany l'ISO 2000, en la línia d'aquesta acreditació de qualitat.

Una altra qüestió que també és qualitativa, i no només en la prestació dels serveis, és la necessitat d'una informació i d'uns processos d'acompanyament de la ciutadania quan fan una demanda a l'Administració. És a dir, a l'Administració els hem de donar garantia que, quan estan consumint o són usuaris d'un servei, aquest servei és de qualitat en l'assistència. Les famílies demanen garanties en l'acompanyament de l'itinerari personal de les persones grans. I la traducció d'aquest acompanyament en l'itinerari personal és responsabilitat íntegra de l'Administració. I al Departament de Benestar explicitem el nostre compromís d'escoltar l'opinió de la ciutadania, i el Departament és clar que ha de disposar de mètodes i vies específiques de comunicació que ajudin l'Administració a millorar les seves polítiques. En aquest sentit, l'anterior Unitat d'Atenció al Client –així es deia– de l'ICASS..., estem millorant tot aquest servei de resposta i de retroactivitat i retorn de la informació, perquè és un aspecte que quedava molt coix, també.

Un altre punt clau és un sistema sostenible dels serveis socials, pel que fa especialment a l'acolliment residencial, també, de les persones grans. És a dir, la consciència de l'impacte dels costos en la gestió de les residències geriàtriques ha fet possible l'acord de la darrera taula sectorial de la gent gran per tornar a estudiar els costos que actualment tenen les residències geriàtriques. És a dir, d'acord, el sector està molt tensionat, el de les residències col·laboradores també; no és un tensionament que arrenqui de l'any 2004 ni del 2003, d'acord, però anem a analitzar costos. Vull dir, quan parlem que cal una millora del mòdul, treballem sobre uns costos reals i objectius. Aquest és un tema que no només l'hem d'abordar ara, sinó que s'ha d'anar abordant permanentment durant la legislatura. I això és el que ens permet –i aquest és l'acord de la darrera taula sectorial de fa un mes– analitzar el sector, per tal que les tarifes que es paguin siguin suficients, però des de l'anàlisi de costos compartida també pel Departament.

I un altre aspecte clau és el sistema de proximitat amb l'accessibilitat garantida, que és el que molt bé vostè ha dit, de l'objectiu de viure en l'entorn sociofamiliar habitual. I això sí que és el desig de les famílies i de les persones usuàries, que, atesa l'última enquesta de l'any 2002, un 70 per cent de les persones preguntades –aquest és un informe que va fer el Departament– deien que es volien mantenir en el seu entorn habitual, i, en cas d'estar en situació de dependència, que s'estimaven més tenir un suport a casa que no pas haver de marxar de casa i anar a un servei residencial. És per això que totes les accions també van dirigides a l'increment d'aquest suport en el seu entorn, de les persones usuàries concretament, i també dels seus cuidadors informals, que no oblidem que són les dues terceres parts dels proveïdors de serveis socials d'aquest país, encara, les famílies, i bàsicament les dones.

Aleshores, jo li plantejo una nova mirada sobre les dades existents a partir d'aquests valors que jo li he plantejat des d'un principi. A hores d'ara estem en un sector que és planificat des de l'oferta dels serveis, no des de la demanda. És a dir, el salt pressupostari de l'acolliment residencial de l'any 99 al 2003 –en pressupostos ja consolidats– està al voltant dels 24 milions i mig d'euros l'any 99 i va passar, l'any 2003, el 80,4. És a dir, acolliment residencial en centres col·laboradors.

Això ens permet una cobertura poblacional d'un 4,4 per cent, sumant recursos públics i oferta privada. I en nombre de places vol dir que del 99 al 2003 s'ha passat dels 4.200 als 8.800. Cap on hem d'anar? Cap al sistema planificat des de la demanda, doncs. I aquesta ha estat una de les qüestions a què hem donat prioritat aquest any 2004 i que ens ha permès de tenir, més enllà del quart PAS, que no donava dades comarcalitzades, sinó que el quart PAS definia unes línies estratègiques, hem anat a les mesures concretes que ens han permès aquesta planificació territorial i de la inversió.

Llavors som capaços de tenir un mapa clar on hi ha el dèficit més important de places i de necessitats d'acolliment residencial a tot el país. Perquè és un país, com ja he dit reiterades vegades, desequilibrat territorialment també pel que fa a l'accés a places residencials, també pel que fa a les cobertures d'atenció domicilià-

ria o de teleassistència, per exemple. I aquest és el segon punt que volia comentar. És a dir, Catalunya no garanteix avui, de forma equitativa, l'accés de la ciutadania als serveis.

Exemples. Territorialment, la cobertura de l'oferta en nombre de places per 1.000 habitants presenta una forquilla que va del 0,79 a la Terra Alta, o l'1,39 al Montsià, fins a l'11,3 al Pla de l'Estany, gairebé els 9 del Pallars Jussà i del Maresme, o els 3,38 del Barcelonès.

Per tant, l'èxit del programa d'acolliment residencial quant a volum, sobre el qual abans reflexionava, de l'any 99 al 2003 no és, en cap cas, proporcional a la garantia d'accessibilitat dels serveis. I s'ha crescut amb pressupost pel que fa a places d'acolliment però no en els llocs on tocava.

Per tant, per raons històriques, hi ha comarques en què l'oferta privada s'ha desenvolupat molt i n'hi ha altres que no. I Catalunya, per tant, com li deia, no garanteix avui de forma prou equitativa l'accessibilitat. I entre altres raons, l'oferta privada s'ha desenvolupat en els llocs que ha estat més possible o, per tant, que era més rendible.

Un dels criteris per determinar, diguem-ne, la població crítica susceptible de serveis residencials assistits que marca la programació territorial del Departament és també la recomanació del quart PAS d'arribar al 5 per cent de les persones de 65 anys o més.

Sota el prisma d'aquests dos punts que li comentava, explicitem la garantia pública de serveis a partir de xarxes acreditades. És a dir, la programació dels centres propis, dels centres col·laboradors, l'ordenació territorial i la col·laboració públic - privat, independentment amb afany de lucre o sense.

Per tant, continuarem col·laborant amb el sector privat, amb afany de lucre o sense, amb un esforç continuat de la construcció pública. La inversió per a l'any 2005 –només de capítol 6– ja supera els 20 milions d'euros, només en capítol 6, ja no parlo de capítol 7, de transferències, ni GISA, ni les possibilitats via ICF equipaments. Per tant, continuar concertant, construint públicament i donant resposta a l'equitat i a l'accés als serveis.

El sector residencial, com li deia, ha assolit un preacord amb el Departament amb un creixement de tarifes per al 2004, vinculat a l'avenç en la millora de qualitat assistencial i de millora dels serveis. Tots som conscients de la necessitat i la conveniència d'eleva el rang del sector mitjançant convenis laborals, formació, etcètera. Per tant, crec que estem avançant en la línia adequada per tal de fer un procés de transició modèlic per quan arribem a..., amb la llei de serveis socials, poder garantir aquests drets també de polítiques d'atenció a la gent gran.

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies. Honorable consellera, gràcies per la seva resposta. No dubtem que estem avançant fermament cap a aquest nou model, però ara permeti que, en

aquest torn de rèplica, entri en una qüestió més específica. Li comentava al principi de la meua interpellació que aquest volum de persones –i vostè també n'ha fet menció– que han decidit o que volen continuar vivint a casa seva, en el seu entorn habitual i social –estem parlant, segons aquesta enquesta, d'un 70 per cent–..., però, clar, aquestes persones, moltes d'elles dependents, necessiten prestacions, necessiten prestacions tècniques de proximitat i, per tant, honorable consellera, li voldria parlar del programa «Viure en família» i de les dificultats o tots els problemes que s'han trobat vostès per resoldre aquest programa.

Els problemes amb la gestió del programa «Viure en família», honorable consellera, responen als nyaps, als nyaps amb què el va concebre l'anterior Govern de Convergència i Unió, que van deixar el programa en una situació de fallida, tant des del punt de vista dels serveis com de l'organització, fruit d'un engegament electoralista, sense atendre les prioritats reals de les persones amb una dependència més alta.

Lamentem la irresponsabilitat política de Convergència i Unió, de fer demagògia en una qüestió tan sensible per a les persones que necessiten suport per a les tasques de la vida quotidiana, de la vida diària. Hem vist com, al llarg del 2004, el Govern actual, el mes de març, amb la seva convocatòria d'atenció a les persones publicada en el DOGC torna a donar carta de naturalesa als quaranta mil expedients no resolts, i va activar tot el procés de resolució fins ara. En el pressupost del 2004 va preveure per aquest programa un total de 85 milions d'euros, quasi el doble que l'any anterior. A més, al pressupost del 2005 hem pogut comprovar que s'hi dedicaran 124 milions d'euros que permetran atendre 46.125 famílies. Cal esmentar que el Departament de Benestar i Família ha gestionat enguany els expedients pendents del 2003 del programa «Viure en família».

Per tant, honorable consellera, ens interessa conèixer quines són les previsions del Departament en relació amb el programa «Viure en família».

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Senyor president, senyora diputada, ja en el seu moment, mitjançant una interpellació del seu mateix Grup aquí al Parlament, vam parlar dels pros i dels contres i de les febleses d'aquest programa i de l'herència trobada. En tot cas, les previsions del Departament pel que fa a la prestació econòmica d'aquest programa contemplen una reorientació que ha de comportar un canvi en els criteris d'elegibilitat i que, en cap cas, suposarà que les persones que en són beneficiàries actualment deixin de percebre la prestació.

Sobre la base de voluntat de consens i de qualitat en el plantejament tècnic i de tenir molt clar cap on volem anar, ja s'ha iniciat la revisió del sistema aquest any en funció de l'acarament entre les dades analitzades i les prioritzades, per una banda, la reorientació del model

envers una altra i, finalment, les previsions de model i finançament que l'Estat donarà a la dependència, que és com es planteja aquesta convocatòria 2004.

Com vostè ha dit, en la convocatòria de persones naturals de l'ICASS, de principis de l'any 2004, es va donar carta de naturalesa per tal de revisar els expedients que hi havia pendents del segon semestre de l'any 2003, expedients que no s'havien introduït. El pressupost 2004 va preveure per prestació econòmica, ha previst uns 85 milions d'euros, quasi el doble que l'any anterior, i això ha permès continuar pagant els 31.000, pràcticament, casos que avui estan en nòmina i de concedir 13.500 ajuts nous, 5.500 dels quals ja són efectius i la resta s'estan notificant.

En la propera convocatòria 2004 establim un accés ordenat, i recuperarem els canals d'ajudes integrades amb la participació del món local, l'informe social, els serveis socials d'atenció primària, i especialitzarem el tractament per als tres col·lectius principals destinataris: és a dir, vellesa, persones amb discapacitat i salut mental.

El segon aspecte és garantir universalment l'ajut per a la infància i la revisió del sostre econòmic pel dret. I un tercer aspecte, una gradació diferent pel dret del nivell de dependència a partir del qual es té dret, tota vegada que donar el mateix tractament a totes les demandes sense prioritzar-les equival a cometre, entenc, un greu atemptat a l'equitat del tracte que es mereix la ciutadania, perquè són tres sectors molt diferenciats que, amb el tractament donat en la convocatòria 2003, hi havia dos sectors clarament perjudicats pel sistema de baremació i d'orientació.

Per tant, a partir del desembre del 2004 assistirem a l'ordenació definitiva del tractament de la dependència a Catalunya, no només pel que fa a la prestació. Això què vol dir? Vol dir que es crearà el programa i l'agència de la dependència, és a dir, en un any haurem resolt la creació d'un ens de coordinació i compactació dels sistemes de salut i de benestar i serveis socials pel que fa a l'atenció a la dependència, posarem en marxa la xarxa catalana de suport a la vida autònoma, ordenant els serveis dispersos i creant-ne de nous a tot Catalunya, estenent al territori els plans d'atenció individual i familiar —és a dir, el que eren, en el seu moment, els serveis del programa «Viure en família». El programa «Viure en família» incloïa dues potes: la prestació i els serveis. Aquests serveis es van pilotar, durant quatre anys, amb unes valoracions molt positives per part dels diversos agents que hi van participar, però no se'n va fer extensió territorial. I, com vostè ha dit, l'any 2005, hi haurà una dotació econòmica de 124 milions d'euros dels programes d'ajut econòmic del «Viure en família». És a dir, haurem triplicat en dos anys el que es va preveure només per a un en el Govern anterior. Per tant, no s'hi val donar informació parcial, per tant, el que és important és poder ordenar, garantir l'accessibilitat, i garantir l'equitat en l'accés dels diversos serveis —també les prestacions econòmiques, en tot cas. Però fent pivotar el programa, el dit programa «Viure en família», bàsicament sobre els serveis territorials de proximitat, en la línia del que comentàvem, per exemple, en l'atenció de la gent gran.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran, especialment pel que fa a les residències (tram. 300-00595/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que serà la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran, especialment pel que fa a les residències. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries i Gonzàlez, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats i diputades, honorable consellera, després d'un any, pràcticament, de Govern tripartit, des de Convergència i Unió ens veiem en la necessitat de plantejar quina és la situació actual de l'atenció a les persones grans amb dependència.

Ens trobem, després d'aquest període —que ja permet fer valoracions—, en un clar estancament i retrocés en la política social d'atenció a aquestes persones per part del Govern de la Generalitat. Veiem que l'actual Departament de Benestar i Família, mentre fa un discurs d'universalització, de drets, en el qual coincidim plenament, el discurs es va allunyant cada vegada més de l'acció política concreta que es fa.

És un departament que mentre pensa què ha de fer ha posat el fre de mà, ha aturat la maquinària, i mentre va pensant què ha de fer. Han tingut molt temps, molts anys per pensar què volien, però el seu discurs, teòric, han vist que no serveix perquè no s'adequa a la realitat. I, per tant, jo el que intentaré fer en aquesta interpellació, en el temps que tinc, és parlar d'exemples concrets. I ha parlat precisament, vostè consellera, ara, en l'anterior interpellació..., deia la importància de la família, perquè és cert, la gent gran opina que la família ha de ser l'eix vertebrador de l'atenció a la dependència. I és bo que, això, des de l'Administració es respecti, perquè és una exigència que, a més a més, si es pot aconseguir, dona una qualitat humana molt gran.

Però anem a fer-ho, com dic, en diferents aspectes. L'atenció domiciliària, que precisament és un eix bàsic per reforçar qualitativament l'atenció a la mateixa llar. Consellera, de quant ha crescut l'any 2004 l'atenció domiciliària a Catalunya? Doncs, malgrat tots els seus discursos —que això seria el primer que farien—, no ha crescut de res. O ha crescut del 2,6 per cent, que és l'IPC. I no ho dic jo, ni ho diu Convergència i Unió, ho diu la Federació de Municipis en el seu butlletí, que, textualment, diu: «Un increment del 2,6 per cent, que és l'IPC». I assenyalava: «Els ritmes de treball del Departament, diferents dels municipals, han dificultat el diàleg», ho diu aquí. Ja s'han adonat que tenen el fre de mà posat.

Programa «Viure en família», que ara comentaven. Li preguntaria, consellera, quin suport ha donat el Govern

a les famílies que durant l'any 2004 els ha sobrevingut una situació de dependència a un dels seus membres? Quin suport li han donat, quan una família s'ha trobat en aquesta situació? Com l'han ajudat? No creu que ha deixat les famílies absolutament desamparades? El Govern de Convergència i Unió va tendir a universalitzar aquests programes, aquest programa concret, quan encara no hi havia la Llei de suport a les famílies, una llei –una llei– que assenyala que es donaran mesures de suport econòmic –perquè ara vostès sembla que es replantegen el suport econòmic– i prestació de serveis, perquè les famílies han de suportar moltes càrregues, i, aleshores, doncs, aquesta ajuda va en tots els sentits: ajuda econòmica i prestació de serveis.

Consellera, el camí es fa caminant. Es varen canviar, per exemple, les condicions d'accés al «Viure en família» per anar-lo universalitzant. Vostè, en aquest any que porten, pràcticament no ha fet cap tendència a aquesta universalització en cap dels programes.

I, ja que han fet memòria del tema del «Viure en família», li diré: «Sí, fem-ne memòria, doncs.» El primer semestre de l'any 2003 van sol·licitar aquest programa unes trenta mil famílies, que el mes de juliol van començar a cobrar, del 2003. El segon semestre de l'any 2003, 32.854 famílies varen sol·licitar l'ajut. Això m'ho ha dit vostè en una resposta. Que, per cert, primer em diu que no hi havia registre del «Viure en família», en una resposta del 16 de setembre, diu que «no hi va trobar cap registre», i, en canvi, el 22 d'octubre ja els va trobar.

Però, si mirem la resposta que vostè ens dona, que es contradiu amb la seva nota de premsa del dia 29 de juny, que va donar a la premsa, i és bo que s'assabenti la premsa que els va enganyar, sàpiga que dels 32.854 expedients pendents..., sis i sis, dotze, i vuit, vint..., vint mil llargs eren en època preelectoral, electoral i el que quedava fins al 31 de desembre, i no hi va haver silenci administratiu, com vostè diu, perquè el programa estava obert fins al 31 de desembre, i que jo sàpiga, la consellera, el 31 de desembre, era vostè. I, per tant, si hi va haver silenci administratiu, és seu –que jo no ho crec–; però, en tot cas, seria seu. I, per tant, hi ha vint mil expedients que vostès els van apilar malament, amb desídia, com deia un conseller en el debat de política general. Qui els va apilar amb desídia són vostès, perquè els vint mil últims de la pila els van posar vostès, perquè ja són de la seva etapa. I, per tant..., perquè aquest programa –no sé si va llegir la convocatòria, però– arriba fins al 31 de desembre del 2002.

I, a més a més, vostè va fer a la seva ordre de persones naturals, d'ajuts a persones naturals per al 2004, que les pendents del 2003 podrien ser ateses el 2004. En aquest document de la premsa, del mes de juny, diu: «Catorze mil ja els tenim valorats...» I, textualment, diu: «Es procedirà a assignar-los l'ajut que els correspongui.» I en una resposta que em fa el 3 de novembre diu que ara ja en té vint mil de valorats. I està previst que els beneficiaris del programa comencin a rebre aquesta prestació abans de finalitzar l'any 2004. I, mentrestant, com han viscut aquestes famílies? Com se'ls ha ajudat? Amb res. Per tant, ha passat un any en blanc per aquestes famílies. Ha passat un any en blanc, un any perdut

per a totes les famílies que tenen una persona amb dependència a casa seva.

Com deia un conseller: «Desídia? Això és desídia? Això és deixadesa? O és estalvi en política social per poder fer més coses l'any que ve, però, mentrestant, les famílies pateixen i estan desamparades?» Ara també comentava la importància de les ajudes tècniques del «Viure en família», que són unes ajudes molt importants. Doncs, l'any 2004 tampoc hi ha hagut ajudes tècniques a les famílies; per tant, les famílies catalanes, més desamparades que mai.

Acolliment residencial. Per parlar avui..., he parlat amb equips d'atenció social primària municipal d'ajuntaments no governats per Convergència i Unió, he parlat amb les patronals del sector, i tothom està bastant desesperat, consellera. Hi ha crisi en el sector.

Miri, les sol·licituds d'acolliment residencial no es resolen. I això passa quan el sector privat diu que té 3.500 places lliures disponibles, l'ICASS, en una reunió recent, deia que en tenia 1.600 de lliures acreditades en centres col·laboradors, i, com també, vostès tenen sobre la taula –no sé si apilats amb desídia o com– 4.500 expedients que diu que resoldran entre novembre i desembre. El novembre ja s'està acabant, eh?, o sigui que han de córrer.

Però vostès apliquen la política del «qui dia passa, any empeny», però la llàstima és que les famílies han hagut d'empenyer soles, i aguantar aquest problema de les persones grans amb dependència quan han hagut d'anar a una residència, que no els l'han donada, o quan han hagut d'estar a casa, que no els han donat l'ajut que els correspon. Han tardat onze mesos a resoldre un expedient que abans es resolvia amb dos mesos. I això m'ho han dit totes les assistents socials. Per tant, hi ha hagut coincidència.

Jo li preguntaria, consellera, en l'ordre del que he anat preguntant: quantes persones han aconseguit residència real, que estiguin a la residència, durant l'any 2004? I quantes en té a l'espera, a les piles? Perquè això seria també interessant de conèixer.

On ja no ens assabentem de res és amb el nombre de places: un partit del Govern tripartit deia que en farien 10.000 en quatre anys –2.500 per any. A la seva primera compareixença va dir que en farien 6.800 en quatre anys. Ara diuen que en faran 1.500 l'any que ve. Avui, a l'Avui, diu «1.700» –i en algun altre diari. El que no sabem és en quins terrenys, perquè veiem que, de moment, estan en el cel.

De moment, el que sabem és que, l'any 2004, les úniques places de residència que s'han acabat amb lentitud i que no s'han posat en marxa, perquè els ha interessat endarrerir tots els concursos de mobiliari i de parament, són les que vam iniciar Convergència i Unió; de les seves, cap ni una.

Miri, consellera, vostès poden fer un discurs que sona bé, però, a l'hora de la veritat, res de res: parlen de drets socials, però alguns dels aconseguits els suprimeixen; parlen d'universalitzar prestacions i serveis, quan, en realitat, els redueixen; parlen de fer noves lleis, i les vigents, com la política de suport a les famílies, no les

apliquen globalment. Avui les famílies tenen menys suport de la Generalitat, però, això sí, tenen més impostos, perquè vostès apliquen la política del peatge social. Aquesta és la seva política social de progrés? Jo crec que aquesta política que estan aplicant és la del desemparament de les famílies catalanes.

L'any 2004, consellera, és un any perdut per a les persones grans amb dependència. I això vol dir, no només perdut, sinó que els ha estat un any difícil de passar i de suportar.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, m'ha plantejat un panorama apocalíptic, que, francament, no em quadra gens amb els mateixos pressupostos 2004, que després de sis mesos, amb pressupost prorrogat i amb una hipoteca de gestió i de traspass de despesa important de l'any 2003, han suposat, malgrat tot, els que es van aprovar en aquest Parlament, el mes de juliol, que el Departament de Benestar i Família passés a ocupar el 4 per cent, que des de l'any 99 es reclamava, del pes de la totalitat dels pressupostos de la Generalitat, des del Departament de Benestar i Família, ho repeteixo, per primera vegada, amb un increment important dels recursos.

Aleshores, la meua pregunta és: a què hem destinat aquests recursos si no és a atenció a les persones amb discapacitat, a les persones grans, a les famílies, a la infància, etcètera? Els hem deixat en una caixa forta en vistes a l'any 2005, representa.

Comencem pel principi: el Departament de Benestar i Família disposa d'una oferta de serveis que va creixent i que es diversifica. Li parlaré del 2005, primer, i després li parlo del 2004.

Per a l'any 2005, amb els pressupostos que s'aprovaran en aquest Parlament, en acolliment residencial creixem en un 12 per cent del pressupost, amb una previsió de fins a mil cinc-centes noves places d'acolliment residencial, de les quals, mil són garantides, concertades i pròpies, i la resta via agència per la dependència.

La resta de places a què vostè feia referència de serveis socials per a la gent gran..., ens referim a places socio-sanitàries i a places de centre de dia, per arribar fins a aquestes mil set-centes que vostè deia. Parlem de l'any 2003 i 2004: entre l'any 2003 i 2004 s'han incorporat 4.000 persones noves al sistema d'acolliment residencial –2.000 altes per baixes i 2.000 places d'acolliment residencial tal qual.

Respecte a les noves places pròpies, sortirà el contracte aquest any i s'ocuparan l'any vinent –estic parlant dels projectes de Sagrera i de Porta.

Any 2005, tornem-hi, pel que fa a centres de dia: creixeran de l'ordre de dues-centes vuitanta places; és a dir, un 17 per cent més d'increment econòmic. La despesa, per a l'any 2005, destinada a acolliment residencial és

d'uns cent un milions d'euros. I el programa sociosanitari creixerà un 7 per cent.

I els dos temes previstos, respecte també al que vostè ha anat comentant, són: el programa «Viure en família». Nova convocatòria aquest any 2004, abans d'acabar l'any, havent resolt ja els quaranta mil expedients pendents.

Ja he donat les dades a l'anterior interpellació de com està anant el ritme de les revisions. No tergiversi la informació, ni tergiversi les meves paraules. Els expedients no estaven entrats en el sistema informàtic, i s'hi han hagut d'entrar. S'ha hagut d'encarregar la introducció en el sistema informàtic de tots i cadascun dels expedients per a la seva valoració, que és el que hem estat fent. (*Veus de fons.*) Estem parlant de sis mesos, vostè ho deia, i, per tant, que la gran majoria provenien de la mala gestió d'aquesta consellera. Realment sí, aquesta consellera va entrar el 22 de desembre, va ser nomenada, de l'any 2003. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., tres dies abans de Nadal, i no es va trobar molts aspectes preparats, com és ara una ordre, que s'havia de preparar a finals de novembre..., unes ordres que s'havien de donar a finals de novembre, per tal de fer possible el pagament d'uns complements de pensions de viuditat a finals de desembre. I que vam haver de córrer, amb tres dies, a poder-la preparar perquè hi hagués menys retard, per exemple.

Aquesta consellera es va trobar molt poques coses preparades, entre les quals ni un sol expedient introduït per a la seva valoració, d'aquests, dels més de trenta mil del «Viure en família». Però aquest és un tema. (*Veus de fons.*)

Ja li he dit que l'any 2005, en l'anterior intervenció, aquest Govern destinarà 124 milions d'euros a l'ajut a la dependència, el triple del que s'hi va destinar l'any 2003; i, l'any 2004, el doble del que s'hi va destinar l'any 2003. I, en el decurs de l'any 2005, implantarem la xarxa de suport a la vida autònoma, que són uns projectes que anticipen el futur marc del que és l'agència per a la dependència, en la seva segona i tercera fase. I en aquest mateix marc tindrà lloc el desplegament del Pla d'atenció a les persones grans que viuen en l'àmbit rural, en la línia del que també comentava i que continuaré, ara, de seguida, comentant, pel que fa a la inequitat de l'accés, pel que fa a l'acolliment residencial i a les places d'atenció diürna que hi ha en el territori.

Tot i haver donat entrada a 4.000 persones d'alta al sistema aquest any, pel que fa a l'acolliment residencial fins a data d'avui, ara estem amb 3.000 persones en fase de valoració i adjudicació. Però deixi'm que faci una aturada pel que fa al model de gestió de com s'estaven gestionant aquestes places, aquest accés.

Ens hem trobat amb una dificultat seriosa del procés de reconeixement del dret a la ciutadania per tal que es faci en un temps molt més breu, i l'estem acabant de redissenyar, perquè puguin accedir a la plaça escollida amb un temps molt més breu, i que la informació que rep l'Administració permeti el pagament de l'ajut de l'acolliment residencial en un termini raonable, sobre tot tenint en compte que, a hores d'ara, aquest aspecte

de gestió no es produeix abans de sis mesos. És a dir, l'ICASS no té coneixement que una plaça pot estar ocupada fins a sis mesos després que aquesta plaça estigui ocupada, amb tot el que això representa de fiscalització econòmica.

Jo també en sé d'anar fent comptes a final d'any i dir: «Dèficit tal i tal, el passem a l'any vinent.» El que es tracta és de fer una gestió acurada d'això, i de poder saber, en cada moment, quantes places tens disponibles i quantes places et cauran a sobre. Sis mesos de retard! I això s'ha agreujat amb el fet que al voltant de dues mil persones van ser notificades, pel que fa al dret d'accés, durant el darrer trimestre de l'any 2003. Moltes més persones que durant la resta de l'any: octubre, novembre, desembre... Vostè té dret a l'accés... Això passa a l'any següent... I tu t'assabentes d'aquestes places el mes de març, abril.

Un altre tema, el tema de les 3.500 places: els serveis socials de gent gran només distingeixen entre places pròpies, concertades o col·laboradores. Hauria d'informar-se, la persona que firma, que existeixen 3.500 places, de quines d'aquestes tres són. I segurament té a veure amb les que utilitza la patronal com a places existents del sector de lliure mercat a Catalunya, que, evidentment, aquesta consellera té en compte per als processos de reordenació futura del sector.

Abans em referia a la inequitat en l'accés. Territorialment, i li ho vull tornar a repetir, la cobertura de l'oferta en nombre de places per mil habitants representa una forquilla que va del 0,79, a la Terra Alta, a gairebé els 9, del Pallars Jussà i del Maresme, o el 3,38 del Barcelonès. És a dir, no n'hi ha prou d'injectar més diners al Programa d'acolliment residencial segons oferta, s'han d'injectar segons demanda. I aquí hem vist clarament quines són les dades d'absoluta iniquitat i desproporcionalitat de la garantia d'accessibilitat dels serveis.

A Barcelona calen catorze centres geriàtrics més en aquesta legislatura –catorze centres geriàtrics més. La ràtio al Barcelonès és del 3,8, entre públic i privat, quan el quart PAS parla d'un 5 per cent de cobertura, durant la durada del quart PAS, entre els dos sectors. I a Barcelona és on hi ha també un «tensionament» important del sistema; estem parlant de més de cinc-centes places, que no hi són. Tampoc a la iniciativa privada a Barcelona.

Per tant, els processos que fan que això sigui possible i que són del tot necessaris..., perquè, a banda del que anem fent al dia a dia en la gestió, hem de ser capaços de reordenar com ha estat funcionant fins ara el Departament, i no anar fent la pilota més grossa.

I li estic dient que això no vol dir frenar la despesa, perquè ja l'any 2004 hem incrementat el pressupost i l'any 2005 l'ICASS se situa al 18 per cent d'increment del pressupost respecte de l'any 2004, no sobre la mitjana del 13,2 per cent del Departament.

Per tant, quins processos faran que això sigui possible? La planificació territorial. Que no hem aturat tota la màquina per planificar: és una feina que hem fet a més a més. Que estem ara en fase de debat amb els agents i que haurà de servir per projectar Catalunya fins a l'any 2007 fer el pla d'inversions públiques i la compra

de serveis. Ja per a l'any vinent hi ha un increment important només de capítol 6 –és a dir, totxo propi– pel que fa a noves construccions. I del capítol 7, de transferències, més de 14 milions d'euros hi ha en projectes que ens han presentat els municipis i les entitats.

I el pla d'inversions dependrà finalment de la negociació amb els agents, però, en tot cas, l'ordre final de tots els serveis es col·loca al voltant de 200 milions d'euros, de legislatura.

També regularem els serveis d'atenció domiciliària, que no estan regulats. Hi ha tretze comunitats autònomes a l'Estat que tenen una regulació d'atenció domiciliària. Cada municipi fa el que pot, i com pot, amb carteres de serveis molt diverses i perfils professionals també molt diversos. I si es tracta de garantir l'accés i de fer aquest increment, que per l'any 2005 –amb el nou Conveni marc 2005-2008 que hi haurà de cooperació amb el món local– s'incrementaran un 10,5 per cent, els traspassos, amb un increment afegit, via transferències de l'Estat, d'un 8 per cent per a atenció domiciliària; és a dir, ens col·loquem amb un 18 per cent més d'atenció domiciliària l'any 2005. L'any 2004 vam haver de prorrogar el Conveni marc existent, que finalitzava a 31 de desembre, en bona part perquè teníem un pressupost prorrogat fins al mes de juny, juliol. I vam incrementar simplement l'IPC, certament, però ja vam parlar amb el món local de com anirien els trets, i tenim una mesa de coordinació tripartita –Federació, Associació de Municipis i el Departament de Benestar–, que es tornarà a trobar per pactar les condicions del Conveni marc.

Si de cas, em prendré el meu temps de rèplica per continuar amb la resposta a la interpellació.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, el diputat senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, president. Bé, consellera, veig que vostè té una tendència a parlar molt de l'any 2005, però jo li estava parlant de l'any 2004, i se n'ha anat més cap a l'any que ve o se n'ha anat cap a la legislatura passada. Estem a la setena legislatura, any 2004, que és del que nosaltres la interpel·lem. D'això d'aquí no ha dit res, d'aquesta nota de premsa fantàstica que van fer, tan victoriosa. Jo el que sé és que hi ha catorze mil valoracions fetes el mes de juny que encara estan esperant cobrar, i això sí que ho saben, sobretot, les famílies. I, per tant, no ha contestat res del que li he dit.

A mi, m'ha passat com a un periodista avui, aquest matí. Vostè li ha fet un discurs molt maco però, quan li ha fet una pregunta que concretés, ha dit: «Ai, això encara no ho sabem.» Doncs a mi ara m'ha passat el mateix que al periodista, l'Antoni Bassas, aquest matí.

Bé, per tant, nosaltres demanem, consellera, que ens respongui les preguntes que li he fet. Perquè miri, vostè té un concepte, però aquesta setmana, dia 16 de novembre, *Diari de Terrassa*: «En definitiva...» –ho diu en castellà– «...en definitiva y desde nuestra profesión, nos hemos sentido decepcionados una vez más en un momento de retroceso en políticas sociales.» Dos per-

sones en nom del col·lectiu de treball social de Terrassa, eh?, de les assistents socials de Terrassa, signen això –no ho dic jo–, ciutat de Terrassa. Per tant, escolti, la situació és la que és, i jo no sé si estalvien o què fan, el que és cert és que els serveis no arriben.

Em sap greu que hagi citat la ciutat de Barcelona. Jo només en faré una referència, perquè no m'hi vull entretenir gaire. Recordi que si a Barcelona no hi ha hagut les residències a temps és perquè hi havia un alcalde determinat, que vostè sap qui era. I, per tant, doncs la situació és la que és a Barcelona perquè hi va haver un determinat alcalde.

Bé, després podem tenir una altra cosa a tenir en compte. Fa pocs dies vostè feia un article que titulava: «La gent gran amb dependència, un repte que cal afrontar.» Jo hi hauria afegit un «ja», perquè el que necessitem és que d'una vegada l'afronti, el seu Govern –el seu Departament–, el repte que significa atendre les persones grans.

Vostè no m'ha respost què han fet per les persones grans que han tingut una persona amb dependència durant l'any 2004. Què han fet? Quin programa? Com l'han ajudat? L'han deixada desamparada. Molta gent que ha demanat residència, vostès no els l'han donada. I ara, a més a més, diuen que només voldran atendre l'alta dependència. Escolti, quan una família té una persona amb mitja dependència o amb baixa dependència, és quan se l'ha d'ajudar més, perquè és aquella fase inicial que necessita tota l'acollida, tot el suport, perquè és el moment que aquella persona és més conscient i més suport necessita. I ara no se'n vagin només a les altes dependències, que s'hi ha d'anar, sinó que ho atenguin.

I miri, hi ha un ajuntament –que no el diré perquè s'enfadarien, perquè a més és d'un altre color polític– que està pagant algunes residències, alguns serveis d'acolliment residencial, perquè vostès no els paguen, i veuen que estan quedant tan malament, com que són del mateix color que el tripartit, doncs, i diuen: «Oh!, hem de respondre.» I està pagant, un ajuntament que està bastant a prop de Barcelona està pagant residències.

Les famílies avui han d'atendre o donar resposta a la situació que se'ls presenta quan hi ha persones amb dependència a casa seva, perquè el Govern actual no ho fa. Jo, consellera, li diria que el discurs està molt bé, el discurs pot dringar bé, però necessitem que els drets socials no es quedin en la teoria, que la universalització es vagi posant a la pràctica. Per exemple, aquest any vostès podien començar a canviar la normativa d'accés a les residències i començar, doncs, a modificar els barems perquè les famílies de classe mitjana hi entressin, com nosaltres vam canviar la forma d'accés al «Viure en família». Vostès no han tocat res –no han tocat res– i, per tant, el discurs diu: «Sí, ho universalitzarem», però res de res. I, per tant, necessitem que «universalitzar» vulgui dir «accés a classes mitjanes», i no cal dir que de les mitjanes cap avall totes, no? I, per tant, això és absolutament necessari i, a més, ens preocupa. Perquè el gran titular dels diaris del dimarts passat, dimecres, quan van sortir ahir, doncs, el gran titular era «el copagament» més que altra cosa. Ara resultarà que vostès seran els que més defensaran el pagament, no?, la cosa és sorprenent.

Jo diria, consellera, que faci funcionar el seu Departament, que tregui el fre de mà, que les persones –no la cartera de servei, les persones– siguin ateses perquè la gent necessita solucions, no necessita discursos; que el discurs acompanyi l'acció i que l'acció acompanyi el discurs. La gent no vol paraules buides que dringuin bé, sinó que la gent vol solucions als seus problemes, i més quan tenen una situació tan difícil com és atendre una persona amb dependència, i a més a més un ésser estimat, com acostuma a ser el pare o la mare.

Per tant, Catalunya i la seva gent gran, i les famílies, encara que no els agradi, ja no poden esperar més, no poden esperar un any més. El 2004, com he dit, ha estat un any perdudíssim. I el que necessitem és que el 2005, a part dels números, la feina es faci, que la gent tingui residències, que la gent tingui suport i que, a més a més, la Llei de suport a les famílies l'anem complint, que ja portarà bastant de temps. I vostès, res de res.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, continuo. Hem parlat amb el sector d'impulsar l'acord en base al preacord 2004. Ja abans m'he referit, en l'altra interpellació, pel que fa a la qualitat, a l'increment dels mòduls, però sobre la base d'un estudi de costos sobre els quals el Departament hi tingui molt a dir, i sobretot la millora de la gestibilitat i de l'eficàcia interna dels processos. Ja m'he referit a quin era el problema en l'adjudicació de les places: sis mesos fins que es fiscalitzava i es tenia coneixement, des del Departament, de l'existència d'aquestes places. Quina manera és aquesta de gestionar de manera adequada l'acolliment residencial?

El programa «Viure en família». El programa «Viure en família» era una prestació, bàsicament la que es va dur a terme des de l'any 2002, que no tenim perquè assumir que hagi de pivotar tota la política de suport a les famílies i d'atenció a la dependència sobre una prestació econòmica. No és el nostre model –no és el nostre model. Per tant, no tenim perquè aplicar aquest model. El nostre model és, a més a més, pivotar sobre els serveis. I per això desenvoluparem els serveis de suport a les famílies, d'assessorament, de formació als cuidadors, de respir en el territori. La legislatura no s'acaba l'any 2004.

Però si vol que li parlem de fets i no de filosofia, jo li repeteixo que el pressupost 2004 canta per si mateix. És un pressupost que ha fet un creixement important i que el 2005 encara el farà més important, i col·locarà l'ICASS en el 18 per cent de creixement. Ho repeteixo: i això són fets i no es perd ni un sol euro d'aquests diners que s'hi destinen, ni un. Per tant, faci els comptes vostè –faci els comptes vostè– on han pogut anar a parar aquests diners, si no és a la gestió del dia a dia, de les polítiques per a tots i cadascun dels col·lectius que atén el Departament de Benestar i Família.

No repetiré quin és l'enfocament de la gestió del nou enfocament de la prestació. En tot cas, la prestació per alta dependència és un suport extra per a les persones i les famílies amb alta dependència, més enllà del suport a serveis de la mitjana i baixa dependència. Aquest és el nostre model –aquest és el nostre model. No tenim perquè assumir un model que no ens agrada, un model que creiem que no és el nostre. Tot i així, vam assumir, ho repeteixo, la revisió de tot un seguit d'expedients, i això és el que hem estat fent pel que fa a la prestació «Viure en família», i ja he parlat de números: triplicar en tres anys els diners d'una prestació; triplicar en diners una prestació que creiem que és una part només del que són suport a les famílies.

El copagament en els serveis socials. Francament, senyor Cleries, jo no sé quin coneixement té vostè del sistema de serveis socials d'aquest país, però em dirà que ara són totalment gratuïts, els serveis socials d'aquest país? Que resulta que les administracions públiques, començant pels ajuntaments, en atenció domiciliària, i des del Departament de Benestar i Família, és gratuït? És a dir, s'està assumint una part important, des de les famílies i els usuaris, dels costos dels serveis socials d'atenció primària, dels costos de tots els serveis socials d'aquest país. Del que es tracta és de reordenar-ho i fixar en cartera de prestacions –igual que passa en salut– a què té dret cadascú, en quin cas ha de ser gratuït i en quin cas ha d'anar un possible copagament sobre renda, per exemple. I això és el que diu la llei, la futura llei de serveis socials, aquest document de bases dels experts i en el qual hi ha un acord. És que sembla que fins ara els serveis socials siguin totalment gratuïts i assumits per les administracions públiques, i que les famílies i els usuaris no hagin hagut de fer..., si us plau!

Per tant, jo el que li dic és: en absolut, aquí no hi ha l'apocalipsi, en absolut no s'ha posat el fre. Hem estat incrementant el pressupost, i ja li he donat els números de les places d'acolliment residencial que han sortit –ja li he donat els números de les places d'acolliment residencial que han sortit– i, a més a més, estem reorientant el model per facilitar que sigui una gestió més racional i que no ens arribi al Departament, sis mesos després, l'existència d'unes places. Nosaltres no volem anar traspasant despesa o dient: «Càlcul a final d'any, 40 milions, 50 milions d'euros de dèficit perquè hem estat incapaços de controlar i de saber molt bé com teníem la bossa de gestió.» I això és el que aconseguirem, especialment l'any 2005.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Els punts vuitè i novè de l'ordre del dia han estat posposats i per tant passem al punt desè.

Interpел·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00737/07)

El punt desè és la interpел·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge. Per a formular-la té la paraula

la l'illustre senyor Carles Puigdomènech, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquests dies, ho hem estat llegint en els diferents mitjans de comunicació, la situació actual de l'habitatge continua essent preocupant. Aquest últim any hi ha un increment a Catalunya superior al 20 per cent dels preus, el segon més alt de l'Estat, per davant de la majoria de comunitats autònomes, excepte el cas de Múrcia. També en enquestes recents veiem que el segon motiu de més preocupació dels catalans –el segon motiu de més preocupació– és el de l'habitatge. S'incrementa el nombre de persones amb dificultats per accedir a un habitatge: joves, gent gran, altres col·lectius més febles i sensibles a aquesta qüestió.

Ahir mateix, en una compareixença, ens deien diferents entitats sense ànim de lucre que treballen en el camp de l'habitatge que ja no hi ha ningú que vulgui fer habitatge de protecció general de règim especial. Els ajuts que fins ara hi havia de subvenció a fons perdut del 10 per cent, suficients en el seu moment, cada vegada ho són menys.

Se'ns ha venut, se'ns ha dit que estàvem davant d'un govern catalanista i d'esquerres, amb una gran sensibilitat social i alhora amb algunes forces polítiques que feien bandera, a més, que la seva presència era garantia alhora, garantia que realment era un govern catalanista, especialment Esquerra Republicana. Si fem un exercici d'abstracció i no volem perdre de vista la realitat i l'hem de fer tots, jo crec que tots coincidirem si ens preguntem «estem millor o pitjor que fa un any en el tema de l'habitatge?». Estem millor o pitjor?, preguntem-ho al carrer. Jo crec que la resposta és clara: estem pitjor –estem pitjor. I amb això no vull dir que les coses siguin fàcils d'arreglar, evidentment que no, però la realitat és que estem pitjor.

Jo vull preguntar-li al conseller, en primer lloc, si comparteix les declaracions de la ministra Trujillo quan veu amb optimisme que hi ha una desacceleració del 0,25 per cent en els preus durant aquest últim any, tenint en compte que estem en un increment del 20 per cent. Trist consol, potser estarem vuitanta anys a aconseguir l'estabilitat dels preus a aquest ritme. Deia: «el Govern catalanista i d'esquerres...», i per tant deixi'm primer que parli del Govern catalanista i després del d'esquerres o suposadament progressista, se'ns ha venut, doncs, que amb aquest canvi, canvi que, com dic, de moment no veiem, les coses anirien millor.

Aquests dies hem vist un trist episodi en el Congrés dels Diputats en una votació respecte a una esmena del PNB que permetia que 530 milions d'euros fossin gestionats, del Ministerio de la Vivienda, fossin gestionats directament per les comunitats autònomes. Val a dir que d'aquests 539 milions aproximadament 100 milions haguessin estat gestionats directament per Catalunya. Jo li vull preguntar al conseller: està d'acord, vostè, amb l'existència d'un ministeri de la vivienda? Nosaltres, no, i sempre ho hem dit, i quan teníem algun poder més gran d'influència a l'Estat no hi havia un Ministerio de la Vivienda. Està d'acord el Govern català

amb l'esmena presentada pel PNB, amb el recolzament de Convergència i Unió i inicialment també d'Esquerra Republicana i de la seva força política? Creu que el Govern català ha de tenir una posició comuna en aquestes qüestions tan importants, des del punt de vista nacional o social que un govern catalanista i d'esquerristes ha de tenir? Jo li pregunto, vostè està aquí en qualitat de conseller, però no escapa a ningú que nosaltres els podem preguntar sobre l'acció de Govern o el que pensen vostès de l'acció en altres àmbits o de forces polítiques que, evidentment, afecten l'acció de Govern i tots els catalans.

Iniciativa per Catalunya i Esquerra van votar a favor de l'esmena, hi està d'acord, vostè, amb aquest vot inicial a favor? Li pregunto també: després Esquerra Republicana i Iniciativa han fet el contrari del que deien i del que habitualment proclamen i han votat en contra, què en pensa, vostè, d'això? Quan considera que es van equivocar, al principi?, després? Perquè és evident que les dues coses alhora no s'aguanten. Com justifica que el seu Govern, el nostre Govern, el meu Govern, el Govern també de Convergència i Unió, el Govern de tots els catalans, faci renúncies d'aquest tipus importants en un tema fonamental des del punt de vista social i nacional per a Catalunya? No estem parlant de la pesca del salmó a Astúries, en què la posició de vostès i del Govern seria més o menys irrellevant; estem parlant –li ho repeteixo– del tema que en segon lloc preocupa més els catalans i que s'incrementen els problemes d'accés a l'habitatge.

Pensa vostè que dignifica el Govern i als grups que li donen suport actituds com aquesta? Aquestes corredures pels passadissos d'alguns que comencen a córrer i, com el Forrest Gump, potser no se sap quan acabaran en una fugida cap endavant. Pensa que és creïble qualsevol manifestació que ens pugui fer ara vostè aquí del que faran, diran, han pactat, han acordat, quan en una dada concreta, en una esmena del PNB amb recolzament de Convergència i Unió, inicialment d'Iniciativa i Esquerra amb aquesta dinàmica d'amenaques que no es compleixen, ara endavant i endarrere, que fan vostès. Creuen que són creïbles les forces polítiques que donen suport al Govern i el Govern, per tant, també, en aquesta qüestió a partir d'ara?

Pensen que claudicacions com aquestes beneficien Catalunya i els catalans, repeteixo en un tema important per a un govern catalanista i d'esquerristes, important des del punt de vista social i nacional com el de l'habitatge. Sap vostè si està d'acord amb aquest canvi de criteri el seu homòleg basc, senyor Madrazo, que tantes vegades posen vostès d'exemple aquí i soci, homòleg des del punt de vista de responsabilitat política i d'ideologia política i soci de Govern del PNB; sap vostè què pensa el senyor Madrazo? Està d'acord amb el que han fet vostès, o no? Jo em penso que no. Li ho diu un diputat de la majoria, de la majoria nacionalista, però també un ciutadà preocupat pel problema de l'habitatge, que és molt conscient que les coses no s'arreglen en un any, que no són fàcils, que és molt complex, que no tot depèn del Govern, no tot depèn del que fem aquí. Però tot suma, tot influeix, i l'actitud del Govern que hauria de ser conjunta i la dels grups que li donen suport, aquí i allà i on sigui, en qüestions com aquestes

que ens afecten als catalans, hauria de ser dura, contundent, inflexible, sense renúncies, amb dignitat. Com a català jo, de veritat, penso que actuacions com aquestes els ho van dir per una altra qüestió, no a vostè sinó al Grup, a algun grup parlamentari que si vostès volien fer el ridícul, que el fessin, però que no el fessin fer als catalans, i jo crec que amb actuacions com aquestes, i li dic des del màxim respecte a la seva persona, ja ho sap que li tinc, i conscient que el seu paper en aquest cas tampoc, potser vostè pensa que sí, però jo penso que no és fàcil, em sembla que no anem bé.

Vostès deien que hi havia un canvi de model en habitatge. De moment, l'únic que ha canviat és una nova forma de fer política, la que un altre diputat el senyor Espadaler ja els deia fa temps aquí. Ara es parla de fer un Miravet, també podem parlar de fer un Bracons, fer un Bracons, que vol dir agafar-se la cadira i carregar-se de raons, no de solucions. Per tant, des del punt de vista catalanista aquest Govern, de moment, fa figa.

Des del punt de vista progressista –des del punt de vista progressista– un any perdut –un any perdut. Vostè va venir el mes d'abril aquí i ens va anunciar un nou pla de l'habitatge, i ens va dir que abans de l'estiu estaria aprovat. Senyor Milà, estem quasi a final d'any i aquest Pla no està aprovat, certament està en tràmit i esperem que abans de final d'any estigui aprovat, sis mesos de retard. L'emplaço que vostè recuperi els diaris de sessions i es rellegeixi el que ens deien els membres del Grup Parlamentari pel qual està vostè en el Govern respecte als més petits retards en qüestions d'habitatge. Repassi el que ens deien, fins i tot ens demanaven dimissions, que jo no li faig en aquest moment. Jo no li demano la dimissió, ni molt menys, jo li demano que sigui contundent, que sigui fort, que colli, i encara en aquest cas a l'Estat tenen l'oportunitat de redreçar i serà molt significatiu que tornin a la posició inicial i recolzin la posició de 539 milions a favor de les comunitats autònomes, aproximadament 100 milions a favor de Catalunya, a més a més.

Em falta temps, en tot cas a la rèplica li continuaré comentant qüestions del suposat progressisme en aquests temes d'habitatge.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo em pensava que la interpel·lació aniria per veure exactament com està el Pla del dret a habitatge i com i quan s'aprovarà el decret, però vostè se n'ha anat per les preguntes retòriques sobre el capteniment i la relació del Govern de la Generalitat, d'aquest, amb relació a les polítiques d'habitatge, amb relació a l'Estat. I no puc defugir, perquè si m'haig de posar a contestar-li en aquest àmbit, la resposta la tinc molt fàcil. Miri, estem fent amb relació a Madrid el que vostès no van fer en

vint-i-tres anys, que és, per primera vegada, preocupar-nos de tenir un pla propi català del dret de l'habitatge amb aportacions d'euros del pressupost de la Generalitat que fins ara zero. Estem proposant capgirar una situació en la qual cada vegada no ja 100 milions, sinó moltíssims menys no es destinaven a la promoció d'habitatge de protecció oficial, que es quedaven a Madrid, ja no calia que féssim cap negociació, en tant que s'acumulaven de l'ordre de seixanta mil famílies esperant resolució per als projectes de rehabilitació d'habitatge. Estem resolent això, amb la possibilitat d'abans de final d'any d'haver pogut alliberar tot aquest conjunt d'expedients amb una inversió acumulada de 73 milions d'euros que es deuen als ciutadans de Catalunya, amb diners de l'Estat i amb diners del propi pressupost de la Generalitat.

Estem treballant perquè Catalunya, l'any vinent, pugui desplegar tot un conjunt d'actuacions que afronten aquests problemes que vostè assenyalava de fons. Per tant, evidentment que ens ha portat més temps que el que ens pensàvem, però que és que tampoc ens pensàvem que la situació estigués tan malament com ens l'hem trobat. I crec que hem obert noves línies d'actuació que breument li podré explicar. Vostè es refereix, efectivament, i ha començat per aquí, creia que era correcte, a dir «continuem constatant un increment del preu de l'habitatge lliure del ritme en el que portem d'any d'un 20 per cent», i efectivament això no ens satisfà ni que disminueixi el 0,25. A Catalunya això no ens satisfà, però també hem dit moltes vegades que això era fruit entre altres moltes coses de la manca d'una política de sòl a Catalunya, és a dir, d'una llei d'urbanisme que preveia una reserva de sòl per a habitatge de protecció oficial que només dos ajuntaments en els últims anys, després del 2002 que es va aprovar la Llei, han arribat a fer en el seu planejament. I per tant, estem tramitant la reforma de la Llei d'urbanisme perquè ens puguem dotar de sòl per a noves actuacions com ara li explicaré, o de polítiques fiscals o monetàries que l'únic que han ajudat és a incrementar la inflació perquè, en definitiva, totes aquestes ajudes han sigut refores en l'increment de preu.

Nosaltres ens hem centrat, i ho vam dir des de l'abril quan vàrem venir al Parlament a presentar les línies mestres del Pla d'habitatge i quan hem presentat el Pla d'habitatge a la Comissió de Seguiment de Polítiques d'Habitatge, que ens centrem, i així ho farem, a generar un mercat diferenciat amb una oferta prou diversificada, amb les seves pròpies normes de generació de sòl i de transmissió de l'habitatge que permetin garantir que existeix un veritable mercat d'habitatge de protecció oficial al conjunt de Catalunya. I malgrat tot, malgrat encara no tindrem fins, com vostè molt bé assenyalà, primers de desembre aprovats pel Govern els dos decrets a què es referia del Pla del dret a l'habitatge, estem en condicions d'informar ara que en aquest any, que ha anat molt malament, s'han qualificat ja provisionalment 4.834 habitatges que equivalen al 80 per cent de la previsió del Pla vigent, que era molt pobre, i 1.590 en règim de lloguer, la qual cosa ens ha obligat a sol·licitar del Ministerio de Vivienda que doblí –dobli– el conveni amb la Generalitat que fins ara sobraven aquests recursos i que sols preveia 1.050 actuacions en règim

de lloguer; i sobraven. Ara, superem les 1.590 i hem hagut de demanar l'ampliació.

El que preveu, molt breument, el que preveu respecte al tema, primer de tot, perdó, em referiré al tema de l'esmena a Madrid. Escolti, nosaltres tenim una línia d'actuació establerta com a Govern de la Generalitat, a la qual dona el suport els tres partits del tripartit, és clar que sí i en plena correspondència amb el Govern de Madrid, d'anar a un nou pla de l'habitatge estatal que sigui, per primera vegada, autònomitzat, que no ho ha sigut durant aquests últims vint-i-tres anys, en què nosaltres ens limitàvem a administrar des de Catalunya les escriptories del Pla estatal.

És en aquesta línia en la que estem treballant amb el Govern de l'Estat. És en aquesta línia que continuem treballant el dia 25, el dijous vinent, amb la ministra quan visiti Barcelona i treballarem tot el dia sobre aquest tema per demanar més ajudes pel Pla de remodelació de barris. Feia anys que es va pactar que l'Estat pagaria el 50 per cent de la remodelació de barris i en aquest moment està pagant el 20 per cent. Per tant, hem demanat un increment important de 7 milions d'euros més per a aquesta política de rehabilitació. I hem demanat que territorialitzin, com ha de ser, i fins ara no era, tant les polítiques d'ajuda a la subvenció d'interessos per a l'adquisició de pisos i la subvenció d'entrada, que no s'utilitzaven a Catalunya, purament i simplement perquè, com vostès molt bé saben, els mòduls estaven absolutament desproporcionats i no es produïa habitatge de protecció oficial. És en aquests moments que hem aconseguit modificar els mòduls, reunificar i adaptar les zones a la realitat catalana i poder plantejar que la distribució dels fons, tant de rehabilitació, com de remodelació, com d'ajuda a la compra, com de subvenció per al programa que n'han dit «programa de choque», que saben que vàrem signar el dimarts passat amb la ministra a Madrid, es puguin adaptar a la nostra realitat catalana i resoldre la nostra política d'habitatge. Fins ara era molt difícil anar a parlar a Madrid d'un programa i una política específica de Catalunya, simplement perquè no existia. I aquesta política que tindran aprovada, efectivament, el mes de desembre, amb més retard del que hauríem volgut, però també perquè hem fet un amplíssim i extensíssim treball de consensuar aquest programa tant amb els agents socials –públics i privats–, amb cooperatives, amb federacions d'associacions de veïns, amb els sectors dels constructors, tant d'habitatge públic com d'habitatge privat, amb els sindicats, en el Pacte per la competitivitat. Tot això ha portat molta feina, però sortirà un decret molt més ajustat a les necessitats del país i que pugui ser acollit molt més favorablement i que pugui tenir efectes al més aviat possible.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Confiam molt en la creació de la nova figura d'habitatge assequible, de preu concertat, al qual dotarem de sòl nou. Gràcies a la modificació de la Llei d'urbanisme pendent ja d'aprovació en aquest Parlament, tindrem un 10 per cent més de sòl reservat, a part del 20 per cent per a habitatge de protecció oficial, un 10 per cent més per a les figures de preu concertat. Tindrem un fort ajut per a

l'habitatge de lloguer, amb l'objectiu que, com a mínim, el nou..., el 50 per cent dels nous habitatges protegits es facin amb aquest règim. Per primera vegada creem un fons d'ajut a la formació de patrimonis públics de sòl que ens permetrà que els ajuntaments i altres empreses públiques puguin crear aquest sòl que se'ns demana amb raó per al damunt poder-hi construir habitatges de protecció oficial. Ajudarem específicament els sectors més modestos, tant rehabilitant la figura del preu especial dels habitatges de protecció oficial en règim especial que, com vostè ha dit, ja no existien, i aquesta preocupació també ens l'han fet compartir a nosaltres les entitats socials; els tornem a donar recursos i mitjans –que en aquest procés de concertació ens han dit: «Això ens facilitarà per primera vegada, després de molts anys, poder tornar a fer aquesta mena d'habitatge». Readaptarem el Pla estatal de xoc en el sentit de les ajudes a la rehabilitació d'habitatges buits per ser posats en lloguer, amb les nostres pròpies ajudes complementàries, així com les ajudes a les rendes..., a les persones que tenen dificultat per poder satisfer una renda, i constituïm una xarxa de mediació social que ajudi precisament a generar l'obtenció de bosses d'habitatge que actualment està construït i buit, i pugui ser llogat amb garanties per als propietaris.

En definitiva, intentarem fer el que he dit al principi: un pla d'habitatge que fins ara no havíem pogut tenir a Catalunya, i un pla que estarà dotat pressupostàriament per la Generalitat. Per primera vegada –ho recordarà vostè–, l'any 2004 el Pressupost de la Generalitat contempla 34 milions d'euros destinat específicament a política d'habitatges, abans zero. En el pressupost del 2005 –sí, com a aportació específica per fer el nostre propi pla–, en el 2005 són 65 milions d'euros, i estem negociant amb Madrid tot el conjunt d'aportacions que ens han de permetre administrar amb recursos propis. Tenim concerts signats amb ajuntaments de Catalunya, de tot Catalunya –de la costa, de la primera, segona corona metropolitana i de la Catalunya interior–, que ja en el mes de setembre permetia facilitar 2.800 habitatges de promoció pública municipal. I tenim dotat l'Institut Català del Sòl –perdó, i acabo–, el tenim dotat ja amb un pla d'actuació per generació de sòl residencial, en paral·lel al sòl industrial, que incrementa els recursos per primera vegada, per damunt de l'industrial, al que va destinat a sòl residencial, perquè també l'Incasol pugui fer la seva pròpia aportació.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula per la rèplica l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè em parla del passat, i ha parlat del passat i que si l'anterior Govern feia o no feia. Quan vulguin podríem parlar també extensament de les coses bones i dolentes i de la línia que segueixen vostès respecte a la que ja es va iniciar amb un evident increment de recursos perquè els recursos generals també són més. Però les línies i el

model –les línies i el model– són els mateixos. En tot cas..., però ara jo no vull gastar el meu temps parlant d'això, perquè crec que el que interessa als ciutadans no és el que es feia abans, sinó ni tan sols només el que es fa ara, sinó el que podrien fer vostès i no fan. Perquè, és clar, vostè ve aquí i molt legítimament ens explica el que fan, però és que jo, a la meua interpellació, li preguntava no només pel que fan, sinó pel que podien haver fet –pel que podien haver fet– i no estan fent. I ho tenien ben fàcil, i clar, vostè que ara vingui i em parli de territorialització quan hi havia una esmena del PNB votada inicialment per vostès que anava exactament en aquesta línia, amb una dotació de recursos molts superiors per a Catalunya i no la voten, compregui que tot el que diu vostè ara que fan aquí, molt bé, està molt bé, però per algun lloc falla. Molt creïble, penso, que no ho és.

Per tant, vostè explica el que fan. Jo li demano explicacions sobre el que podien haver fet i no fan, perquè és el que realment ens hauria fet donar un salt qualitatiu des del punt de vista nacional per a l'exercici propi de les competències des d'aquí, i també molt important des del punt de vista social, pel benestar i millora que suposa per als ciutadans de Catalunya, decidit des d'aquí com ho fem.

Vostè no m'ha contestat totes les preguntes... Bé, no té cap obligació de fer-ho, però jo ara no les hi repetiré, ja està, en tot cas tindrem més ocasió. La llei d'habitatge també van dir que la presentarien abans de final d'any. Li pregunto: tindrem llei d'habitatge o projecte de llei d'habitatge? L'hauríem pogut tenir fa nou mesos i ja la tindríem aprovada, incorporant les seves esmenes, si volien, que els vam oferir nosaltres; un any perdut, també, en això.

Vostès –i tornant al tema del que podien haver fet i no fan–, les votacions, les han fet per estètica, vostès i Esquerra Republicana, per pura estètica. Clar, és que és tan surrealista. El senyor Joan Puig ahir era al Congrés diu: «No, és que no ho podíem recolzar perquè el PP –el PP– està desmantant l'Estat.» Escolti'm és que fins i tot el PP els està passant per la banda nacionalista. (*Remor de veus.*) De veritat, facin-s'ho mirar –facin-s'ho mirar. Sí, sí, en aquest tema concret és evident, és objectiu. Per tant, són poc creïbles, són poc creïbles els pactes que faci vostè amb la ministra Trujillo, i no perquè no cregui el que vostè diu, o les seves bones intencions, que segur que hi són, sinó perquè el que diu la senyora Trujillo ho desmenteix el mateix dia el senyor Solbes. On està el Pla de la *vivienda*, i *las 180.000 viviendas al año*, que després van passar a ser actuacions i ja no habitatges, i ara no són ni això? Per tant, el que vostè vulgui pactar allà, amb el seu Govern amic, que vostès han donat suport allà, entengui que tampoc ens és massa de fiar. I li pregunto: i els 42.500 habitatges que cada vegada que jo li interpel·lo o li pregunto –i ja li avanço que fins a final de legislatura li ho continuaré fent–..., manté vostè el ferm compromís que abans del final d'aquesta legislatura hi hauran construït els 42.500 habitatges de protecció oficial? No, no. Està bé, està bé. El *Diari de Sessions* tindrem ocasió d'anar-lo repassant en el futur. Jo celebraré que sigui així –jo celebraré que sigui així–, però jo entengui que tinc l'obligació de preguntar-los-ho i els ho torno a preguntar, perquè hem

perdut un any –hem perdut un any– i cada dia que passa queda menys temps perquè això sigui possible.

Política de sòl, senyor Milà, política efectiva de sòl, no n'hi ha hagut –no n'hi ha hagut. I ara que hi ha el senyor Nadal aquí en podríem parlar. I no n'hi ha hagut per moltes coses..., i aprofito que està ell aquí també per acabar amb una altra qüestió: la divisió dels temes d'habitatge entre els dos departaments ha estat un error, i el senyor Nadal va dir que era un error del pacte tripartit en una entrevista a *La Vanguardia* i està escrit. No sé si vostè també ho comparteix.

En definitiva, i acabo, el que està clar és que vostès fan –només faltaria–..., i fan amb més recursos que abans, evidentment... És que els preus han pujat un 20 per cent; han pujat un 20 per cent, per tant, calen més recursos, és evident. Jo li torno a dir no tant el que fan, sinó el que podien haver fet i no estan fent. En un tema social i nacional, Govern catalanista i d'esquerres, la prova del nou en aquest cas: ni catalanista ni socialment progressista: 100 milions que podríem haver gestionat més i que no hi són.

Abans li he parlat del que era fer un Bracons, acabo... (*Veus de fons.*) Ara està de moda fer un Miravet, fer un Bracons... Saben què és fer un tripartit? Fer un tripartit és agafar-se a la cadira i que decideixin a Madrid.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller de Medi Ambient i Habitatge per a la resposta.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Per a la rèplica.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, senyor diputat. Poden haver-hi moltes definicions del que és un tripartit, però també un tripartit pot ser acabar amb vint-i-tres anys de desídia en polítiques socials i en polítiques d'habitatge, per exemple. Perquè no oblidem que dels increments de l'habitatge a què vostè s'ha referit, nosaltres podem tenir el remordiment d'aquest 20 per cent de l'últim any per no haver pogut tenir tot el Pla desplegat, però vostès responen d'aquests increments del cent per cent que s'han pogut produir durant aquests anys, i que la política d'habitatge de protecció social en aquest país hagi estat zero i la gent hagi perdut l'esperança de poder-la fer. També podria ser això.

Segona qüestió. Home! Els motius pels quals –jo ara m'hi referiré també– varem decidir negociar d'una altra manera l'esmena sobre el tema del PNB presentat a les partides del Pla d'habitatge, hi ha raons tècniques. Aquesta que diu, que deia algun diputat d'ahir sobre la preocupació amb què veia la col·laboració del PP respecte al tema aquest que vostè em diu de desmuntatge

de l'Estat, és a dir de construcció de l'Estat de les nacionalitats, jo crec que van fer ben fet els diputats de Madrid de no seguir aquesta pauta, perquè, després de l'experiència d'haver vostè pactat amb ells vuit anys per desmuntar aquest Estat i com els van deixar de ben muntat i estructurat, jo crec que aquesta malfiança estava més que fonamentada.

Però, deixant ara les anècdotes a part i aquestes petites pugnes, per què hem negociat amb el Ministeri tant aquesta setmana, primers de setmana, com després continuarem el dia 25, que varem quedar emplaçats? Perquè no es podia dir tan simplement aquesta partida global que corresponia només a un dels conceptes que és «Ayudas a la adquisición de viviendas y ayudas a la subsidiación de intereses»..., si vostè ho sap, perquè ho sap, com va el Plan estatal de la vivienda, com havia anat sempre, això qui ho cobrava directament eren els bancs; és a dir, era impossible saber l'assignació territorialitzada. I aquest és un dels temes que ens queixem a Catalunya. Quan hem demanat a la ministra que en volem parlar és que d'aquesta partida que mai havia anat territorialitzada, nosaltres volem poder-ne disposar en funció del que realment fem a Catalunya, del nostre Pla famós dels 40.000 habitatges, 42.000 habitatges de nova construcció, més les ajudes a la rehabilitació.

Per tant, el que vulgui ser el disseny definitiu de polítiques d'habitatge a Catalunya estarà en l'Estatut; la Ponència de l'Estatut ens definirà aquest model que pot ser perfectament assimilable al que pugui tenir el País Basc. Però en tant que estem en el règim que estem, en els pressupostos i en el model de llei i *planes de vivienda* de l'Estat a què vostès varen donar suport durant el període en què varen col·laborar amb el PP, el que hem de procurar és donar-hi la volta, que aquest Pla no duri fins al 2006, com estava previst, sinó que ja tinguem un nou pla estatal absolutament autònomitzat el proper any.

És en aquesta línia que estem treballant amb el Ministeri, aconseguir que hi hagi aportacions per a polítiques que estaven abandonades i adaptar els recursos a les nostres pròpies necessitats i a les nostres pròpies demandes socials a Catalunya. I cregui que ens en sortirem, com a mínim molt més bé que no se'n va sortir l'anterior Govern que, en definitiva, aquest tema ni tan sols el va preocupar.

Respecte al tema de la llei de l'habitatge és cert que portem retard en la seva tramitació, també pel mateix motiu, perquè volem incorporar tant les mesures que derivaran dels dos decrets: el Pla del dret de l'habitatge i el Pla de rehabilitació, que vostè no s'hi ha referit, però que jugarà un paper fonamental per ajudar a treure habitatge buit, treure habitatge mal aprofitat, fer reformes estructurals i poder dotar d'habitatge digne moltíssima gent, i nosaltres comptem això també en les altres quaranta mil actuacions en relació amb el tema de rehabilitació, com necessitem també que puguem tenir la nova legislació urbanística aprovada per aquest Parlament per poder anar alliberant aquests recursos.

Vostè s'ha referit al treball amb el tema de l'Incasol, i jo m'hi he referit al final, molt breument, però sàpiga

que hem elaborat conjuntament aquests plans de promoció de sòl residencial per als propers anys amb un horitzó creixent de recursos per destinar-los a la promoció de sòl residencial per damunt de l'industrial, i això ho he assenyalat, perquè vostè sabrà que durant molts anys l'Incasol, especialment els últims anys, havia centrat més les seves preocupacions en la promoció de sòl industrial, i el residencial no passava davant. En aquest moment, la forquilla s'obre i el residencial passa a ser la primera prioritat.

Per tant, estem concertant actuacions, moltíssimes actuacions sobre el territori, fins al punt que en alguns casos ens veiem obligats a dir, als ajuntaments o a altres promotors, «Actueu!», i això també ho vull deixar molt clar. No tenim cap aspiració a fer tota aquesta política nosaltres, sinó que volem que els diferents agents socials, cooperatives, ajuntaments, entitats federatives puguin promoure aquest habitatge en sòls públics que ja no aniran a la subhasta, com anaven abans, perquè hauran estat generats específicament per a la política d'habitatge protegit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional i el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre (tram. 300-00241/07)

Correspon ara substantiar l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional i el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre, interpellació presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre diputat senyor Francisco Sancho, Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. En nom de Convergència i Unió hem formulat aquesta interpellació referent al Pla hidrològic nacional i al Consorci per a la Protecció del Delta –o, si ho prefereixen, el Consorci per a la Sostenibilitat del Delta, Cosoc. I ho faig amb orgull; aquell orgull que deriva de la seguretat de la feina ben feta i, per què no dir-ho, de la cada vegada més clara evidència que les posicions, la lluita i l'aguant de la nostra gent avui tenen més sentit que mai.

Vostè, senyor conseller, sap que la nostra força política governa quatre ajuntaments i l'única EMD dels set municipis que hi ha al Delta de l'Ebre, i governa, a més, a ajuntaments amb interessos, terme i confraries de les badies deltaïques. Sapiguen que això no és una casualitat. Jo li vull expressar l'orgull que això ens produïx i que mai hem perdut. La nostra posició sempre ha estat la mateixa –sempre. M'ha de permetre que em remunti a l'origen del PHN, el primer, a la primera proposta formulada pel PSOE, que preveia 1.800 hectòmetres de transvasament. Ja sé que no els agrada que ho recordem, però va existir, i tant que va existir!, i algunes de les seves conseqüències encara existeixen.

Aquella proposta tenia un antecedent que la justificava. Vostè i jo sabem que abans de formular propostes de PHN és necessari un pla hidrològic, no nacional –no nacional–, sinó de conques, de conca. I vostè i jo sabem que qui va fixar el cabal ecològic de l'Ebre i el va definir com a excedentari va ser, no el PHN, sinó el Pla de conca de l'Ebre, que va fixar el cabal ecològic de l'Ebre en cent metres cúbics / segon. El fixava així de forma provisional, i aquest cabal permetia definir el riu Ebre com a excedentari i permetia, primer al PSOE i després al PP, proposar l'extracció de, primer, 1.800, i després, 1.050 hectòmetres cúbics del riu. No només això. És precisament en base a aquests càlculs que es produïx l'anomenat Pacto de Agua de Aragón.

El 1992, governant el Partit Socialista, el butlletí oficial de les Cortes de Aragón deien el següent: «Partiendo de las estimaciones de estos planes, las necesidades actuales de nuestra Comunidad Autónoma, podemos cifrarlas en un volumen de 3.600 hectómetros cúbicos. La realización de las obras contenidas en esta Resolución va a implicar una demanda suplementaria de 2.100 hectómetros cúbicos. El volumen de agua previsto con destino a necesidades actuales, a proyectos y a reserva estratégica incluidos en este Pacto y el que resulte de otras regulaciones a llevar a cabo en Aragón en el marco del Plan hidrológico Nacional, se entenderá asignado para uso exclusivo de la Comunidad Autónoma de Aragón. La Comunidad Autónoma de Aragón se reserva, al finalizar el plazo de vigencia del Plan Hidrológico Nacional, el derecho a reivindicar el volumen de agua que su desarrollo requiera, incluso por encima de las reservas estratégicas contempladas en este Pacto.»

Els recordo que el Canal Imperial de l'Aragó té més de cent quilòmetres, tant com de l'Ebre a la província de Barcelona. Els vull recordar, senyores i senyors diputats, que ja no hi ha transvasament, que s'ha derogat el transvasament, però no el Pla de conca de l'Ebre, ni el Pacto de Agua de Aragón. Avui el cabal ecològic de l'Ebre és, per llei, de cent metres cúbics segon; el real, el que baixa dia a dia pel riu, és fins i tot inferior. Qui determina el cabal no és ni era el Govern de la Generalitat. La gestió del riu és de qui és i és de qui era: del Govern central i de la CHE. I precisament aquests són els problemes.

L'Ebre i el seu delta tenen un greu problema d'abastament hidràulic i ecològic, que n'afecta la sostenibilitat i supervivència. L'Ebre està ferit, està ferit per les lleis en vigor i per la gestió que se'n fa i se'n continua fent, el que alguns han definit com «la gestió de l'oferta». Nosaltres sempre hem dit que cal racionalitzar tant la gestió de l'oferta com la gestió de la demanda, perquè tant ens fa si la demanda es produïx a l'Aragó o a València, ens és ben igual si els governs són amics o no són tan amics, perquè per nosaltres és i era necessari que la gestió del riu estigui en mans de la gent de l'Ebre i del Govern de Catalunya, i que es pugui fixar un cabal ecològic suficient.

Aquestes van ser les nostres esmenes al PHN, al del PP, però que també haurien valgut per al del PSOE. I per això es va crear el CPIDE, organisme que sempre ha molestat –sempre–, perquè per al delta és imprescindible un cabal superior, un règim hídric i un organisme de

l'Ebre que el fixi i el gestioni. I això no entra en contradicció amb el cabal que fixa el Pla de conca i amb el Pacte d'aigua de l'Aragó, amb els interessos de la CHE i els de molts usuaris del riu aigües amunt. Entra en contradicció amb l'ús, mal ús i abús del riu, i amb molts d'interessos, tant d'aquí com de fora de l'Ebre català.

Nosaltres ens hem sentit reconeguts quan un polític representatiu del tripartit i en nom del Govern de Catalunya reivindicà al Senat el següent: «Queremos un nuevo consorcio para el desarrollo integral del Ebro. Queremos un consorcio para el desarrollo sostenible de todo el tramo de Catalunya, del delta y del resto de este trazado. Un consorcio que cuente con los recursos que hemos aportado a partir del proyecto de sustitución, y también con los recursos que inicialmente se habían previsto, así como los proyectos en la línea de sostenibilidad que he referido. Un consorcio para el que pedimos la facultad de poder intervenir en la determinación del caudal ecológico en el tramo final del delta, tal como se había previsto y se derogó de forma sorpresiva en la Ley de Acompañamiento.» Sap qui deia això, senyor conseller? Evidentment que ho sap; era vostè. Vostè defensava les nostres esmenes al PHN, i les defensava al Senat espanyol. Ens sentim reconeguts. Gràcies, senyor conseller.

I el que ens fa sentir encara més orgull és quan veiem que vostès no s'atreveixen a anar tan lluny com vam anar nosaltres. Les nostres esmenes preveïen la revisió del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre, que és el que fixa un cabal només de cent metres cúbics / segon i el que justifica el Pacte de Agua de Aragón. A nosaltres ens preocupen tant o més els 3.600 de l'Aragó com els 1.050 del PP. Però el que veritablement ens importa són els que passaran per sota el pont d'Amposta a la desembocadura, les disponibilitats del delta, la seva regressió, la subsidència, el bosc de ribera, les basses i les badies, la gent i les seves condicions, les nostres condicions de vida.

Conseller, què els passa, a l'Ebre? Vostè, com hem vist, coincideix amb la necessitat d'un consorci i a fixar el règim hídric, mentre que avui a l'Ebre assistim a una vergonyosa baralla entre els representants del Govern central i els de la Generalitat, una vergonyosa baralla. Representants de la Generalitat i l'Estat es desqualifiquen a través de la premsa, desqualifiquen els tècnics proposats per la presidència i s'amenacen uns als altres amb la dissolució del Consorci, mentre el president del Consorci, nomenat per vostè, en un assenyat article publicat al setmanari *La Veu de l'Ebre*, fa una crida a la responsabilitat i a la continuïtat del Cossec; defensa els tècnics proposats, senyors Prats i senyor Ibáñez; denuncia la manca de consens en temes com la plantilla i els sous. Com sempre, el repartiment del pastís, del *pastel*, del poder al si del tripartit, causa problemes al país. Avui a l'Ebre es desqualifiquen els que ahir es deïficaven, es qualifiquen de fonamentalistes els que ahir se'ls batejava de científics, i no se'ls vol al Consorci. Es prefereix la dissolució, abans que acceptar-ne l'autoritat tècnica. Una baralla de sous i despropòsits.

Senyor conseller, fiqui ordre. Necessitem ponts i aigua sota els ponts. A l'Ebre s'ha fet molta demagògia. Tanta—tanta—, que a molts se'ls fa difícil deixar de fer-ne i no

poden assumir, sense avergonyir-se pel dit i avui no fet, el compromís de governar. Avui que ja s'ha derogat el transvasament, ha de respondre, no a aquest diputat, sinó a la gent de l'Ebre, moltes preguntes, moltes. Però les resumiré en dos.

Primera: defensaran el cabal ecològic que portaven els militants dels seus partits a les pancartes i els recursos que prometien? Tindrà l'Ebre els dos-cents, tres-cents metres cúbics de cabal ecològic i els milionaris recursos reivindicats i promesos?

Segona: ara que ja no tenim l'amenaça del transvasament, ara, conseller, què? Ara què? Nosaltres volem *el fuero y el huevo*, volem ponts i aigua, no només promeses i demagògia, conseller. Ara ja no hi ha excuses, ara és l'hora de la veritat, ara la pilota està als seus peus. Ara què, conseller?

Moltes gràcies. L'Ebre espera impacient la seva resposta.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller Salvador Milà per donar resposta, en nom del Govern, a la interpellació formulada.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo no m'entretindré gaire amb la primer part de la seva intervenció, que veig que ha estat destinada simplement a justificar quina va ser la seva actuació respecte al fet que, malgrat que tenien aquest capteniment, pel que sembla, tan defensor de l'Ebre, al final van acabar donant suport a aquest Pla hidrològic que després s'alegra vostè que per fi ja el tinguem derogat. Si tot això que ha explicat aquí ho haguessin explicat vostès als seus socis de govern a Madrid llavors i en el moment que es va votar la Ley del Plan Hidrológico, segurament no estàriem on estem, o com a mínim hauríem guanyat molt de temps a aplicar això que ara ens demana. Per tant, benvinguda sigui la derogació del transvasament i benvinguda sigui la incorporació de Convergència i Unió a una política sostenible per a l'Ebre en el seu conjunt i per al delta en particular. Aquí tots coincidirem.

Començaré pel final. Evidentment, nosaltres no hem renunciat que es pugui establir de forma consorcial amb l'Estat, és a dir, de forma acordada, el cabal mínim de l'Ebre. Aquesta és una qüestió que hem introduït en les esmenes que hem aportat, des dels diferents grups que donen suport al Govern de Catalunya, a la tramitació com a projecte de llei de la Llei de derogació del transvasament.

I ara què? Doncs, miri, ara, entre altres coses, el Ministeri disposa ja d'un programa d'actuacions diferenciades per a l'Ebre, que fa front a tots els problemes de sostenibilitat, amb una aportació de 250 milions d'euros sense IVA, específicament destinats a les millores ambientals a l'Ebre i que s'hauran de concretar en els projectes que es començaran a redactar ara, perquè puguin..., no, que s'estan redactant ara ja, en bona part, perquè el mes de maig puguin estar a Madrid.

Respecte al conjunt de la conca de l'Ebre, tant el Ministeri, el nou Ministerio de Medio Ambiente, com aquest

Govern hem plantejat la necessitat de reestructurar i canviar de dalt a baix les *confederaciones hidrográficas*. Això ho haurà sentit dir a la ministra, com abans nosaltres ho vàrem dir en la nostra presentació respecte al tema. Per tant, volem un pla de conca nou, amb intervenció de totes les comunitats autònomes, i una gestió i explotació del riu en què tinguem participació, i activa, i en què puguem gestionar directament tot el que és la gestió ordinària dels rius de la conca de l'Ebre a Catalunya per transferència de competències. I de nou us remeto també al debat estatutari.

Però el tema, per mi, avui és el CPIDE o el Cosec. El CPIDE –vostè s'hi ha referit– es crea amb la Llei del Pla hidrològic, i tenia moltes missions per fer: definir el règim hídric, definir mesures per evitar subsidència i regressió de l'Ebre, millora de la qualitat, hàbitats físics, un model agronòmic sostenible, interrelació entre activitat humana i delta, definició i control d'indicadors ambientals. Es crea aquest Consorci, i aquest Consorci el que ha de fer són projectes en aquesta línia, és un organisme per fer projectes.

Li diré que acabem de tenir notícies molt sorprenents sobre el que ha estat la gestió d'aquest Consorci, de què recordarà que el nou Govern de la Generalitat va retirar els seus representants a primers d'any, perquè no compartien en absolut el capteniment del que havia estat l'actuació del Govern anterior, del Partit Popular i de vostès, respecte a aquest organisme. Per tant, ens en vàrem retirar per replantejar-nos què fèiem una vegada hi hagüés un nou govern.

Una de les coses que ens vam trobar és que al desembre del 2003, quan ja hi havien hagut les eleccions a Catalunya, i sense que tingués el consentiment del nou Govern, es va presentar un aparent –dic «aparent»– pla, una primera proposta d'actuació, pressupostada amb 560 milions d'euros, en què la majoria de les actuacions no responien als criteris que es fixaven en la mateixa Llei de creació del Consorci, com podrien ser, per exemple, 40 milions en carril bici i xarxa de senders al delta, o la creació d'un nou ajut a Tortosa per crear una làmina d'aigua davant de Tortosa, quan resulta que paral·lelament hi havien altres actuacions que estaven fent altres organismes de l'Ebre, que tornaven a parlar de no sé quants quilòmetres de carril bici, etcètera. És a dir, un desgavell i manca de coordinació.

En data 31 de desembre, 31 de desembre de 2003, quan s'examina –i ho hem estat fent ara, durant el replanteig a què es referia vostè del CPIDE, amb el Ministeri de Medi Ambient–, quan hem examinat la comptabilitat, ens hem adonat d'algunes coses significatives que posen en crisi aquest organisme. Dels 800.000 euros de despesa total que hi havien el 31 de desembre, resultava que per al pla, aparentment destinat a projectes, sols s'havien destinat 415.000 euros; 494.000 euros, és a dir, quasi mig milió d'euros, més 1.746.000 euros havien anat a política comunicacional i a personal, a sous, a despeses de representació, a dinars, etcètera, fins al punt que ens comunica el Ministeri del Medio Ambiente que, tot i tenir una reserva de 3,5 milions d'euros per pagar els deutes del CPIDE, que fins ara no n'havia aportat ni un, no està en condicions, per informe desfavorable de la Intervenció, de poder aprovar

aquesta aportació. Mentrestant, s'han anat mantenint amb crèdits aprovats amb pòlisses per un consell en què només hi havien uns representants determinats, que en aquest moment estan en descoberts amb càrregues financeres del 12 per cent.

Em podria estendre en temes tan interessants com els sous de direccions, els sous de càrrecs de confiança, etcètera. És a dir, en definitiva, un tramut que en responia a les necessitats de l'Ebre, aquestes per les quals va ser creat el CPIDE, i sí a un entramat polític que ens porta a plantejar-nos seriosament la necessitat –i quan dic «plantejar-nos», dic Ministerio de Medio Ambiente i Departament de Medi Ambient i Govern de la Generalitat– de superar aquest organisme, de posar-lo el que se'n diu vulgarment «en fallida», liquidar-lo i crear un organisme nou de participació de les Terres de l'Ebre per fer tot el que s'havia demanat, perquè això no havia servit en absolut.

En aquest moment s'ha constituït un grup de treball format per auditors i interventors del Ministerio de Medio Ambiente i per interventors de la Generalitat de Catalunya, que estan examinant els comptes del que ha estat aquesta gestió. Perquè l'única fórmula que podem trobar per liquidar tot aquest conjunt de deutes i per fer front a les obligacions contraïdes, moltes d'elles amb informe negatiu del mateix interventor destacat per la Generalitat, serà segurament la seva dissolució i l'assumpció de conceptes de responsabilitat per mala gestió.

Aquesta és una situació absolutament inesperada, perquè, com vostè deu saber –i és veritat–, l'aposta que vàrem fer un cop es va constituir el nou Govern a Madrid va ser consensuar un nou funcionament d'aquest organisme, la modificació i reconversió dels seus estatuts, i fer-lo un organisme de participació, de gestió, d'execució àgil. El que ens diuen tots els nostres assessors jurídics és que això és impossible amb l'actual estructura d'aquest Consorci, tal com està fet, i que no en podríem assumir la continuïtat amb el desgavell de deutes, de mala gestió que arrossega. Per això estem plantejant un nou model, que properament podem consensuar, tant amb la gent del territori, amb les administracions locals, que garanteixi les mateixes finalitats, però sense tenir que aguantar aquesta pesada càrrega i sense caure en els mateixos vicis a què vostè es referia.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És una situació heretada que no ens esperàvem. És una situació que segurament acabarà als tribunals, almenys així ens ho ha dit el Ministeri, que, en definitiva, li correspon cobrir el 70 per cent d'aquesta despesa.

Esperem en les properes setmanes que aquesta situació quedi perfectament reflectida. La interpellació de vostè era per avui, i pensi que aquesta situació ens era comunicada pel Ministeri dilluns; dimarts vàrem enviar interventors i el director de serveis del Departament; es varen reunir amb els tècnics d'aquest Servei i varen començar a treure tota aquesta situació.

És per això que la situació és nova, és preocupant, però jo crec que, al final, ens en sortirem. Ens en sortirem sobre la base del que se'n diu: «Començar de bell nou.» Constituir un organisme en què, ja li ho garanteixo, hi

haurà tanta o més participació de les administracions locals, de la societat civil i del territori, però que actuarà d'una forma àgil, en què cada govern assumirà les responsabilitats que li corresponen, i, en què els projectes s'executaran amb totes les degudes garanties que el que està pressupostat per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre s'apliqui al desenvolupament i a la millora ambiental del conjunt d'aquest territori, no només del Delta, com vostè sap, sinó al conjunt de les millores ambientals que l'Ebre a Catalunya necessita.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre senyor Francesc Sancho per a la rèplica.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor conseller. Deixi'm dir-li una cosa: no em sorprèn que miri vostè enrere, em parli del transvasament i que al final acabi barallant-se amb l'anterior actuació, o en el passat, o en el que nosaltres representem. No em sorprèn. Cada vegada que vostès tenen un enfrontament entre vostès, cada vegada que vostès tenen problemes entre vostès i es barallen entre vostès, acabem rebent nosaltres. Això és clàssic i tradicional, i és el que toca, vull dir, jo ja ho entenc.

Però, miri, quan vostè em recorda allò del transvasament. Jo, ahir, precisament en una comissió d'aquí, deia una cosa que em sembla que era molt clara i que m'entendrà de seguida, eh? El president Bill Clinton es va presentar i va guanyar les eleccions dient allò de: «És l'economia, estúpids.» D'acord? Molt bé. Jo, sense utilitzar la segona part de la paraula que ningú se'n senti alludit ni molt menys, però, jo ho volia dir amb la mateixa contundència: miri, ja no és el transvasament –ja no és el transvasament. El transvasament ha passat. Però és que no només no és el transvasament, és que el passat és el que és i, a partir d'aquí lo que nosaltres l'interpel·lem no és sobre el passat. Faci el que hagi de fer sobre el passat, no ens preocupa! És a dir, vostè creu que avui, a nosaltres, a l'Ebre –a mi, particularment– em pot preocupar alguna desqualificació més de les que he rebut?

Com comprendrà no em preocupa. Ni una més no em preocupa. Però si ja les hem rebudes totes i més. Si hem aguantat lo que no hauria aguantat ningú. Si ens han dit de tot. Si ens hem trobat en situacions fora de lloc. Vull dir, a partir d'aquí, com comprendrà, no em preocupa.

Lo que jo l'estic interpel·lant no és sobre el que vam fer nosaltres, i vostè em contesta sobre això. Vull dir, jo ja ho sé que al CPIDE hi havia una gran discussió sobre el cabal ecològic i una gran discussió en el Partit Popular i en les nostres esmenes. Escolti'm, nosaltres no vam fer un pla hidrològic. Nosaltres vam introduir unes esmenes, on el valor ecològic del Delta i del riu es posaven en primer pla, i on reclamaven –on reclamaven– les competències de l'Estat per tindre-les a l'Ebre i per al Govern de Catalunya. Aquesta va ser la nostra esmena.

Nosaltres no vam fer el Pla hidrològic nacional, conseller. No el vam fer, igual que vostè no ha fet lo Pacte

d'aigua d'Aragó. I, per tant, vostè pot patir les conseqüències del Pacte d'aigua d'Aragó, però la missió de vostè, igual que la nostra en aquell moment, era actuar sobre el que teníem i jugar la pilota als peus, i, per tant, garantir per al Delta el cabal ecològic que necessita. Aquest és el problema.

Però, vol que li digui quin és el problema? Doncs, el problema és que no és ni el passat, ni el transvasament, és la política. És la política, igual que als Estats Units era l'economia. És la política que vostès faran a l'Ebre la pregunta d'avui.

I la política que vostès faran a l'Ebre, quan vostès se barallen, i aquí està lo que diuen la seua gent allà, no jo –no jo–, no parlen dels nostres sous, parlen dels sous que es barallaven vostès. Ahir, la gent del seu partit, els ho reprotxava, a la gent del PSC d'actuar com el corró, i buscar només sous i prebendes al si del Cosec Acusaven al Partit Socialista, no a nosaltres.

Ara, aquesta és l'acusació i aquesta és la baralla que vostès tenen a l'Ebre, però en tenen una altra. En tenen que vostès, o alguns del tripartit, volien ficar al senyor Prats i al senyor Ibáñez que reivindicaven 300 metres cúbics per segon de cabal ecològic, i, evidentment, la gent no està disposada. Li ho diré amb unes altres paraules: el problema és la política pròpia del tripartit. Vostès, i Esquerra Republicana, s'han cregut en algun moment que tenien la clau. I avui algú els ho està dient, a l'Ebre i a totes bandes, que vostès no tenen cap clau. Vostè s'està equivocant. No és el senyor Zapatero que li deu el lloc a vostè, ni és el senyor Maragall el que li deu el lloc a vostè. És vostè que els deu la conselleria a ells.

I aquí és on té el seu límit. I aquí on té el seu problema. I el que li estan dient allà, i per això ho acaben dissolent, és que no hi ha acord possible si es fa fonamentalisme. I aquí jo li faig una oferta: a l'Ebre necessitem una aliança de tots, de vostès, del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana i també de Convergència. Tots junts, no una baralla –deixin de barallar-se–, nosaltres no ens volem barallar, volem ponts i volem aigua. I per això necessitem una unitat del territori. I vostè ha de ser realista i saber fins a on arriba la seva força política.

Nosaltres tenim set ajuntaments, però és que vostès no tenen ni regidors, la seva força política. Com vol que li acceptin totes les seues exigències el Partit Socialista? Com vol que l'Estat li accepti això, si vostè pesa el que pesa? A partir d'aquí, si vol pes, ho fa en el territori. I aquí, lo que li està dient el moviment social, és que no es pot usar el moviment social com si fos un *kleenex*, no és d'*usar i tirar*. No podem ahir *endiosar* certa gent i avui desqualificar-la.

Però això té una sortida, conseller, i vostè i jo la sabem –vostè i jo–, vostè i jo i els altres partits polítics hem d'estar d'acord amb l'Ebre. Hem de crear un organisme on hi fóssim tots, on reivindicuéssim les competències que ha de tenir Catalunya. Perquè, si no, allò serà una gran derrota, perquè el que ha passat a l'Ebre és que Catalunya s'està quedant sense competències, que l'Ebre s'està quedant sense aigua i sense competències i el Pacte d'aigua de l'Aragó està incòmode en els 3.600 hectòmetres cúbics.

Nosaltres haurem guanyat la guerra, però perdrem la batalla definitiva i la guerra definitiva, i qui l'haurà guanyada de veritat seran los usos i els mals usos que es fan aigües amunt, i els haurà guanyat el Pacte d'aigua de l'Aragó. I això no és nova ni vella cultura de l'aigua. Això és simplement un abús del riu. I això és lo que hem d'acabar. Vostè necessita l'aliança de tot l'Ebre al costat de vostè.

Jo li ofereixo la part que ens toca, la part de responsabilitat que ens toca la hi ofereixo al seu costat. Oblidem-nos del passat, no és el transvasament...,

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...no és el transvasament, és la política que necessita l'Ebre, i la política que necessita l'Ebre és l'aliança de tots...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...els ciutadans i partits per aconseguir que l'Ebre, que està ferit, tingui solució. Gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Miri, senyor diputat, de la primera part no li tornaré a repetir, perquè hem parlat, i repeteixo que ens alegrem que tots coincidim sobre la inconveniència del transvasament. La llàstima és que tanta gent s'equivoqués i no hagués entès que vostès estaven en contra del transvasament, la qual cosa, ens hauria evitat moltes d'aquestes situacions a què es referia. Però ara, afortunadament, gràcies a vostès i a molta altra gent, doncs, això ha quedat resolt. Per tant, estem amb aquesta nova situació.

Jo, si m'he referit a aquest tema, a la qüestió del passat, és per explicar-li, primer, en quina situació ens havíem trobat un organisme que nosaltres crèiem que era reciclable. Ho dic així i ho vaig dir al Senat i ho hem dit al Govern, i quan vàrem apostar per recuperar-ho, tant el Ministeri com nosaltres vam dir, a partir d'una proposta de modificació d'estatuts, podem treballar-hi.

El que he constatat, simplement, ja no eren temes de si era culpa o no era culpa. Era que aquest Ebre, que està tan necessitat d'actuacions, i que hi havia tanta necessitat que tots els diners i més s'hi puguin esmerçar, eh?, s'han gastat 3.181.275 euros en els últims dos anys i mig, i d'aquests –d'aquests–, a fer això que necessita l'Ebre, a fer Pla integral –discutible, eh?, perquè amb carrils bici o no carrils bici, i altres...–, tècnicament projecte, han estat 414.941,46; la resta, 223.000, més 494.000, més 2 milions, tot això ha anat a altres coses,

que ni sé qui ho feia... Si volen passar-hi allò que en diuen *un estúpido velo*, passin l'*estúpido velo* al damunt d'això. Però suposo que l'Ebre, per poder començar aquesta nova etapa de confiança, d'aliança entre tots plegats, i de fer noves polítiques, sobre això també haurà de passar comptes, perquè hauran de passar-les políticament, com vostè demanava abans de fer nova aliança política s'haurà de passar comptes sobre què ha passat, i, a partir d'aquí, també en passaran comptes el tribunals i els fiscals.

I això ens obliga, simplement, a buscar les mateixes finalitats –és l'únic que li he explicat–, buscar les mateixes finalitats de fer un bon pla d'actuació integral en el Delta de l'Ebre, i introduint-hi els conceptes de sostenibilitat, de cabal mínim ecològic, etcètera, amb plenes garanties d'efectivitat i poder esmerçar els recursos per al que han d'estar destinats, i no per fer aquestes coses que es varen fer, ens obliga a crear un nou mecanisme de col·laboració, en el qual, ja li ho he avançat, que evidentment l'hem de discutir entre tots plegats, però que ha de ser-hi tothom. I he insistit molt amb el tema que hi hagi més representació de les administracions locals del territori, més representació de la societat civil, i que puguin tenir la màxima agilitat en el seu funcionament.

Nosaltres el que diem, i que quedi molt clar, perquè vostè ho ha preguntat, és que qui farà la política alternativa al transvasament i qui desenvoluparà tots aquests projectes serà el Govern de Catalunya –el Govern de Catalunya–, només un, no un partit polític, no dos partits polítics, no tres partits polítics, no quatre partits polítics: ho farà el Govern de Catalunya. I aquest és un compromís que hem assumit en el Govern, en l'Executiu, que aquesta política es farà amb tota contundència, amb tota agilitat, i es farà des del Govern de Catalunya, amb col·laboració i amb participació de les administracions locals del territori, de les entitats cíviques, de les entitats ecologistes, de tothom que tingui quelcom a aportar-hi en positiu.

I ho farem en forma cooperativa amb l'Administració de l'Estat, amb el Ministeri del Medio Ambiente, que ha de posar-hi bona part dels recursos, que ha de buscar els recursos a la Unió Europea i que ha d'aprovar els projectes corresponents. I ho farem exigint que se'ns permeti fixar aquest cabal mínim, com li he dit que hem fixat amb les esmenes, i que es reformi de dalt a baix la CHE, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. I ho farem aplicant els tècnics que el Departament de Medi Ambient consideri per convenient, perquè els tècnics estan perquè els seus projectes siguin sotmesos a contrast, a auditoria ambiental, a informació pública i a debat entre tots els serveis tècnics que calguin.

I som molt conscients que, a l'hora de determinar el cabal mínim de l'Ebre, ho haurem de fer tenint en compte de quina és la situació actual i futura del riu, i quina és la situació a l'Aragó. I ja hem obert línies de diàleg amb l'Aragó, i ja hi han els mètodes corresponents per, sabent..., sabent quin hauria de ser aquest cabal ideal òptim, com s'han de trobar els terminis de transició per poder-lo arribar a fixar.

Per tant, el seu oferiment de col·laboració esperem que sigui sincer. Nosaltres li diem que crearem un organís-

me nou de base de caràcter participatiu i cooperatiu, però que no..., no s'equivoquin vostès en la política sobre el transvasament, perquè es estratègica per a Catalunya, la política alternativa al transvasament i al desenvolupament de les Terres de l'Ebre, com en qualsevol altra part de Catalunya, no la farà aquest conseller, no la farà un partit polític, la farà el Govern de Catalunya de forma unànime mentre no es demostrï el contrari.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària (tram. 300-00622/07)

La següent interpellació, la formula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre la política ferroviària, i té la paraula l'il·lustre senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, ara ja que per fi s'està construint el tren d'alta velocitat en les comarques gironines tant temps esperat, el nostre Grup i jo particularment crec que hi han dues qüestions que són, per mi, molt importants de cara al futur de les comunicacions ferroviàries a les comarques de Girona.

Dues qüestions, una de les quals fa molt temps ja que és polèmica –jo diria des del primer moment–, i vostè ja s'hi ha pronunciat públicament. I l'altra, doncs, que no ha aixecat cap polèmica, i crec que vostè, o que jo ho sàpiga, no s'ha pronunciat, i, si no, ja em rectificarà.

Començaré per aquesta última, i és dir: l'anterior Govern, algun dels seus membres, doncs, havia dit que en el moment que el tren d'alta velocitat estigués en funcionament, l'actual via, d'amplada, diguem-ne, espanyola, es convertiria, doncs, en un tren regional, en un metro lleuger, en què potser s'aprofitarien les instal·lacions que ja hi ha d'estacions, però que potser s'incrementarien el nuclis de treball, els nuclis de població nous i que, per tant, es demanaria el traspàs per poder gestionar. Aquest és un dels dubtes que jo tinc i que directament li faig la pregunta: quin és el capteniment del Govern en aquest moments?

L'altra, que sí que ja és polèmica, i que vostè s'hi ha pronunciat públicament, i és polèmica des del primer moment, perquè jo recordo que fa molts anys quan ens van cridar als alcaldes que estàvem afectats pel traçat, en el moment que el conseller Molins ja ens explicava el traçat, allà mateix ja es va aixecar una polèmica entre els dos directors generals d'aquell moment, i que allà mateix ja es discutia on aniria l'estació de Girona, concretament, no?

Era impensable en aquell moment, doncs, passar el soterrat per sota la ciutat, i van sortir estudis i solucions de tota mena: es va parlar de Salt, de Vilablareix, de Fontajau, fins i tot de la Creueta, i també del mateix aeroport. Però, bé, jo crec que ara les circumstàncies han canviat totalment.

Com he dit abans s'està construint, s'ha començat ja també el túnel del Pertús. Sabem que els túnels, tant el de Girona com el del Pertús, estaran preparats per passar-hi gairebé tot els tipus de mercaderies. I, per tant, doncs, també sabem que es traurà el viaducte de Girona, que es farà l'estació soterrada al centre de Girona.

Jo tot això ho trobo perfecte i molt bé. Ara bé, a mi no deixa que em van sorprendre les seves declaracions de dies enrere, quan se li preguntava per l'estació de l'aeroport, i vostè deia –i si no és així ja em corregirà–: «En aquests moments no és important fer una altra estació a l'aeroport, perquè no aportaria res de nou a la mobilitat, a la intermodalitat que hi ha. Bé, jo, vist això, em pregunto, clar, l'estació del centre de Girona, però avui dia –i vostè ho sap–, i passa a totes les ciutats, doncs, que són vitals i que hi ha una certa importància, està col·lapsada al trànsit. Abans eren els que passaven, ara no, ara són els que van al centre de Girona. Això és important per Girona. Però sabem que estem col·lapsats. Sabem també que és molt difícil poder-hi aparcar i que, ho sabem per experiència d'aquests dies, encara és més difícil poder-hi fer aparcaments soterrats per l'oposició que hi ha entre els veïns. I en tenim constància aquests últims dies.

Després, tenint en compte que –i tal com diu el secretari d'Estat– les mercaderies al cap d'uns anys de funcionament seran més importants fins i tot que el mateix trànsit de passatgers, tenint en compte que hi hauran diferents operadors que podran fer diferents recorreguts, diferents itineraris, jo em pregunto, si arriben vols xàters, per exemple, de turistes o trens de mercaderies, a l'estació de Girona jo ho veig totalment inviable. Les línies d'autobusos..., només pensant en tal com està ara l'aeroport, funcionant una sola companyia, aquesta de vols baixos..., de baixos costos, que serà pràcticament una competència directa al tren d'alta velocitat per les distàncies que s'estan fent, tenim la gran explanada que hi ha d'aparcament totalment col·lapsada. I jo em pregunto, és clar, com ho farem si en el tren, a més a més, hi han més operadors, com es farà per poder entrar a Girona i per poder aparcar? I és per això que jo voldria que m'expliquéssis els seus raonaments, suposo que com a conseller, doncs, segur que els té pensats i sap molt més, doncs, que un simple diputat, del perquè no es pot fer ja, ara que s'està construint –perquè per experiència els gironins sabem que quan no s'aprofita que hi ha un govern estatal amb ganes de fer les coses bé, si no s'aprofita el moment hem perdut altres tipus d'equipaments–, per què no es pot fer ara i aprofitar aquest encreuament que hi ha a l'aeroport, que està a deu minuts del centre de Girona i hi conflueixen l'eix transversal, l'autopista, la nacional - II. Està a trenta minuts dels ports de Sant Feliu i de Palamós, està a trenta minuts de totes les capitals de comarques de les comarques gironines, excepte Puigcerdà. Tenim Vic, Mataró, Granollers també a trenta minuts, amb un potencial econòmic en aquell sector. Per què no es pot fer ara, tenint en compte el gran avantatge que hi ha una reserva de terrenys i que a més a més ja està previst fer-hi un PAET? És molt més senzill. Per tant, podem convertir aquest PAET en estació? Aquesta és la pregunta que li faig jo i que sap vostè que se la fa molta gent.

Per tant, senyor conseller, aquestes dues qüestions són les que jo li demano, vejam si m'ho pot aclarir i donar-me resposta.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, començo també –com ha fet el senyor diputat– per contestar la segona i així ens podrem concentrar en la primera, que és la que de veritat compta de fons per al debat ciutadà i per al conjunt de les preocupacions de la ciutadania.

Està molt clar. La via d'ample convencional que romandrà, també soterrada en el cas de Girona, però que naturalment ens estem referint a tota la via fins a la frontera francesa, serà objecte, ha de ser objecte d'una atenció preferent, primer, per part del Govern de Catalunya, amb exigència en relació amb el Govern de l'Estat, per tal que les dues empreses que a partir d'1 de gener es faran càrrec de la titularitat, una, de les infraestructures i de l'operativa, l'altra, sobre les infraestructures de Renfe abordin conjuntament amb el Govern de Catalunya un nou sistema de rodalies. Primer, rodalies a l'entorn de Girona; segon, rodalies connectades amb les rodalies de Barcelona. Aquest és un objectiu clar en benefici de les polítiques de mobilitat.

Si l'alta velocitat és alta velocitat que comunica i connecta les capitals regionals de Catalunya també, la via d'ample convencional passa a ser una via que permet freqüències més altes de trens convencionals amb parada en diferents estacions articulant si vol dir-ne un metro lleuger de l'àrea urbana de Girona, un metro lleuger de l'àrea urbana de Girona, si vol dir-ne un sistema operatiu de rodalies de l'àrea urbana de Girona connectat amb les rodalies de Barcelona pel que fa als trens directes i semidirectes, també exactament el mateix.

Amb un matís important, que és que tot el que és el transport de mercaderies no podem fiar-lo únicament al transport per alta velocitat, per una raó molt senzilla i és que: un determinat tipus de mercaderies no podran passar de cap manera pel túnel del Pertús, per raó de la seva perillositat. I segon, perquè és voluntat del Govern de Catalunya i creiem que és una necessitat imperiosa de donar sortida a les mercaderies del port de Tarragona i del port de Barcelona, amb ample internacional, per una via alternativa que no té perquè estar vinculada directament a la línia del tren de gran velocitat, i que, en tot cas, hauria de poder tenir una sortida alternativa per la banda de Portbou.

Això té un problema: el problema és que mercaderies i passatgers pel túnel són de peatge, mercaderies i passatgers per Portbou no són de peatge. Quina és la filosofia del peatge? Que no es pugui fer ample europeu des de Figueras fins a Portbou. Hi ha un règim d'exclu-

sió que preserva l'equilibri econòmic financer de la concessió de l'empresa que construirà i explotirà el túnel transfronterer, que li diu: «Jo no et faré la competència amb ample europeu perquè tu puguis concentrar el màxim nombre possible de tràfic de viatgers i de mercaderies.» Aquest és un problema i és un tema pendent que el Govern vol abordar i que vol discutir. Però, en qualsevol cas, hi ha un sistema: rodalies potenciades, més ample internacional i noves línies per potenciar les mercaderies en el traçat convencional. Tot això, naturalment, per abordar i per fer conjuntament amb l'Estat.

L'altra qüestió, que és –crec jo– més de fons i de filosofia respecte què és i què representa l'alta velocitat. Hi ha una qüestió claríssima d'entrada, i és que l'alta velocitat es fonamenta en un mercat immediat potencial que es recolza físicament sobre àrees urbanes consolidades. En tot el sistema europeu d'alta velocitat, les estacions que de veritat han triomfat són les 100 per cent urbanes i les que avui per avui han fracassat rotundament, tot i que poden tenir una segona oportunitat en el futur, són les 100 per cent periurbanes. El cas més aparatós fins ara: Lió, estació urbana, 100 per cent d'èxit; Lió, estació de l'aeroport, molt poc èxit. De moment, vostè em dirà: «Però ja la tenen!» Amb un desavantatge i és que si el concepte de l'alta velocitat és la freqüència i la velocitat dels trens, la recurrència de dues estacions en menys de deu quilòmetres representa la negació del principi de l'alta velocitat, d'entrada.

Ara, anem una mica al fons de la qüestió. Ara vostè i tots aquells qui plantegen l'oportunitat d'una estació a l'aeroport de Girona en realitat s'ho plantegen eufemísticament des de la possible complementarietat entre una i altra. I diuen: «Puix que ja és una evidència que hi haurà estació soterrada al centre de Girona, aprofitem l'avinentsa i fem-ne una altra de més a l'aeroport de Girona.» Però és que en el procés, els mateixos que ara defensen l'estació a l'aeroport de Girona, la defensaven –potser vostè no, eh?–, però la majoria de tots els que defensen l'estació a l'aeroport de Girona no la defensaven «a més a més de», sinó «en comptes de», i aquesta és la clau del debat.

En la mesura en què totes les definicions dels estudis informatius i previs apuntaven a una forma de passar per Girona, que era el *bypass* per Salt i l'antena cap a l'estació de Girona, l'eficiència d'una estació de Girona amb entrada en cul-de-sac per un sistema d'antena, bé fos des de l'aeroport, bé fos des del moment de la bifurcació per anar cap a Salt, era considerada una pèrdua temps i d'eficiència de la pròpia definició del sistema com a sistema d'alta velocitat. I és aquí on finalment el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat i el Govern local de la ciutat de Girona van acabar coincidint en què, si hi havia dicotomia, si hi havia ambivalència, si hi havia dualitat a l'hora de triar entre una o l'altra, era absolutament indiscutible que l'estació que calia era l'estació urbana a Girona.

Anem a una qüestió no marginal que vostè ha plantejat, que és la prima de mobilitat amb relació a l'aparcament, etcètera. A Girona és difícil aparcar? Sí. A Girona és difícil aparcar en règim de pagament? No. Els aparcaments de pagament estan plens o buits? Estan semiplens, però no estan mai plens del tot, excepte en deter-

minats dies punta, i els nous que s'han obert cobreixen de sobra –de sobra– els tràfics nous induïts de possibles clients del TGV. Perquè, no ens enganyem! Si Girona s'ha acabat convertint en una gran estació d'un sistema de rodalies o per a la gent que commuta diàriament amb la ciutat de Barcelona per anar-hi a treballar i ho fa ja ara des de l'estació central de Girona, tota aquesta gent ho té millor i més fàcil de fer des de l'estació central de Girona que des d'una presumpta estació a l'aeroport de Girona, perquè haurien d'agafar el cotxe per anar a buscar el tren, cosa no desitjable als efectes de la mateixa mobilitat. I, per altra banda, tota aquesta gent suma tal quantitat de gent que l'escreix de trànsits en nombre de passatgers que representarà l'alta velocitat en el conjunt del sistema ferroviari de Girona, l'escreix, el que s'hi afegirà, no serà un 5, amb prou feines serà un 5 per cent. De manera que l'impacte sobre una presumpta manca d'oferta d'aparcament i de places d'aparcament per garantir la mobilitat en àrea urbana és un fet que pràcticament no compta, perquè en realitat el que està clar és que tot el de més que s'hi afegirà és gent que podrà anar, amb tota tranquil·litat al centre de Girona a agafar el TGV i anar fins a Barcelona a treballar o fins a Lleida a fer el que sigui o fins a Madrid o fins a París a fer el que li convingui.

Acabo. Per mi, si no es discuteix la centralitat d'una estació, és evident que tard o d'hora serà possible, tot i que no és immediatament necessària la complementarietat entre les dues estacions. Però com que aquells que continuen opinant que és primordial l'estació de l'aeroport segueixen de fons, per exemple, el Patronat de Turisme, pensant que és en comptes de l'estació de Girona –i el Ministeri ho sap–, el Ministeri diu: «No em parli de l'estació de l'aeroport fins que no tingui consolidat el sistema.»

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I en conseqüència... –acabo de seguida–, està clar. Primer una i, si calgués, després, l'altre. Com que ja hi ha un PAET –com diu vostè–, val més que ho traduïm, no?, perquè, què és PAET? Doncs, un PAET és un «Puesto de Adelantamiento y Estacionamiento de Trenes». Doncs, com que a l'aeroport ja hi ha un PAET, ja hi ha l'espai perquè quan calgui i la demanda ho exigeixi hi hagi una estació. Però abans no, simplement per no posar el carro davant dels bous.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tenim el PAET i, a més a més del PAET tenim una gran reserva de terrenys feta des de fa anys per fer-hi l'estació.

M'ha obert un nou dubte i deixi'm dir-li ja d'entrada i després, en tot cas, hi ha algunes coses que no hi aca-

bo d'estar d'acord. Quan me diu que hi ha un tipus de mercaderies que no poden passar pel túnel del Pertús, perquè la Comunitat Europea no els deixa passar, i després jo em pregunto –i és un dubte que m'ha obert ara en aquest moment–, com passaran per Girona? Perquè per anar del port de Barcelona al Pertús, si es treu el viaducte, han de passar per sota Girona. Per tant, pel túnel del Pertús no podran passar, però per sota la ciutat, sí? És una incògnita que en aquest moment acabo de conèixer. Bé, jo diria que, amb la resposta del primer punt, en què, doncs, hi hauran trens regionals i que es canviarà el sistema, totalment d'acord, i crec que ha de ser així, però crec que encara va més a favor meu que hi hagi una estació a l'aeroport, perquè jo crec que després, a l'aeroport, tenim la via aquesta d'ample espanyol a tres quilòmetres tan sols de l'aeroport, i aprofitant, crec jo, que em penso que conec una mica aquell sector d'allà, aprofitant la prolongació de l'eix anant cap a la costa, crec que no seria molt costós ajuntar les dues vies, i que a l'estació de l'aeroport s'hi poguessin ajuntar els dos trens, tant per a mercaderies, com per a passatgers.

Bé, quan vostè em diu: «Hi hauran dues estacions a deu quilòmetres i això va en contra de la...» Segur, seguríssim, jo he sigut el primer que ho he dit. Ara, hi hauran diferents operadors, i amb el temps crec que n'hi hauran força, d'operadors, que operaran sobre aquesta via d'ample europeu. Per tant, no cal que tots els trens surtin de Girona, en poden sortir també de l'aeroport, fins i tot, per la mateixa Llei d'aeroports aprovada aquí. Quan es parla del sistema aeroportuari català, es diu: «Els tres aeroports principals, Barcelona, Reus, Girona estaran units pel tren d'alta velocitat». És clar... Per tant, a mi em sembla que són perfectament compatibles les dues estacions. Jo parlo de compatibles.

És evident que quan es parlava «d'antena» i «en comptes de», i tot això, la tecnologia que hi havia en aquell temps no és la tecnologia d'ara. I quan vam començar a parlar, hipotèticament, perquè encara no s'havia començat ni el Madrid - Sevilla que ja estàvem discutint de l'estació, en aquell temps era totalment impensable fer el soterrat per la ciutat de Girona. Ara no, ara tots ho veiem, perquè s'estan fent obres d'aquest tipus a molts i molts llocs, i se sap, doncs, que es pot fer i que és un tema segur.

Vostè em parla també, em diu, dels pàrquings. Bé, els pàrquings..., a Girona sí que n'hi han, i sí que realment es pot aparcar a segons quins... Al centre ja és més complicat poder-hi aparcar, però Girona és una ciutat –i que per molts anys sigui així, perquè jo ho trobo molt útil– que no hi han grans distàncies llargues. Clar, si tenim segons quin pàrking que estem parlant, com per exemple aquest de futur que es vol fer, el que vol anar a buscar el tren d'alta velocitat, el que vol és aparcar al més a prop possible, tant per a l'anada com per a la tornada. Si ha de fer gaire tros a peu o agafar un taxi, que la distància tampoc és molt llarga, jo crec que no serà molt rendible per a ells. Crec que és més rendible quan es pot aparcar ben bé al costat, com als aeroports, i estar en un moment a dins la terminal. I això és el que jo dic que veig difícil: poder fer gran quantitat de pàrquings al costat de l'estació de Girona.

I també em compara, és clar, em compara Lió amb Girona; és clar, en nombre d'habitants és molt diferent. És clar que una estació al centre de Lió és molt més rendible, Girona no té tants habitants. En canvi, tal com li he dit, si agafem totes les ciutats i pobles capitals de comarca que li he dit del voltant, agafa una gran àrea de nombre d'habitants, que a aquest nombre d'habitants els pot ser molt més d'utilitat tenir l'estació a l'aeroport que no al centre de Girona.

De tota manera, donem temps, i espero, doncs, que el Ministeri, que després de veure que ja a Girona l'estació és un fet, pugui ser complementada per aquesta estació a l'aeroport, especialment per al trànsit de mercaderies. Tenir aquest centre logístic enganxat, que està fent la Generalitat, i que a més a més l'estan potenciant amb aquest parc de negocis que li diuen ara, i tenint en compte que ara mateix ja hi han dos hotels, més un altre que hi haurà, seran tres hotels justos, justos, enganxats a la futura estació que pot anar allà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, només tres coses.

La primera, pel que fa a l'interrogant que a vostè se li ha plantejat avui, bé, aquest interrogant està plantejat des del primer dia, amb un avantatge, que és que dia que passa hi ha menys interrogants, perquè hi ha més mercaderies que poden passar pel túnel, per raons diverses i per les característiques constructives del túnel. Però de fons, de fons, de fons, queda una incògnita, encara no resolta del tot, que ni el GIF, ni el Ministeri no han acabat d'aclarir definitivament i que ho hauran de fer, perquè, si no, és evident que, a l'hora de plantejar els temes de la seguretat del túnel a la ciutat de Girona, n'hauré de parlar amb més deteniment.

Segon. Pel que fa a l'oferta d'aparcament al centre de la ciutat, si vostè es mira el Pla general de Girona, hi ha un rosari d'aparcaments possibles, alguns ja existents i altres per fer, que arrenca d'una plaça de braus requalificada, que significa alhora permetre la desaparició de la plaça de braus i, al mateix temps, crear una gran àrea d'activitat econòmica, comercial i amb oferta d'aparcament en aquell mateix sector, el nou aparcament que s'ha obert per a fires, i tot un rosari que podria anar seguint al llarg de l'actual traçat del ferrocarril, a tocar al que podríem dir-ne el Parc central. Per tant, possibilitats reals de construcció d'aparcaments nous en l'àrea de proximitat de l'estació central de Girona, sense que tinguin res a veure amb aquest polèmic que hi ha en aquests moments plantejat en l'antiga zona de les casernes, hi ha totes les que vulgui. Per tant, per aparcament tampoc no quedarà.

I finalment, establerta la complementarietat, tard o d'hora ja serà possible. Ara, ara per ara i per molta reserva de terreny que hi hagi, l'entorn de l'aeroport de Girona segueix essent, de moment, el que és, i fins que

no sigui el que pot acabar sent, no té cap sentit de plantejar-se ara, i en els termes que es planteja, la possibilitat real de la intermodalitat presumpta. Perquè en el fons, el tema és: si qui arriba a l'aeroport de Girona és per anar a la Costa Brava, l'única intermodalitat és avió - autobús, i, si qui arriba a l'aeroport de Girona, el que necessita és acostar-se a l'àrea urbana de Barcelona, aquesta és una complementarietat que és subsidiària, des de l'òptica gironina i de l'operativa aeronàutica de l'aeroport, respecte a la prioritària que és que la gent que ve amb avió fins allà a baix cost, es quedi allà, i aquesta tindrà moltes altres solucions, abans de considerar que la solució que la gent que paga deu euros per anar amb avió després està en disposició de pagar-ne vint per anar amb tren fins a la ciutat de Barcelona.

De manera que hi ha massa interrogants encara sobre una estació del TGV a l'aeroport de Girona, mentre que ja no en queda cap respecte a una estació del TGV a la ciutat de Girona. Quan s'hagin aclarit tots els interrogants, naturalment, no hi ha cap problema per tornar-ne a parlar, sobretot perquè avui els que fa cinc anys estaven en contra de l'estació al centre de Girona, són ja conversos de la darrera hora a la causa de la centralitat.

El president

Gràcies. Suspenem la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la reunió que va tenir lloc a Miravet el propassat 12 de novembre (tram. 317-00078/07)

La primera, la formularà, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Ferran. Té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, permeti'm que les meves primeres paraules siguin per felicitar-lo i per felicitar-nos pel reconeixement de la llengua.

El propassat 12 de desembre, senyor president, va tenir lloc a Miravet la trobada dels màxims representants de les forces polítiques catalanes del Parlament. L'encontre se situa, com molt bé deia la presidenta del nostre Grup, la senyora Manuela de Madre, davant d'una oportunitat històrica que no podem desaproveitar. «La nostra força és el consens i l'acord», deia la senyora Manuela de Madre, i ho compartim.

Des del nostre Grup hem manifestat reiteradament que desitgem que els treballs de redacció de l'Estatut arribin a bon fi i dotin Catalunya de més autogovern, de millor finançament i d'una presència com no l'ha tingut mai a la Unió Europea. El nostre objectiu –i ens consta que el seu també ho és– és que el Parlament en voti el text abans de l'estiu i que estigui enllestit durant l'any 2005.

Senyor president de la Generalitat, per nosaltres, quan parlem de la reforma de l'Estatut, a més de parlar de més autogovern, a més de parlar de més finançament, hi ha també una necessitat de garantir als nostres ciutadans la millora de les seves condicions de vida, la reducció de les desigualtats i vèncer els desequilibris territorials. Veiem i volem l'Estatut com un instrument, també, per aconseguir una societat més justa. Volem un estatut del poble i per al poble.

I per aquesta raó la nostra pregunta d'avui és molt concreta: quina valoració en fa, vostè, de la trobada de Miravet i del procés de discussió de l'Estatut de Catalunya?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, gràcies per la felicitació inicial. Crec que la felicitació se la mereix la tossuderia catalana de tots plegats. I anem a Miravet.

A la trobada de Miravet, jo crec que es va constatar la voluntat compartida de fer tot el que calgui per presentar al poble de Catalunya un nou estatut que estigui realment a l'alçada de les seves aspiracions. Crec que queden certificats la total implicació i compromís del president i de totes les forces parlamentàries en el procés. A Miravet es ratifica la plena confiança en el treball de la Ponència redactora de la proposta.

L'Estatut es fa on s'ha de fer, que és al Parlament, i l'Estatut es farà en el temps que toca. Es va prenent consciència de la complexitat del procés d'elaboració –com no podia ser d'una altra manera–, procés que serà el resultat, espero, del més ampli acord polític i, per tant, del que la majoria dels catalans i les catalanes pensen, la qual cosa permetrà que tots els ciutadans de Catalunya el facin seu; n'estic convençut.

Miravet va anar prou bé. De vegades penso que va anar massa bé, perquè sembla com si cadascú hagués de demostrar, després de Miravet, que vendrà cara la seva pell; no sigui cas que, de l'acord, no en puguin treure, les forces polítiques, rendiment partidari.

Mireu, aquest no és l'esperit de Miravet, ni serà –n'estic segur– tampoc el de l'elaboració de l'Estatut d'aquí al final. I, per cert, senyor diputat, vam parlar més de formes que no pas de continguts, com jo creia que havia de ser.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00079/07)

Té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Aquests dies, senyor president de la Generalitat, són dies de balanços, d'aniversaris... I d'entrada vull significar-li, en nom d'Esquerra Republicana, que jutgem molt positivament tot aquest període. El Govern funciona, els grans objectius nacionals i socials estan en marxa, el context és favorable, ja no topem amb el mur impenetrable ni amb el silenci despectiu de la dreta espanyola, i, per tant, es donen, doncs, les condicions òptimes –diguem-ho així– per complir l'aposta estratègica que va suposar el pacte rubricat al Tinell.

Per això nosaltres no dubtaríem a hores d'ara a tornar a pactar, ja li ho vull dir d'entrada, però nosaltres no som ni serem mai, i de fet ni ho pretenem ser, un aliat còmode, perquè som exigents, perquè som també autoexigents i perquè som diferents, tenim objectius polítics distints, encara que compartim en comú una part del trajecte. Aquesta és, doncs, la marca de la casa, és una mica el genotipus que distingeix Esquerra Republicana. D'aquí que hem dit i seguirem dient sense cap mena de complex que no hem vingut a aquest Govern per anar tirant, que no restarem impassibles i, per tant, no acceptarem com si fos la cosa més natural del món, per exemple, un fracàs amb el nou Estatut o amb el nou finançament, sobretot si és imputable al Govern de Catalunya o a algun dels seus membres.

De la mateixa manera, deixi'm dir-li que assistim, evidentment, a un context històric en el conjunt de l'Estat en què, fruit de l'esgotament d'un marc autonòmic convenientment afaitat i erosionat en els últims anys, com a conseqüència del Govern del PP, però també antigament del Partit Socialista Obrer Espanyol, s'han iniciat –a hores d'ara sí– tímides reformes del marc constitucional i del mateix model d'estat.

A partir d'ara, però, caldrà, a més a més de *talante*, probablement una mica més de *talento*. Li dic per què.

Perquè el PSOE haurà de demostrar a partir d'ara l'autèntica voluntat reformista i pluralista, i, per tant, per exemple, donar llum verda a allò que Catalunya demana i a allò que Catalunya necessita. No ens voldríem trobar d'aquí a un temps com Alcía en el país de les meravelles, que, després de córrer molt, ens trobem allà mateix on érem. Esquerra Republicana ha demostrat que té model d'estat, que és solidària, hem votat els pressupostos de l'Estat, i ara a qui toca complir és al PSOE en temes com l'Estatut, la llengua, la Unió Europea o, per exemple, el traspass del Foircem, que avui mateix el seu Govern es nega a traspassar.

Aquesta serà, per tant, l'autèntica prova del cotó federal del senyor Zapatero i del PSOE, i esperem, per cert, que vostè també hi posi de la seva banda.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat, hi ha aliats parlamentaris que no són al Govern, i hi han aliats al Govern, o coalicions, que no ho són en el Parlament. I jo crec que nosaltres formem una coalició en el Govern i que som aliats en el fonamental en aquest Parlament.

Accepto l'exigència que vostè reclama, i quasi diria que, pel dia que és, puc contestar-li amb notícies que són titulars avui: «Zapatero demana a la dreta que no faci fonamentalisme espanyolista» –punt. «Zapatero se somete al control del Senado y declara que el concepto de nación española es discutible. El concepto de nación catalana –añade– ni le preocupa ni lo rechaza.» Vostè pot dir que això és tímida. Jo, francament, no ho crec. Crec sincerament que és alguna cosa més que bones paraules i que té poc a veure amb la tímida.

A Catalunya hi ha, per altra banda, un govern sòlid, del qual el seu partit forma part, compromès per un pacte de govern i que treballa amb ambició al servei de l'interès general de les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya. I per primer cop, jo diria, al mateix temps, hi ha a Espanya un govern disposat a escoltar i a atendre les demandes de Catalunya. Però és cert –en això accepto el seu requeriment, la seva exigència– que cal determinació i cal precisió en l'exposició de les nostres propostes i caldrà tenacitat i lleialtat per aconseguir els nostres objectius.

Per assolir els objectius de l'Acord del Tinell, en el marc dels quals es negocien els pressupostos de l'Estat 2005, cal el suport de tots els diputats catalans, especialment dels que formen la coalició del Govern de Catalunya, i s'està produint. Assumeixo, doncs, l'escreix de responsabilitat que jo pugui tenir com a president de la Generalitat davant de l'Estat, però compto també amb l'escreix de compromís que assumeix el Govern de la Generalitat en el desenvolupament d'un model d'estat. Ja vaig dir abans-d'ahir que la bilateralitat no ha d'excloure la implicació; que no ens faci vergonya codecidir. A Espanya, a Europa i on calgui.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00082/07)

Té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, fa dos dies es complia l'aniversari del 16 de novembre, una data que va posar fi a un règim a Catalunya i l'inici d'una nova etapa amb una majoria parlamentària d'esquerreres i catalanista; una nova majoria que es va comprometre a un programa valent en el terreny social i nacional, i que es va materialitzar en el Govern que vostè presideix i que alhora va generar moltes complicitats ciutadanes i socials.

Quan es produeix un aniversari, tothom pren posició, valoracions positives d'uns, crítiques d'uns altres, i per nosaltres, aquest any, s'han posat de manifest els fonaments i s'estan aixecant ja les parets d'un projecte nou per a Catalunya. Ara el Govern és estable, des del pluralisme; estan ben situats els processos de reforma de l'Estatut i es presenten uns pressupostos ambiciosos. Això és important, però també com ho viu la gent, quina és la percepció de la ciutadania i què és allò que més els preocupa.

Doncs bé, a l'enquesta de l'Institut d'Estadística de Catalunya, en una pregunta que, per cert, va ser la menys publicada, es deia: «Quins són els tres problemes que per vostè són personalment més importants i més l'afecten?» Les respostes eren: el cost de la vida, el 31,5 per cent; l'atur i la precarietat, el 20 per cent, i el preu de l'habitatge, el 16,5 per cent. És a dir, pel nostre Grup, aquests són els grans reptes de present, i, per tant, cal, des de la política i des de l'economia, donar-hi solucions.

A més, senyor Maragall, avui s'ha conegut l'estudi coordinat pel professor Joan Subirats, on es diu que el 30 per cent de la població de l'Estat espanyol presenta riscos d'exclusió social, on els col·lectius més vulnerables són dones treballadores, els joves amb treball precari i les persones immigrades sense papers. Per la qual cosa, per nosaltres, el repte del Govern català és liderar, amb mesures concretes i més conegudes per la ciutadania, les necessitats manifestades pels catalans i catalanes, per tal de millorar millor la seva qualitat de vida, el treball, l'habitatge i la lluita contra la pobresa.

És per això, senyor Maragall..., com pensa el Govern afrontar les necessitats abans esmentades i que per nosaltres són els reptes més importants?

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat, la veritat és que no cal contraposar identitat i recursos –aquest és el meu parer–, o identitat i justícia fiscal, o identitat i serveis socials, no? Jo crec que la política consisteix a fer política i a donar servei, fer serveis. No ho sé, ara..., en fi, per citar-li una altra enquesta que va sortir fa poc, el 70 per cent dels bascos estaven a favor de la conferència de presidents, el 70 per cent s'hi declaraven a favor, no? Vol dir que un interès hi tenien, diguéssim, i era un tema que no era exclusivament dels que vostè ha citat i que jo considero també, com vostè, que són els que interessen a la majoria de la gent: cost de la vida, atur, precarietat laboral, preu de l'habitatge..., realment, aquestes són també les nostres preocupacions.

Miri, les conselleries de caire social representen el 65 per cent del pressupost, i el salt endavant que estem fent en educació i en salut no voldria que passés desapercbut en el moment d'aprovar-se el pressupost; és el més important que fem.

Cost de la vida, vist com un problema molt important pel 31 per cent dels ciutadans: dedicarem, pensant justament en això, 521 milions d'euros per a persones en situació de dependència; dediquem 146 milions d'euros per consolidar la prestació bàsica universal per a infants a càrrec.

Quant a atur i precarietat laboral, que, sumats, afecten directament, efectivament, el 20 per cent de la població: a l'atur, 203,8 milions d'euros per a polítiques actives, per millorar la qualificació professional de la població activa i la inserció laboral, és a dir, el 68 per cent més que no pas l'any 2004; qualitat de l'ocupació: una dotació de 4,5 milions d'euros, que representa el 30 per cent més que l'any passat. Tot plegat, una aposta del Govern, al mateix temps, per la justícia social i per la competitivitat. No descuidem cap dels dos elements de l'equació fonamental.

I quant al preu de l'habitatge, que és vist com a problema greu pel 16,4 per cent i que afecta en especial els joves de divuit a trenta-quatre anys, dotació de 304 milions d'euros, destinada en gran part a la promoció de l'habitatge i la remodelació de barris, que, per cert, és l'única solució seriosa del tema de la immigració, n'estic convençut.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'actuació de govern, a un any de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya (tram. 317-00080/07)

Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és coneguda per la cambra i pel senyor president de la Generalitat.

El president

Doncs, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La pregunta que em fa és la valoració de l'any que ha passat des de les eleccions. Faig una valoració raonablement i francament positiva de l'acció del Govern.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, no em sorpren la seva resposta, com és natural, no? –com és natural. Però tampoc li sorprendrà que jo li digui que no la comparteixo, no? –no la comparteixo.

Jo crec que, sincerament, la valoració que fan els ciutadans respecte a l'acció de Govern de la Generalitat, després de les expectatives creades, després del pacte del tripartit i dels acords del Tinell, doncs, no és coincident amb el que vostè manifesta.

Crec, sincerament i honestament –honestament i sincerament–, que, si preguntem als ciutadans, i fins i tot a molts dels diputats del Grup que conforma la majoria d'aquesta cambra, que diguin ara, d'entrada, sense pensar, una mesura positiva que recordin d'aquest Govern que ja fa pràcticament un any que està en funcions... (*Veus de fons.*) Sí, sí, així, així..., però m'agradaria que me les diguessin. (*Remor de veus.*)

El president

Si us plau...

El Sr. Piqué i Camps

M'agradaria que me les diguessin, no? I, a més a més, que es preguntessin, sincerament i honestament, si aquestes mesures que vostès recorden així, les recorden els ciutadans. I tinc la impressió que tindrien un disgust –que tindrien un disgust. (*Veus de fons.*) Sí..., que tindrien un disgust. Per què?

Perquè vostès fa un any que, amb els seus problemes interns, amb els seus debats contradictoris, estan intentant equilibrar les seves posicions i resolent els seus propis problemes, sempre pensant que en algun moment hi hauria una excusa, hi hauria un culpable, hi hauria un responsable, que era un govern de Madrid poc comprensiu respecte a les seves necessitats i a les seves aspiracions. Aquesta excusa ja no la tenen i ara han d'anar traient les coses de veritat.

I ara vostè, senyor president, em dirà que sempre dic el mateix, però a mi també m'agrada ser una gota malaia: m'agrada ser tenaç, m'agrada ser tossut –m'agrada ser tossut. I els vull recordar, una setmana més, que només portem sis lleis aprovades, dues obligatòries, dues que són producte de la iniciativa conjunta d'aquesta cambra, només dues són producte de la iniciativa del Govern, en un any; que vostès es van com-

prometre –ja sé que no oficialment, però sí oficiosament i així ho van filtrar adequadament– a portar trenta-cinc iniciatives legislatives, i, de moment, només n’han dut dues, les obligatòries: la Llei de pressupostos i la Llei de mesures que l’acompanya. I així successivament.

I, en canvi, la seva acció de govern està plena de debats interns, de contradiccions, i, deixi’m que li ho digui, d’inèrcia –d’inèrcia.

(Sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció.)

Vostès van vendre això com una...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...mena de refundació. No, veig el llum verd, no?

El president

No, no..., s’ha acabat el temps –s’ha acabat el temps–, senyor Piqué. Aquest llum no compta per...

El Sr. Piqué i Camps

Doncs, bé... I crec que el senyor president de la Generalitat m’ha entès perfectament el que li volia dir.

Gràcies.

El president

Senyor Piqué, perquè ho sàpiga i que no hi hagi cap confusió cap altra vegada, aquest llum sempre està obert a l’hora de les preguntes. Senzillament, quan comença l’hora de preguntes, es posa una hora; quan s’acaba l’hora de preguntes és quan hi ha el llum vermell. El seu temps es controla pel sorollet, que vostè ha sentit i jo suposo que sent en cada intervenció: són dos minuts i mig i dos minuts i mig.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Excel·lentíssim senyor diputat, realment no m’ha sorprès la seva pregunta ni el bon to amb el qual l’ha feta, ni tampoc li sorprendrà la meua resposta, ni el bon to en què la faré. Avui, quan tornava de Brusselles, he tingut ocasió de fer una repassada als diaris i m’he apuntat unes quantes bones notícies per donar-li, per si vostè no les ha pogudes llegir.

Econòmiques i tecnològiques: «Auna va al 22@, centre d’innovació amb més de cent tècnics.» «Repsol i Gas Natural a Algèria per trenta anys» –un contracte de trenta anys. «S’aproven...» *(Veus de fons.)* No és bona notícia? Que vostè no ho digui m’estranyaria, sobretot per la cartera que havia tingut. «S’aproven els primers pressupostos del nou Govern espanyol.» «L’investigador Manuel Perucho, de la Jolla, Califòrnia, torna a Catalunya i va a Can Ruti com a especialista en genètica del càncer.» «Ana Pastor demana participació au-

tonòmica en l’aprovació de nous medicaments» –bona notícia. «Desdoblament de l’Eix Tansversal» –boníssima notícia.

Polítiques: «Catalunya presidirà els Quatre Motors d’Europa els propers dos anys» –bona notícia. Em salto les notícies del que va declarar ahir el president del Govern i continuo amb una que no he citat: «José Luis Rodríguez Zapatero exige respetar la unidad del idioma catalán.» «CDC, Convergència Democràtica de Catalunya, a la recerca del pal de pallar.» Bona notícia. *(Rialles. Alguns aplaudiments en un sector de l’hemicicle.)* Molt bona notícia... Espero que trobin el pal i no l’agulla, perquè l’agulla... *(Rialles.)* «Algo se mueve en Euskadi.» «El fiscal general es pronuncia en contra de l’indult d’excàrrecs del Govern.» «CiU negocia que les nacionalitats tinguin un funcionari en la representació espanyola a Brusselles.» Benvinguts!, fa tres mesos que hi som, en aquest tema.

Socials i culturals: «El Tribunal Europeu estima un recurs contra sorolls nocturns que el Tribunal Constitucional espanyol havia desestimat.» Ho trobo una gran notícia, francament. *(Rialles.)* Sabem que tenim un tribunal per sobre de l’espanyol que ens permetrà de lluitar contra una plaga que realment fins ara no havíem aconseguit contenir. «El MNAC, el Museu Nacional d’Art de Catalunya» –i acabo, senyor president–, «amplia fons amb 360 obres de la col·lecció Thyssen.» El ministre de Cultura..., el Ministeri de Cultura entra al Museu, seguint la decisió que ja en el seu moment va prendre Jorge Semprún...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I acabo... «Les obres que va iniciar Pere Duran Farell s’inauguren el dia 16 de desembre.»

Judicials –mala notícia–: «El Poder Judicial en contra del domini del català per part dels jutges de Catalunya.»

(Forta remor de veus.)

El president

Els prego que s’atenguin al temps, si us plau.

(Persisteix la remor de veus.)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l’actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00081/07)

Si als senyors i a les senyores diputades els sembla, podríem passar a la següent pregunta..., doncs, per a fer-ho seria bo que aquesta remor persistent potser parés una mica.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la darrera pregunta, l’honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Espero, senyor Maragall, que aquest cop ens contesti com a president de la Generalitat i no com a lector avantatjat dels diaris, perquè per llegir diaris, bones notícies o males notícies, no fa falta ser president de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

En aquest sentit –en aquest sentit–, deixi'm dir-li que un dels temes centrals de país, em sembla que hi coincidirem, és el tema de la immigració estrangera. Vostè sap que en els darrers dies i setmanes, i en els propers dies, s'aprovarà molt probablement el nou reglament sobre la immigració estrangera, sobre l'estrangeria, a Madrid, per part del Govern central.

En la mesura que això afectarà d'una forma molt important Catalunya, jo li pregunto el següent: primer, com ha enfocat, vostè, la negociació d'aquest reglament d'estrangeria amb relació a Catalunya?; segon, quina valoració fa dels resultats, si és que n'hi ha, com jo espero, i, tercer, si se sent satisfet d'aquests resultats.

I, si el senyor Bargalló m'ho permet, doncs, li demanaria que aquest cop ens parlés més de continguts i que no els perdi en les formes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

A veure, honorable senyor, vam presentar un projecte, que va ser elaborat per la conselleria de Benestar Social i estem precisament en aquest moment discutint-lo. No puc constatar-li de moment més enllà d'aquesta primera resposta.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Doncs, miri, tenint en compte que fa mesos que això està sobre la taula, em sembla especialment lamentable i decebedor que el president de la Generalitat, més enllà de llegir diaris, no sigui capaç d'explicar-nos quines negociacions ha fet amb el Govern central, en un tema que és un tema central de país, en un d'aquests temes que ens afecta ara i ens afectarà molt de cara al futur, sense cap mena de discussió.

Li he de recordar que aquest document a què, precisament, vostè fa referència conté exactament quaranta-set mesures fetes pel seu Govern. I em temo molt, si vostè repassa tot això que s'aprovarà en pocs dies, i, per tant, si no s'espavila, no li quedarà temps de negociació, em temo molt que, a hores d'ara, pràcticament no se n'ha tinguda en compte ni una, pràcticament ni una; potser alguna, però molt poquetes –molt poquetes.

I, per tant, li demano que em digui quines han sigut tingudes en compte. I, en aquest sentit, li anuncio que nosaltres promourem en el Parlament de Catalunya dos

acords: primer, tenint en compte que em fa la sensació que vostè va bastant despatat en aquest tema tan important..., que les competències en matèria de coordinació de la immigració tornin al Departament de Presidència, com havien d'estar, per coordinar millor l'acció de govern en el seu conjunt.

I segon, els anuncio que promourem un acord perquè durant el procés de regularització, que a Catalunya pot afectar desenes de milers de persones, es tanqui l'espai Schengen, de tal manera que no es converteixi tot aquest procés de regularització en un efecte crida que ens faci que d'aquí a dos o tres anys estiguem exactament igual que en aquest moment.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat. Insisteixo en la qüestió de la remor, senyores i senyors diputats, és bastant complicat, de vegades fins i tot hi ha el risc de perdre la concentració. Els demano, si us plau, un cert respecte.

Gràcies.

El president de la Generalitat

Vam presentar, efectivament, un projecte amb quaranta-set mesures. L'anirem seguint, l'anirem discutint. M'ha semblat que vostè, en concret –en concret–, deia que el tema és molt important, que vostès consideren que s'ha de canviar de conselleria –no ho canviarem de conselleria, està bé on està, és el Govern qui decideix com s'organitza–, i que la regularització exigiria que es tanqui l'espai Schengen.

Em sembla que vostè està parlant de qüestions molt generals, no? He constatat en el Grup al qual vostè pertany, del qual vostè és secretari general i president del Grup, i crec entendre una dedicació important en els darrers dies i les darreres setmanes en el tema de la immigració, que és un tema que efectivament preocupa els ciutadans de Catalunya, i molt.

El que passa és que no acabo de veure quines són les solucions que vostès hi donen. Ho volen reduir una altra vegada, com dèiem abans, a temes identitaris i a temes de reclamació de competències. És important el tema identitari. Són importants les competències. Però li ben asseguro que les solucions que ja hi han hagut en aquest país allà on les hi ha hagut, com, per exemple, en el barri del Raval de Barcelona, van ser degudes no tant a una política genèrica, diguéssim, de lleis que impedissin, prohibissin o limitessin l'entrada d'immigrants... –que, per altra banda, és molt difícil d'aconseguir per molt que tanquem Schengen–, es va aconseguir perquè va haver-hi una institució pública, que va ser l'Ajuntament de Barcelona, que va entendre perfectament el que hi passava, en aquell barri i que hi va dedicar molts diners amb ajuda de la Generalitat, però bàsicament de la seva pròpia butxaca. Molts diners per refer les cases, les escoles, els barris i els punts que haurien sigut el caliu del que en altres barris han sigut realment problemes molt greus, com va passar en el barri de les Arenes, que vostè deu conèixer bé, al barri

de can Anglada, al costat de les Arenes, perdó. Sempre poso els mateixos exemples perquè, per mi, són absolutament definitoris del tema.

Si som capaços –si en som capaços– de generar espai urbà, teixit urbà de qualitat, la immigració no ens farà por. No dic la immigració infinita, per descomptat. Però ja compto que vostès, nosaltres o qui sigui ens omplirem la boca dient que la limitarem i després no la limitem.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

I, per tant, que, en qualsevol...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...condició, i acabo, hem d'estar en condicions de donar a la població una altra resposta que no pas aquesta, que en el fons és una resposta que no dona solució i que la gent sap que no la dona.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Preguntes al Consell Executiu sobre quina és la problemàtica de les persones que esperen fer-se alguna prova diagnòstica durant el primer semestre del 2004 (tram. 310-00216/07) i sobre quina és la situació de les persones que esperen la visita per a ésser ateses per un professional especialista, durant el primer semestre del 2004 (tram. 310-00217/07)

La següent pregunta al Consell Executiu, la formula la il·lustre senyora Carme Valls, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Li demanaria acumular la pregunta...

El president

La 6 i la 7...? És a dir, la prova diagnòstica durant el primer semestre i les persones ateses per un professional especialista...

La Sra. Valls i Llobet

Sí, president.

El president

Doncs, acumulem les dues.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies. Honorable consellera, la satisfacció de la ciutadania pel bon tracte que rep pels professionals de la sanitat és evident, per totes les enquestes de satisfacció, i l'excel·lència també dels nostres hospitals és

alta. Però l'eficiència del sistema sanitari també depèn de la rapidesa en el diagnòstic, i, per tant, també depèn de les visites als especialistes o de la realització de proves diagnòstiques. No solament per al càncer, que ha de ser un tema prioritari poder-lo diagnosticar d'una forma ràpida, sinó també perquè l'increment de l'esperança de vida de la població, amb l'augment de les malalties cròniques que això suposa, fa que es posi en crisi, a vegades, la possibilitat de fer-ho d'una forma ràpida.

Els principals motius de consulta en atenció primària, com són el dolor i el cansament, sobretot patit majoritàriament per les dones, o les dues enquestes de salut de Catalunya ja van posar de manifest que el principal problema crònic era el dolor, patit per un 30 per cent de les dones enquestades i per un 12 per cent dels homes enquestats, tant en la primera com en la segona enquesta de Catalunya.

Però, precisament, el diagnòstic diferencial de les malalties cròniques i del dolor posa moltes vegades en tensió el sistema sanitari per la necessitat que té d'establir consultes amb especialistes, com poden ser ginecòlegs, neuròlegs, traumatòlegs, especialistes en al·lèrgia, traumatòlegs, cirurgia general, cirurgia ortopèdica; i, també, la necessitat de fer proves diagnòstiques com ecografies, gammagrafies, ressonàncies magnètiques o exploracions més a fons per a l'exploració de possibles tumors, com la colonoscòpia, l'endoscòpia, la mamografia o l'endoscòpia cefalogastrica.

Fins ara ens havia sigut impossible tenir cap notícia de quin era el temps de demora o el temps de resolució en la visita als especialistes –ho havíem demanat, vostè ho recorda, en la legislatura anterior, i això, no ho sabíem–, i tampoc teníem cap notícia de quin era el temps de demora o el temps de resolució en la realització de proves diagnòstiques necessàries en el sistema sanitari.

Li volia demanar i li volia preguntar si ara, en aquest moment, podíem tenir ja algunes dades sobre la situació d'aquestes altres llistes d'espera, potser més difícils de visualitzar, potser més difícils de comptabilitzar, si sabíem alguna altra dada sobre els temps de demora, sobre els temps de resolució, sobre si eren en pacients programats, sobre si també hi havia pacients no programats. Sabem alguna cosa sobre això?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera de sanitat, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, l'accessibilitat al sistema és, segurament, el que pateixen més els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, inherent a tots els sistemes nacionals de salut, on l'accessibilitat és universal. I per tant, comencem a tenir dades que estem ja disposats avui a poder començar dades..., estic parlant del juny del 2004. Abans voldria que veiéssim la magnitud de les intervencions que fan al sistema nacional de salut a Catalunya, perquè en un any es fan entorn de 2 milions d'anàlisis clíniques, es

fan 800.000 proves radiològiques, diagnòstiques, i es fan 2 milions de consultes a especialistes. Per tant, el volum només fa que augmentar, per molts motius.

Catalunya té una taxa d'activitat i de demanda superior a la resta de comunitats de l'Estat espanyol, aquest és un element que ha de tenir en compte. Té a veure amb la proximitat del sistema i segurament amb altres factors sociològics i culturals i de nivell educatiu i de nivell de renda.

Tenim, per tant, un volum importantíssim i un temps excessiu de demora, tant en visites a especialistes com en proves diagnòstiques. Més de 179.000 persones, en aquest moment, o a juny del 2004, que estaven en llista per a una prova diagnòstica. El temps de mitjana són tres mesos i evidentment la variabilitat és molt alta, que va de vuit mesos per fer una prova de persones que tenen trastorns de la son, o de quatre mesos per a fer una ecografia cardíaca no urgent, o de molts mesos, massa mesos, set o vuit mesos en alguns territoris de Catalunya per a fer una ecografia abdominal programada. I, per tant, tenim –i ho hem de constatar– un tema importantíssim a resoldre, que és la nostra obligació com a Govern.

I des del punt de vista de consultes externes, doncs, el volum de persones que esperen, aproximadament, sempre està entorn –i ara ja en sabem el nombre– de les 340.000 persones, amb un temps d'espera molt variable, amb algunes diferències entre especialistes. Les que més temps esperen són, precisament, algunes de les patologies que vostè hi feia referència, per exemple, reumatologia –és una especialitat escassa en el sistema nacional de salut.

La cronicitat, les patologies cròniques, doncs, comporta també una redefinició del model sanitari, però també la neurocirurgia, sobretot amb relació a patologia de columna, o també l'oftalmologia que ha donat..., sobretot per l'envelliment de la població.

I, a més, tenim un altre fet a resoldre, que és la iniquitat territorial. La regió metropolitana és la regió on més esperen, els ciutadans, per poder fer-se una prova diagnòstica o una consulta externa. Però estem canviant. El que volem fer, jo crec que el 2005, començarà a caminar. No tant segregar temps d'espera per prova diagnòstica i per visita a especialista, sinó temps de diagnòstic, temps d'espera fins a un diagnòstic. Aquest és el canvi. El primer trimestre del 2005 estarem en condicions d'haver generat circuits, no dic que per a totes les patologies, sinó per a aquelles patologies on el retard en diagnòstic generi major mortalitat i morbiditat. Estic parlant fonamentalment de patologies oncològiques i de patologies cardiològiques, i també d'aquelles patologies cròniques que la incertesa del diagnòstic comporta, doncs, malestar i dolor, especialment per no encaminar bé aquesta patologia, en general osteomuscular crònica.

Per tant, aquest és el canvi. Hem necessitat aquest any de Govern, gairebé un any, per generar dades que no teníem, per veure on tenim més ineficiència, també on tenim les solucions. I espero que el 2005, aquest, sigui, doncs, quelcom que pugui començar a caminar d'una altra manera, fent diferents coses. Primer, enfortint la

primària, formant i capacitant els nostres professionals de la primària per fer diagnòstic, per fer determinades proves.

Hem començat ja a dotar la primària de proves radiològiques, especialment d'ecografia, perquè no cal que vagin a l'hospital per fer una ecografia. Per tant, formant els nostres metges i metgesses de família perquè puguin interpretar amb el suport, encara que sigui lluny, perquè la telemàtica ho permet, una ecografia abdominal simple, estem intentant lligar això que jo en dic «el *continuum* assistencial de la primària a l'especialitzada». Necessitàvem generar, i necessitem encara, sistemes d'informació compartits –que no tenim–, història clínica compartida: que es parlin els metges de la primària amb els metges d'hospital. I necessitem, encara, aquest any, acabar aquest any, iniciar el 2005 per poder avançar, en el termini d'aquesta legislatura, perquè els diagnòstics es facin més ràpidament i, per tant, que les llistes d'espera per diagnòstic, no tant per prova diagnòstica, i per especialista. Perquè el que ens passa en aquest moment, amb sistemes que no es parlen suficientment, és que la gent es perd entre una prova diagnòstica, el retorn a la primària, la visita a l'especialista i el retorn a la primària.

El president

Senyora consellera...

La consellera de Salut

Per tant, aquest és el canvi –ja acabo, senyor president– que esperem tirar endavant d'acord amb totes les parts del sistema el 2005.

El president

La senyora diputada vol repreguntar? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines negociacions manté la Direcció General de Patrimoni amb relació a la utilització de l'edifici de l'antiga fàbrica Chartreuse de Tarragona (tram. 310-00305/07)

Doncs, la següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre l'antiga fàbrica Chartreuse de Tarragona.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, la pregunta va referida a l'edifici de l'antiga fàbrica Chartreuse a Tarragona, on es produïa l'exquisit licor que porta aquest nom. De fet, la titularitat d'aquest immoble és de la Generalitat des de fa una bona colla d'anys, i precisament en aquests anys, en aquests darrers anys, han estat nombroses les persones, col·lectius, fins i tot institucions, que s'han preocupat per l'ús d'aquest edifici. S'ha parlat, fins i tot, que sigui la seu del Govern de la Generalitat, la seu dels Mossos d'Esquadra, institut d'ensenyament, Escola Oficial d'Idiomes, Centre d'Art Contemporani, etcètera.

La realitat d'avui dia és que aquest edifici no té cap ús permanent i l'immoble es troba en una situació de clar deteriorament. L'anterior Govern de Catalunya va iniciar negociacions amb l'Ajuntament de Tarragona, però aquestes negociacions es van eternitzar sense cap tipus de resultat durant anys i anys. En l'escenari del nou Govern, preguntem: En quina situació es troben les negociacions per donar sortida d'aquesta actual situació que hem descrit?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president. Il·lustre senyor diputat, efectivament, com vostè sap, l'edifici de la Chartreuse, que és un edifici singular situat en el centre de Tarragona, és propietat del Govern de la Generalitat des de l'any 1991. Aquest és un edifici que està gravat des de l'any 2002 amb un cens emfitèutic per un import de 2 milions 33.000 euros, dels quals resten pendents encara de pagament un 93 per cent. El Govern anterior no va acabar mai de culminar les diferents propostes de destinació de l'edifici. Es van fer diferents plantejaments, es va parlar primer que hi havia un departament, un altre departament, un determinat servei, un altre servei, sense que al final acabés concretant-se res.

L'Ajuntament de Tarragona havia manifestat, també en el seu moment, el seu interès d'utilitzar-lo, perquè és un edifici, com ara diré, molt emblemàtic en la ciutat, i tampoc no s'havia acabat de concretar. N'havien fet determinats usos culturals en determinats moments, però les negociacions i les conserves entre l'antic Govern de la Generalitat i el govern de l'Ajuntament no havien culminat realment en una destinació específica. No es devien entendre.

Actualment la situació és la següent. En primer lloc, l'Ajuntament de Tarragona ens ha manifestat el seu interès de poder disposar d'aquest immoble. Per part del Govern, i per part concretament del conseller que li parla i del Departament que represento, reconeixem la singularitat d'aquest edifici i el valor simbòlic que té realment per a la ciutat. I hem establert converses, que han estat, ho haig de dir, molt cordials, molt positives, amb l'Ajuntament, i concretament amb el senyor alcalde. Hem mantingut diverses reunions, des del principi del nostre mandat hem tingut l'ocasió de parlar amb el govern de la ciutat en un to d'un gran esperit de col·laboració i els hem fet avinent la nostra voluntat de trobar una solució. Darrerament, hi ha hagut unes reunions...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Finances

Només per acabar. El dimarts d'aquesta setmana hi ha hagut una reunió que ha estat molt fructífera i d'aquesta

reunió es desprèn l'impuls de diferents propostes concretes, que estic segur que culminaran amb la possibilitat de retornar la Chartreuse, de donar la Chartreuse a l'Ajuntament i al mateix temps trobar compensacions adequades per tal que el Govern de la Generalitat pugui, lògicament, també obtenir el rendiment lògic d'una cessió d'aquest tipus.

El president

Senyor diputat, vol repreguntar? *(Pausa.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines mesures té previst prendre per tal que es respectin les competències de la Generalitat en matèria de defensa de la competència (tram. 310-00113/07)

Doncs, la següent pregunta, la formula l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca i Valero, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb relació a les competències de la Generalitat en matèria de defensa de la competència.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Economia, les normes comunitàries de competència, en concret el Reglament 1/2003, el que s'ha vingut a dir-ne «el paquet de modernització», estableix la descentralització en matèria de defensa de la competència en favor de les autoritats o estats de defensa de la competència.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La pregunta que li formulo és: quines mesures pensa prendre el Govern per defensar les competències de la Generalitat de Catalunya en aplicació del dret comunitari?

El vicepresident primer

Honorable conseller, senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyora diputada, li puc assegurar que el Govern vetlla pel respecte de les competències de la Generalitat, en aquest cas, en matèria de defensa de la competència, no podia ser d'altra manera. I no solament pensa prendre mesures, el Govern, sinó que ha adoptat totes les mesures que ha calgut fins a aquest moment.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Cuenca, té la paraula.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, honorable conseller, realment amb la seva resposta m'he quedat exactament igual com estava abans de plantejar-la, espero que em pugui respondre i concretar una mica més. De totes maneres, intento ajudar-lo, si m'ho permet. Hi ha un projecte de decret, que no

sé si està en revisió, retirat o com, que diu que «la transposició de les normes comunitàries de defensa en la competència a l'Estat espanyol, a Espanya, es farà únicament per les autoritats de l'Estat; és a dir, el Tribunal de Defensa en la Competència i el Servei de Defensa de la Competència.» Conseller, vostè sap que a Espanya, a l'Estat espanyol, hi ha un sistema d'atribució de competències en matèria de defensa de la competència en diferents òrgans, i això està previst a més de a la Llei de 2002 també per una sentència del Tribunal Constitucional, que segur que vostè coneix i que no m'ha volgut respondre abans, perquè així li queda temps per respondre una mica més extensament.

No sé en aquest moment en quina situació està aquest projecte de decret, el contingut que jo conec i a més un projecte de decret ja dictaminat pel Consell General del Poder Judicial que estableix el que li acabo de dir.

El fet de formular aquesta pregunta és que, segurament, vostè està una mica distret, o parcialment distret, per l'elaboració dels estatuts, però li prego que estigui atent per vetllar que aquesta atribució en matèria de defensa de la competència respecti el sistema de defensa de la competència establert a l'Estat espanyol, que vostè sap que es basa en un sistema de col·laboració, de coordinació, d'informació recíproca entre els diferents òrgans que tenen atribuïda la matèria de defensa de la competència, que vostè sap que entre ells hi ha també la Generalitat de Catalunya i les altres comunitats autònomes que tenen creats aquests òrgans.

M'agradaria que m'ho concretés una mica més. I li pregunto, també, si vostè coneix aquest projecte de decret, en quina situació està, si s'ha refet, si estant estudiant..., que ja porten un any estudiant. Però mentrestant l'1 de maig s'havia de comunicar quins són els òrgans, i molt em temo que els òrgans, malgrat que no estigui aprovat el decret, siguin només una exclusiva, els de l'Estat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Cuenca. Senyor Castells, té la paraula per replicar.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyora diputada, vostè sap bé que la creació dels òrgans catalans en matèria de defensa de la competència es fa en virtut del Decret 222, de l'any 2002, del 27 d'agost, que desenvolupa, materialitza el que preveu la Llei 1/2002, del 21 de febrer, de coordinació de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes. Tenim dos òrgans de defensa de la competència a Catalunya: la Direcció General de Defensa de la Competència, que s'encarrega de la instrucció, de la incoació dels casos que tenen a veure amb aquesta qüestió, i el Tribunal de Defensa de la Competència, que és el que resol.

En aquests moments, dels casos tramitats per la Direcció General, el 44 per cent són casos traslladats per les autoritats de defensa de la competència estatals, el Tri-

bunal de Defensa de la Competència o la direcció del Servei de Defensa de la Competència del Govern de l'Estat, i el 56 per cent, el 55,9 correspon a denúncies o actuacions d'ofici.

Jo li puc assegurar que, la situació que ens hem trobat, nosaltres l'estem millorant. O sigui, en aquests moments s'està desenvolupant de veritat l'exercici d'aquestes competències que tenim, i les perspectives que tenim en aquests moments són les següents: per una banda, estem plantejant a la Comissió de Transferències el finançament dels costos que representa part de les funcions que estem duent a terme, de les competències que estem duent a terme. En segon lloc, en el nou Estatut inclourem una millora del marc competencial, en el sentit de millorar la nostra..., ampliar la nostra capacitat competencial en dos aspectes, que són els ajuts públics i les concentracions, i en l'aplicació de la normativa europea a Catalunya. De manera que constitueix una preocupació, una preocupació molt important del Govern, que l'aplicació de la normativa europea a Catalunya corri a càrrec dels nostres òrgans de defensa de la competència.

El vicepresident primer

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

En tercer lloc, deixi'm que li digui només que l'elaboració del Llibre blanc que està duent el Ministeri, els nostres òrgans hi intervenen i hi són consultats d'una forma molt protagonista.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre si demanarà el comandament únic i la presidència de la Junta de Seguretat (tram. 310-00116/07)

La pregunta següent, la formula al Consell Executiu, sobre si demanarà el comandament únic i la presidència de la Junta de Seguretat, el Grup de Convergència i Unió. En el seu nom té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert. Té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, en la passada legislatura vostès deien que calia reclamar, en el període de transició fins que es completés de manera absoluta el desplegament dels Mossos a Catalunya, el comandament orgànic de la Guàrdia Civil i del Cos Nacional de Policia per part de la Generalitat, així com tenir la presidència de la Junta de Seguretat.

En aquesta legislatura, a l'inici, vostès seguien dient el mateix. En unes declaracions publicades vostè deia que el Govern català havia d'assumir el comandament únic de tots els cossos policials que operen actualment a Catalunya, a més d'apostar per aprimar les competències de la Delegació del Govern central.

També en el Pla de Govern 2004-2007, pàgina 79, es fa referència al compromís de l'actual Govern a avançar en el model de comandament únic dels cossos i forces de seguretat actuant a Catalunya. Quina és avui la seva posició i la del Govern tripartit al respecte?

El vicepresident primer

Gràcies, honorable senyora diputada. Té la paraula per a la seva rèplica l'honorable consellera d'Interior, senyora Montse Tura.

La conseller d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en data 18 de febrer de l'actual any 2004 ja va formular la pregunta sobre el comandament únic, em reitero en tot el que consta en el *Diari de Sessions*. El 17 de setembre del 2004 em va formular la mateixa pregunta per escrit i li vaig respondre per escrit. No tinc cap inconvenient, de totes maneres, a respondre-li avui novament, això sí, diferenciant dues coses: una, pel que fa a la presidència de la Junta de Seguretat de Catalunya, qui la va sol·licitar i qui va prendre un acord en referència a qui presidia la Junta de Seguretat de Catalunya va ser el Parlament de Catalunya i, per tant, haurà de ser el Parlament de Catalunya, que va aprovar una resolució per presentar-la a la Mesa del Congrés dels Diputats, qui tramiti novament, si ho considera oportú, aquesta qüestió. Per tant, no va ser, al contrari del que vostè ens ha dit en l'exposició de la seva pregunta, cap membre del Govern ni figura en cap dels documents a què vostè ha fet referència.

I pel que fa al comandament, vostè mateixa ha dit que en els nostres documents figurava treballar per anar avançant en la línia d'aconseguir el comandament únic. Doncs, això és el que estem fent, treballar per anar avançant.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. Senyora de Gispert, té la paraula per replicar.

La Sra. de Gispert i Català

Honorable consellera, no se'n escapa l'enorme complexitat del que significa assumir el comandament únic, però són vostès, i van ser vostès, qui l'exigien i el reivindicaven. I ho feien per diferents motius: per tenir la direcció de totes les forces policials actuant a Catalunya, per coordinar totes les forces amb vista a solucionar la manca d'efectius en aquelles parts del territori on encara no s'havien desplegat els Mossos, i per assumir una responsabilitat en aquella part del territori que està abandonada per manca d'efectius.

Vostès deien que hi ha més del 60 per cent de la població catalana que no té la seguretat que necessita, perquè el desplegament encara no està fet i manquen efectius dels altres cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Vostès també deien que Catalunya patia una greu manca d'efectius policials i que en els darrers anys s'havia deteriorat aquest servei públic. Jo li afegeixo que la si-

tuació és especialment greu al Camp de Tarragona, a Terres de l'Ebre i al Vallès Occidental. Estem parlant d'un dèficit d'un 30 per cent en algunes comissaries d'algunes poblacions de Catalunya. A més, les xifres de petits delictes, de victimització i de percepció de la seguretat per part dels ciutadans han empitjorat significativament. Això ha passat al Camp de Tarragona, a Terres de l'Ebre, al Vallès Occidental. Avui mateix un mitjà escrit ens dona la informació de robatoris i d'important quantitat de robatoris en aquestes zones, tant a Terres de l'Ebre, Tarragona, com al Vallès Occidental.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Miri, vostè ens ha contestat en diferents preguntes, però no ens ha contestat el que volíem saber...

El vicepresident primer

Senyora de Gispert...

La Sra. de Gispert i Català

Vostè és la màxima responsable de seguretat a Catalunya, i en una compareixença el mes de gener deia que volia ser la consellera...

El vicepresident primer

Senyora de Gispert...

La Sra. de Gispert i Català

...d'Interior de totes les forces policials.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. Té la paraula la senyora Tura, consellera d'Interior.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Començant per la seva darrera frase vaig dir que volia ser la consellera d'Interior i per tant, de seguretat de tot Catalunya i ho mantinc. Continuant pel que vostè ha dit, les dades de què tenim referència respecte a l'estudi d'índex delinqüencials fan referència a les dades del 2003, en referència al 2002. No hi ha dades del 2004, que és l'etapa en què jo he tingut responsabilitats en matèria de Govern. Li dic, senzillament, per situar les coses al seu lloc, no perquè no assumeixi la responsabilitat. Si el 2003 les coses van empitjorar respecte al 2002, no crec que faci falta que li recordi qui era consellera d'Interior en aquell moment, no ho crec.

Segona qüestió, pel que fa referència a tot el que vostè ha barrejat, una cosa és el comandament únic, que hi continuem avançant, i mai com ara havíem tingut sistemes de comunicació entre els cossos de seguretat que operen a Catalunya, homogenis, per tal de passar-nos les incidències i treballar tots dos o tots tres en una mateixa direcció, cosa que fins ara no havia succeït, també li ho recordo.

I si vostè vol afegir-hi a aquest tema, que ha començat fent una pregunta per acabar per l'altra, escolti'm, de

robatoris, efectivament, n'hi ha ara, n'hi ha hagut sempre, amb una diferència, que en aquestes zones... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

...hi hem aportat forces de la policia de la Generalitat, que fins ara no n'hi havia.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

(*El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.*)

El vicepresident segon

La següent i darrera pregunta d'aquest torn correspon al Grup de Convergència i Unió, sobre el criteri que s'ha aplicat i amb quin objectiu per a encarregar un estudi de la viabilitat de les oficines i les delegacions que la Generalitat té a l'estranger.

Pregunta al Consell Executiu sobre el criteri que s'ha aplicat i amb quin objectiu per a encarregar un estudi de la viabilitat de les oficines i les delegacions que la Generalitat té a l'estranger (tram. 310-00117/07)

La formula la il·lustre diputada senyora Josefina Cambra. Té la paraula.

La Sra. Cambra i Giné

Honorable conseller, la pregunta era quin criteri s'ha aplicat i amb quins objectius per encarregar un estudi de viabilitat de les oficines i les delegacions que la Generalitat té a l'estranger. No se'ns escapen les dificultats que aquest Govern té per a la seva actuació, però fins ara els successius governs han sabut teixir una ampla presència internacional i sempre tenint present la doble vessant, el costat pràctic, econòmic, d'obertura de mercats turístics, etcètera, però també el costat institucional de presència política com a nació que som, en certa forma, per tant, presència de país.

M'entén perfectament, senyora consellera, en aquests termes i, m'entén perfectament el que li estic, per tant, preguntant. En una pregunta escrita, que em van respondre, respecte a quan va tenir lloc el tancament de l'oficina de Roma, en la resposta eren raons absolutament d'ordre pràctic, d'ordre de viabilitat econòmica, etcètera, etcètera. A veure, potser Roma no és una ciutat d'immenses activitats econòmiques, però deu tenir algun impacte diplomàtic, eh? (*Remor de veus.*) Hi ha ambaixada espanyola, vull dir que alguna importància cultural també deu tenir, eh? Per tant, la resposta escrita no responia, de fet, a la pregunta que li estàvem realitzant. (*Pausa.*)

Per tant, a més a més, se'ns va anunciar que anirien obrint nombroses delegacions, nombroses oficines, que hi havia un pla integral de projecció exterior. No n'hem sabut massa més; se n'ha obert una més, no en sabem més detalls, d'aquest tema. S'han anat obrint... A veure, fins ara el sistema que s'ha anat seguint és que s'han anat obrint oficines o delegacions a poc a poc, amb mà esquerra, habilitat, i sense fer massa soroll, que no ens convé i ens fa molt mal.

Per tant, és important que ara ens expliqui què pensen fer, què és aquest estudi de viabilitat que s'encarrega a una consultora externa? Crec que la pregunta gairebé sobra. Com s'encarrega un estudi d'aquestes característiques a una consultoria externa que, en tot, donarà explicacions de viabilitat econòmica, com diem abans, però que no és la pregunta que li estem fent, eh?

Per tant, com lliga això d'un estudi exterior amb una decisió, que de fet són decisions polítiques, que no corresponen a un estudi de consultoria. Per tant, pot vostè respondre en aquest sentit?

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El vicepresident segon

Senyora Cambra, moltíssimes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Lamento, senyora diputada, que se li hagi acabat el temps perquè una de les virtualitats d'aquesta part retòrica del Ple és poder establir un debat que ara no podem establir, perquè segurament jo ara li explicaré una cosa que potser vostè no acabarà d'estar-hi d'acord i, ho lamento profundament, però, en tot cas, intentaré, fins i tot, sostroure de moment aquest fet i avançar-me a les possibles repreguntes que fes per tancar el tema.

En primer lloc, li he de dir, agafant la seva metàfora, que tot això ho hem decidit perquè el teixit que vam trobar era, en alguna part, un embull. I, clar, quan et trobes que un teixit és en alguna part un embull tens dues possibilitats: continuar teixint a la mateixa direcció o aturar-te un moment, desteixir per començar de nou. I, ara que em mira el diputat senyor Teixidó, no té res a veure amb el teixir i el desteixir del seu cognom.

El que és, per exemple, el cas de l'oficina de Roma. L'oficina de Roma, vostè sap perfectament, que era econòmicament d'un cost molt alt. La realitat era que si s'havia creat per motius diplomàtics —com vostè m'ha semblat que en cert moment deia—, no estava complint les seves funcions realment. Si s'havia creat per a uns altres motius, aquests altres motius per als quals potser s'havia creat, ni Roma era el lloc més adequat, ni el cost que tenia era un cost sostenible.

Però com que nosaltres vam prendre una sèrie de decisions que vostès mateixos van considerar no encertades, vam emprendre una segona decisió, que és encarregar a una assessoria especialitzada en temes de funcionament de l'Administració i de representacions internacionals, que consultessin en tots els agents del país i de

fora quina solució havíem de portar davant del fet, per exemple, que la nostra representació internacional venia atorgada pel Patronat Català Pro Europa, en algun lloc; pel Copca, en algun altre; pel Consorci de Turisme, en un tercer; pel Cidem, en un quart; pel Copecc, en un cinquè, i en alguns llocs per dos; en alguns per tres i, per tant, quan nosaltres vam decidir refer-ho, però semblava que entre altres vostès mateixos no ho veien clar, vam decidir trobar una veu externa que ens indiqués el camí.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Jo li puc assegurar que nosaltres tenim un concepte de país molt clar, mai equiparable al que és Espanya, perquè nosaltres som Catalunya i, en tot cas, quan aquest...

El vicepresident segon

Senyor conseller....

El conseller en cap

Sí, simplement, com a mostra d'educació parlamentària... Quan tinguem l'informe l'hi lliurarem, senyora diputada.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller.

El conseller en cap

A vostè.

El vicepresident segon

Havent acabat el torn de preguntes, passarem al tretzè punt de l'ordre del dia, que correspon a la interpellació presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre mobilitat.

Interpellació al Consell Executiu sobre mobilitat (tram. 300-00681/07)

Per fer l'exposició té la paraula l'illustre senyor diputat Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el motiu de la interpellació és que el 4 de juny de 2003 el Parlament va aprovar la Llei 9/2003, de la mobilitat, que va ser un pas endavant, una llei important que, entre moltes altres coses, el que fa és casar el concepte o el treball de polítiques d'urbanisme, de polítiques d'ordenació territorial i les polítiques de mobilitat al mateix temps, i és una llei que s'aprova i que es discuteix en un moment que ens trobem amb un creixement sostingut de la mobilitat; no és una qüestió només passatgera, sinó que és una qüestió que dura en el temps.

La motorització ha crescut a un ritme del 2,8 per cent anual. Estem per damunt dels quatre-cents turismes per cada mil habitants, la construcció d'habitatges s'incrementa a un ritme de 22.500 habitatges anuals. La mobilitat de la població, que a nivell intramunicipal en

alguns casos ha baixat, a nivell intermunicipal s'ha incrementat molt —a l'entorn del 16 per cent per quinquennis, aproximadament—, tal com ha passat en la majoria d'àrees metropolitanes europees. El mateix ha passat a Catalunya, i en especial a l'àrea metropolitana de Barcelona.

El creixement de l'ocupació del territori és molt superior a l'augment de la població, especialment en els darrers anys, i això ha afectat la mobilitat i al capdavant es tracta d'un problema d'organització territorial.

Ni la localització dels llocs de treball ni la dels serveis ha anat paral·lela a aquesta extensió residencial sobre el territori. I d'aquí el creixement sostingut de la mobilitat. Juga també un paper molt important en el canvi de mobilitat que hem patit l'evolució de les pautes de comportament.

Veiem com la mobilitat obligada ja no és el principal contribuent a la mobilitat general, sinó que també, doncs, l'augment d'ús del temps lliure —que no, està clar, de temps lliure—, l'extensió d'horaris laborals, l'important canvi d'hàbits diaris, ha suposat un augment importantíssim de la mobilitat no obligada.

La Llei, de la qual m'agradaria parlar i veure com està el seu desenvolupament i com enfoca la conselleria el seu desenvolupament, té una llarga llista d'objectius compartits per molta gent, és una bona llei en la seva formulació teòrica, i, com deia el diputat d'Esquerra Republicana ponent d'aquesta Llei i amic Carles Bonet, no hi ha res més pràctic que una bona teoria.

La Llei permet establir unes directrius de mobilitat, i analitzar les necessitats de present i futur per territoris d'una forma global i integrada. La Llei s'articula sobre la planificació, sobre l'avaluació i el seguiment, sobre els òrgans de gestió i els òrgans de participació. Però, hi insisteixo, crec que el més important que fa aquesta Llei és posar en relació les polítiques d'ordenació territorial i urbanisme amb les de mobilitat.

Dintre les mesures de planificació que preveu hi ha la necessitat de fer les directrius nacionals. El senyor conseller volia aprofitar aquesta interpellació per saber com està el procés d'elaboració de les directrius nacionals de mobilitat. També hi ha els plans directors de mobilitat per a les regions, que aquí la Llei es va quedar curta. En aquell moment el legislador no es va atrevir a definir a quins territoris es referien aquells plans directors de mobilitat. Jo espero, senyor conseller, que ara sí que ens hi atrevim, i que, per tant, definim clarament a quins territoris es defineixen, i, evidentment compartim que ha de ser cap a les set vegueries que propugnem des de l'Acord del Tinell cap aquí.

La Llei, també, dintre d'aquesta definició dels plans directors de mobilitat, preveu diferents apartats com l'ordenació del trànsit d'automòbils, que tothom això ja ho donava per segur, però a mi m'agradaria destacar, de les moltes coses que ha de tenir un pla director de mobilitat, el foment de l'ús dels mitjans de transport d'impacte nul, és a dir, el caminar o l'anar en bicicleta. I m'agradaria destacar-los per molts motius que són obvis i no caldrà que repeteixi aquí als senyors diputats i senyores diputades, però per un motiu d'eficiència: per què al nostre país una estació de rodalia té efecte sobre

mig quilòmetre a la rodona, i a països com puguin ser els Països Baixos, sobre dos quilòmetres a la rodona? Potser amb els canvis de distribució territorial de la població, i per donar resposta als reptes que ens planteja la mobilitat, la millora de l'eficiència, la millora de l'ocupació del transport públic col·lectiu, per exemple, per facilitar l'accessibilitat a les estacions de transport ferroviari, serien un bon sistema de millorar l'eficiència del transport públic col·lectiu que ja tenim.

També s'ha de preveure en el desplegament reglamentari –i li ho pregunto, senyor conseller–, com s'enfocará el tema dels plans de mobilitat urbana i els plans específics. És a dir, com està el desplegament reglamentari respecte a l'àmbit de la planificació.

També la Llei parlava d'una sèrie de mecanismes d'avaluació i seguiment. Preveia la creació de l'Observatori Català de la Mobilitat, que ja ha començat a caminar, preveia la necessitat de fer estudis de viabilitat, que impliquen, entre altres coses, analitzar els costos socials, és a dir, segons el que diu l'article 4 de la mateixa Llei, els costos de congestió, de contaminació atmosfèrica i acústica, els derivats dels sinistres, l'ús de l'espai públic, els de l'ús de l'energia, dels recursos consumits per a la seva fabricació i de l'impacte directe i indirecte sobre el territori i la biodiversitat, és a dir, realment, és una llei que, almenys en l'aspecte teòric i en el d'enunciat de principis, va cap a la internalització de costos externs del transport privat, però, en canvi, li falta definició.

Li falta també definició en el que són l'estudi i avaluació estratègica ambiental, que la Llei defineix molt poc, i caldrà veure en el desplegament reglamentari si hi aprofundim una mica més.

I el mateix passa, una mica, amb una de les grans perles de la Llei, que són els estudis d'avaluació de la mobilitat generada, que han de servir per conèixer l'increment potencial de desplaçaments provocats per una nova planificació, per una nova promoció urbanística, per una nova activitat. Aquí hi queda alguna escletxa, hi queda alguna escletxa que el diputat que li parla li agradaria que, a partir del desplegament reglamentari o partir de les directives nacionals de mobilitat, o partir de la mateixa Llei d'urbanisme, que en aquests moments està en procés de reforma, poguéssim tancar aquesta escletxa; és a dir, la Llei indica «la necessitat de prendre en consideració la possibilitat», llegeixo textualment, «necessitat de prendre en consideració la possibilitat que els promotors assumeixin part del finançament de l'increment dels serveis de transport públic que resultin pertinents».

Home!, més que «necessitat de prendre en consideració la possibilitat», crec que el que tocava fer seria reglamentar ja no només per una qüestió d'equitat o per una qüestió de justícia ambiental, també per la mateixa seguretat jurídica cap als agents econòmics que siguin promotors, caldria reglamentar, caldria definir, quan es fa una operació urbanística, quan es fa una actuació sobre el territori que té implicacions en la mobilitat, quina part i per quins motius i sota quin reglament toca de finançar l'increment de mobilitat generada, especialment destinar aquests fons cap al transport públic col·lectiu.

Això ho podríem definir també a partir de la Llei del finançament del transport públic que preveu la Llei, de la qual ja parlarem més al final, però, és clar, també em porta a pensar, per exemple, el cas d'AENA, que AENA, en aquests moments, doncs, bé, en els estudis que té fets a l'entorn de l'aeroport, té plans de mobilitat referits als treballadors, però és clar, a banda dels treballadors, a l'aeroport hi va molta més gent, hi ha una influència sobre aquest fet, a la millor, que AENA es finança d'una manera important a partir dels aparcaments que utilitzen els usuaris de l'aeroport, és possible, però potser, amb aquest desplegament legal i reglamentari que requereix la mobilitat del nostre país, podríem fer que aquests fons, per exemple, fossin o tinguessin una destinació finalista.

La Llei parla també dels òrgans de gestió, de les autoritats territorials, que són importants per millorar la coordinació dels sistemes de transport públic col·lectiu, per planificar nous serveis i coordinar les integracions tarifàries entre els operadors.

Els ciutadans de Barcelona i de l'àrea metropolitana de Barcelona hem pogut comprovar que l'existència d'una autoritat territorial metropolitana ha estat una experiència positiva que ha permès una integració tarifària, que no sense problemes ha permès resoldre i encarar molts temes de mobilitat.

Voldríem saber, senyor conseller, com es preveu la creació d'autoritats territorials, també, de quines autoritats territorials es preveu la creació en els propers anys. Ja sabem que en el 2005 hi ha prevista –perquè ho hem vist, perquè vostè ho va anunciar fa pocs dies– la creació de les autoritats territorials a Tarragona, Lleida i Girona.

El mateix respecte al consell català de mobilitat. Sabem que està preparat el decret. Ens agradaria que hi fossin representats aquells agents implicats per la mobilitat als quals més difícil és fer sentir la seva veu perquè la seva veu és dispersa, però que al mateix temps la seva veu potser és la més important perquè són els més nombrosos, és a dir, els usuaris, els usuaris de la mobilitat.

La Llei preveu també que hi ha d'haver un pla de polígons industrials i preveu un termini de tres anys. Jo li demanaria, senyor conseller, que no esperéssim tres anys a treballar en la mobilitat de polígons industrials, creiem que ens hi hem de posar ja; sabem que hi ha algun pla pilot que comença a caminar aviat, però, més que un pla pilot, haurien d'haver-hi desenes de plans pilot que comencessin a caminar en el termini més aviat possible, perquè tant la mobilitat de mercaderies, com l'accés a centres de treball periurbans són veritables vagons de cua de les polítiques de mobilitat.

També preveu l'ús de noves tecnologies, i, veig que se m'ha acabat el temps, deixaré l'aspecte del finançament que em sembla important per al torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern té la paraula el conseller de Política

Territorial i Habitatge. *(Pausa.)* Doncs, està equivocat, té la paraula l'honorable senyor conseller Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

De Política Territorial...

El vicepresident segon

Conseller de Política Territorial i Obres Públiques... *(Veus de fons.)* És que deu ser el problema de l'habitatge, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

No hauria volgut ara plantejar un problema de repartiment competencial en l'àmbit del Govern, no? M'he quedat una mica sobtat, però, vaja, ja està aclarit el tema.

Senyor diputat, senyor president, senyores i senyors diputats, el Govern, naturalment –i responc ja així a la seva primera pregunta, a una de les seves preguntes–, pensa sense cap mena de dubte desenvolupar les directrius de mobilitat en l'àmbit de les set vegueries. I és molt evident que, amb tota claredat, pensem enfocar el problema de la mobilitat com un element central de totes aquelles iniciatives legislatives que depenguin directament dels àmbits de la meva conselleria i també de tots els àmbits del Govern que per raó del tema afectin les qüestions que tenen a veure amb tot aquest problema, de caràcter general, que afecta la mobilitat i, sobretot, la sostenibilitat de la mobilitat, en el sentit que entre tots hem de fer possible que no es produeixi una mena d'efecte en espiral en el que, pel creixement de la demanda, se'ns requereixi d'una forma permanent i constant el creixement de l'oferta d'infraestructures viàries. Aquí el cal per damunt de tot, i aquesta la filosofia de fons de la Llei de què estem parlant, és un canvi de mentalitat de la ciutadania i de l'Administració pública, en el sentit que s'han de capgirar les prioritats. Com que les carreteres no són com xiclets que es puguin ampliar d'una forma fins a l'infinit, com que el transport de caràcter viari està en un límit de saturació, com que el transport de mercaderies en l'àmbit ferroviari és molt limitat, com que el percentatge de la mobilitat resolta per transport públic és també molt limitat, calen polítiques que indueixin i que condueixin i que facilitin un decantament de la mobilitat cap a la utilització del transport públic i mitjans col·lectius de transport, i cap a la dissuasió i l'abandonament progressiu en forma principal dels mitjans de transport de caràcter individual.

Això, hi insisteixo, el Govern pensa fer-ho i desenvolupar-ho en l'àmbit tant de les directrius nacionals de mobilitat, com també dels plans territorials de mobilitat que s'adscriuen en l'àmbit de cadascuna de les set vegueries, vinculant-ho al programa de planificació territorial, que, naturalment, ha d'incorporar els criteris i les directrius de mobilitat, com ho han de fer tots els plans sectorials que estan desenvolupant els diferents programes del Departament.

Vull dir amb això que el Pla Territorial de Catalunya, els set plans territorial parcials, el Pla de carreteres i el

Pla d'infraestructures ferroviàries han de ser i han de tenir com a element de referència els continguts de la Llei de mobilitat i s'han de referir i han d'incorporar els elements de les directrius nacionals de mobilitat que són condició indispensable per fer eficient el sistema, les xarxes i el conjunt dels elements de transport públic per tal d'assolir els objectius de mobilitat sostenible que la Llei intenta promoure.

En aquest sentit, vostè sap –i en part ho ha dit, però ho reiteraré una forma una mica sistemàtica– que els tres capítols centrals de la Llei marquen els tres elements principals, definitoris de quins han de ser els continguts de les polítiques de mobilitat.

Capítol 2, instruments de planificació; capítol 3, instruments de programació; i capítol 4, instruments d'avaluació i seguiment. Pel que fa al capítol 2, instruments de planificació, vostè sap que s'ha publicat, s'ha donat a conèixer i ha estat en tràmit d'informació institucional i podria ser aprovat a finals d'any i podria ser vigent per tot el primer trimestre de 2005 el Decret que permet la constitució del Consell Català de Mobilitat com a òrgan de participació i, al mateix temps, el mateix Decret que inclou i desenvolupa tots els instruments de planificació que han de servir per a l'aplicació de les directrius de mobilitat.

Dit d'una altra manera, en aquest capítol 2, pel que fa als instruments de planificació, la Llei estableix que s'han de treballar els plans directors, els plans específics i els plans de mobilitat urbana, tots els quals tenen recollit un tractament en aquest Decret, que preveu el desenvolupament dels instruments de planificació i, al mateix temps, la constitució del Consell Català de la Mobilitat. De tal manera que, a través del Consell Català de la Mobilitat, es podrà produir aquest òrgan ampliíssim de participació i, al mateix temps, el Govern encarregarà els estudis previs que permetran després desenvolupar específicament, un a un, plans directors, plans específics i, en col·laboració amb el món local, plans de mobilitat urbana, que han de ser objecte de convenis concrets amb cadascuna de les autoritats locals.

Per altra banda, vostè mateix ha assenyalat que en l'altre àmbit central de la Llei, el dels instruments d'avaluació i seguiment, la qüestió estrella és la dels estudis d'avaluació de la mobilitat generada. I aquí sí que ja hi ha un esborrany definitiu de l'estudi pel que fa a la metodologia per a la redacció dels estudis d'avaluació d'aquesta mobilitat generada; que la Secretaria de Mobilitat espera estar en condicions de publicar el Decret que determina el contingut que han de tenir aquests estudis d'avaluació de la mobilitat generada a finals de l'any 2004, d'aquí a no més de dos mesos, i que aquests estudis són de dues menes: els que afecten la mobilitat generada per figures de planejament urbanístic i els estudis d'avaluació de la mobilitat generada produïts com a conseqüència d'implantacions singulars, aquelles implantacions que representen una inversió de més de 25 milions d'euros i que tenen una determinada dimensió, que se situa al voltant dels mil tres-cents metres quadrats de l'activitat.

Vostè sap també –i així anirà aquest Decret que li anuncio per a finals d'aquest any– que els criteris d'avalu-

ació de mobilitat generada pel que fa al planejament urbanístic hauran de tenir una tramitació conjunta amb els plans i hauran de fer una previsió d'aquesta mobilitat generada, basada en estàndards bastant senzills, aplicats a les superfícies aplicades a cada activitat, i hauran de dibuixar allò que vostè també insistia com una qüestió prioritària, dibuixar i proporcionar les quatre xarxes de mobilitat: la dels vianants, la de les bicicletes, la del transport públic i la dels cotxes. De tal manera que per a cadascuna de les xarxes de mobilitat es definiran criteris de mínims pel que fa a l'amplada de les voreres, a les característiques dels pendents, a la secció dels carrers, a les possibilitats de la circulació del transport públic, etcètera.

I, en canvi, els estudis associats a implantacions singulars tindran una anàlisi dels efectes d'aquestes implantacions singulars molt més detallada i amb compromisos molt més d'obligar, amb capacitat d'obligar, per tal que els promotors d'aquestes implantacions singulars hagin de fer un estudi detallat de la mobilitat que generen, hagin de determinar la distribució modal prevista, assignin aquesta mobilitat a cada una de les xarxes i n'avaluïn els efectes, i en bona mesura, naturalment, hauran de comprometre's a assumir aquells factors que facilitin i contribueixin i financin la millora de la mobilitat induïda, generada per l'activitat en qüestió.

Per altra banda, i pel que fa als òrgans de gestió de la mobilitat, li puc respondre efectivament que, per una banda, ja s'han adaptat els estatuts de l'Autoritat del Transport Metropolità pel que fa a la regió metropolitana de Barcelona, i en aquest sentit l'ATM ja s'ha constituït en autoritat territorial pel que fa a aquesta qüestió. I també, vostè ho ha dit, però insisteixo que s'ha constituït el Consell d'Administració de l'Autoritat del Transport del Camp de Tarragona i per tot l'any 2005 es constituïran les autoritats del transport de Girona i Lleida, amb el benentès que, tan bon punt es desenvolupi amb plenitud l'organització territorial en les set vegueries, haurem d'analitzar fins a quin punt és possible el desplegament de set autoritats territorials perquè avaluin i intervinguin en la mobilitat de cadascuna d'aquestes regions.

Pel que fa a l'Observatori de la Mobilitat, ja funciona. Tenen la possibilitat d'accedir-hi a través del web «mobilitat.net», i, naturalment, se n'han actualitzat i millorat algunes de les determinacions pel que fa a les dades que conté i a les dades que es donen a conèixer.

I acabo. Pel que fa a l'accessibilitat als polígons industrials, vostè sap que no solament hi ha algun pla pilot, sinó que hi ha un acord concret pel que fa a l'accessibilitat als polígons de Palau-solità i Plegamans i Gran Via sud; que el Pacte per la competitivitat inclou vint-i-dos polígons amb els quals desenvolupar polítiques de mobilitat l'any 2005; que d'acord amb Comissions Obreres s'estan estudiant els polígons de la zona d'influència de l'intercanviador de Quatre Camins; que hi haurà també, a partir de primers d'any, línies de transport regular que connectaran polígons amb zones de residència en determinades àrees urbanes, i que el Consorci de la Zona Franca i l'Ajuntament de Barcelona han signat un conveni per posar en marxa un gestor de mobilitat al polígon de la Zona Franca.

En conjunt, podem dir que, a través de dos decrets i d'instruments territorialitzats i de participació, la Llei de mobilitat està començant a caminar i que tots els instruments de planificació incorporaran les determinacions de les directrius nacionals de mobilitat que s'estan elaborant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor conseller, senyor president, senyores i senyors diputats, prenc nota respecte a la joia de la Llei, els estudis d'avaluació de la mobilitat generada, el compromís —o la seva afirmació, vaja, en definitiva, que és el mateix— que la part del Decret referida a la mobilitat generada per inversions singulars recull l'obligatorietat d'estudiar l'anàlisi, els efectes més detallats, la capacitat d'obligar a fer un estudi de distribució modal, l'avaluació dels efectes i la contribució en el finançament del transport públic col·lectiu que requereixin aquestes actuacions singulars. Crec que és una dada interessant.

També dir que ja hi han operadors privats que fan aquesta contribució, també dir que s'ha trobat altres fórmules, però que la seva generalització, la seva pràctica habitual és un pas endavant importantíssim. Perquè passa una mica el mateix que quan es van impulsar els estudis d'impacte ambiental, no? Al principi es deia: «Bé, i els mateixos operadors, si coneixen el dany ambiental que fan, el corregiran ells mateixos?» Doncs bé, el coneixement hi ajuda —el coneixement hi ajuda—, però no hem d'oblidar tampoc que l'obligació encara hi ajuda una miqueta més.

Respecte a d'altres aspectes que preveia el desenvolupament de la Llei i que ens agradaria saber quin és el parer de la conselleria, hi havia també el fet d'estendre l'ús de noves tecnologies d'informació i comunicació en la mobilitat. De fet, és un punt en què molts experts d'arreu del món coincideixen que potser no s'aprofita tot el que es podria fer, que hi ha moltes possibilitats de millora d'aplicacions de mitjans teleinformàtics, per exemple, respecte a la gestió semafòrica i la prioritat que es pugui donar a la freqüència per als semàfors que afecten autobusos, tramvies, és a dir, transport públic col·lectiu, la coordinació del seguiment d'autobusos o d'altres transports col·lectius per satèl·lit i la prioritat semafòrica en base a variacions petites, que no afectin la sincronització de trames urbanes. Però avui dia a Catalunya em sembla que deuen quedar ben pocs —si és que en queda algun—, de semàfors que no estiguin controlats per control remot o per programació. Per tant, és possible pensar en la integració de la seva gestió? Sabem que és complex, però crec que és possible pensar en això.

També la Llei preveu que cal definir paràmetres de l'oferta de servei públic, de transport públic col·lectiu. I potser en aquest país hem viscut un cert culte a les grans infraestructures i a vegades ens hem oblidat del treball del detall, no? Per exemple, coordinar un bon

pla d'autobusos que relligui les poblacions mitjanes; ampliar les zones d'actuació –com deia en la primera part de la intervenció– a l'entorn de les estacions de transport ferroviari; augmentar, en definitiva, el percentatge de suport al transport públic col·lectiu d'aquestes viles i ciutats petites. Sabem que és important finançar el metro de Barcelona –jo mateix sóc ciutadà de Barcelona, en defensa el finançament públic, perquè és un bé un públic–, però si comparem en quin percentatge està finançat públicament el transport públic col·lectiu, el transport col·lectiu de ciutats petites, doncs, de ciutats i viles mitjanes i petites de Catalunya, ens trobarem que pateixen una important discriminació quant a dotació de transport públic, i creiem que aquesta és una situació a corregir.

També parla la Llei de protecció d'agrupacions d'usuaris. Deia bans que, dels diferents agents que concorren en aquest assumpte, el que té la defensa d'interessos més dispersa és l'usuari, però no per això és el menys important. Hi han exemples internacionals que han funcionat, i, per exemple, podem pensar en el cas londinenc, on en els comitès d'usuaris fan de segona instància de queixa després de la mateixa companyia –n'és un exemple.

També parla d'un pla de mesures de foment de la mobilitat sostenible del transport de mercaderies. Aquest tema, sabem que és molt complex, i valorem positivament que en tots els instruments de planificació ja s'obligui totes les instàncies locals, regionals catalanes a tenir en compte el transport de mercaderies; és una altra de les assignatures pendants. Però també hem de saber que és un tema d'àmbit europeu en bona mesura, també hem de saber que on agafa competitivitat el transport de mercaderies és a partir de la llarga distància.

Bé, se m'acaba el temps i volia tocar el tema més important de tots, que és el del finançament del transport públic. Ho faré amb dues frases, tot i que m'hauria agradat fer-ho amb una mica de profunditat; dues frases.

El transport públic col·lectiu, la mobilitat sostenible és rendible per a la societat. Deia l'estudi de costos que fa poc va treure la seva conselleria que els costos externs, si no ho recordo malament, estan xifrats en 4.300 milions d'euros. Vostè deu saber millor que ningú que el pressupost de la seva conselleria no hi arriba, a aquesta quantitat, que poc li falta, que ja li agradaria –suposo jo– poder internalitzar aquesta immensa quantitat de recursos. Només que en poguéssim internalitzar un 15 per cent, ja podríem finançar el dèficit del transport públic a Catalunya, metropolitana, per exemple.

Per tant, la gran qüestió és com s'internalitzen els costos generats, la gran qüestió és com es fa pagar a aquell que contamina o aquell que ocupa banalment el sòl, i com això al mateix temps, com a catalans que som, que per tant no podem prendre aquesta decisió al marge de les nostres coordenades d'espai i temps, sinó ben situats en el nostre país, com podem prendre aquesta decisió d'internalitzar aquests costos externs per finançar el transport públic, per fer que a les administracions els surti rendible fer una línia d'autobús –i no com ara, que els és un maldecap–, com podem fer això sense discri-

minar encara més els catalans des del punt de vista fiscal. És a dir, estaria molt bé internalitzar els costos negatius o externs del transport privat per finançar el transport públic, estaria molt bé fer-ho, però, és clar, seria un mal resultat que a Catalunya ho féssim així i que en altres zones es fes a càrrec del pressupost general de l'Estat.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor diputat, començo pel final. El Govern ha encomanat a una comissió conjunta del Departament d'Economia i Finances i del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de fer una aproximació al que hauria de ser la futura llei de finançament del transport públic a Catalunya, a què ens obliga la Llei de mobilitat. Però, atenent als criteris que vostè plantejava, creiem que no l'hauríem de fer ni tenir fins que no hi hagués una llei estatal de finançament del transport públic que assegurés que no es produeix, amb l'anticipació catalana a una llei de finançament del transport públic, no es produís una major discriminació de l'usuari català respecte al conjunt dels usuaris de l'Estat. O el conjunt de mesures s'homogeneïtzen i hi ha una aportació neta, també, pressupostària, o l'aparició d'una llei específica a Catalunya internalitzant i eventualment incrementant costos, si no es produís d'una forma simultània en d'altres àmbits, podria produir aquest efecte no desitjat, que seria encara un major càstig fiscal del ciutadà de Catalunya amb relació a la mitjana de l'Estat.

Dit això, vostè ha fet una referència un moment a la possible contraposició entre el transport públic col·lectiu i el culte a les grans infraestructures. El drama d'aquest país és que el culte a les grans infraestructures no ha vingut acompanyat per les grans infraestructures. És a dir que, efectivament, n'hem estat parlant moltíssim, tothom ha reclamat o s'ha reclamat de les grans infraestructures, però al final totes elles, les que s'han fet, han quedat una mica escanyadetes. El molt honorable president de la Generalitat avui n'ha fet esment d'una molt concreta: l'Eix Transversal i tot el que representa la seva secció, insuficient respecte a la demanda actual de transport per carretera en llarg recorregut, que té tota una problemàtica molt específica que naturalment haurem d'abordar.

Però, en qualsevol cas, és cert: el Govern vol donar prioritat als instruments que fomentin el transport públic col·lectiu, vol facilitar el transport ferroviari i d'autobús i vol, naturalment, garantir que aquest benefici de la promoció i de l'impuls del transport públic per autobus s'estengui més enllà de l'àmbit de l'àrea metropolitana de Barcelona i abracci la totalitat del territori de Catalunya.

En aquest sentit, els municipis de la segona corona, els que estan associats amb l'AMTU ja s'han començat a

incorporar a l'Autoritat del Transport Metropolità i aquest any començaran a tenir alguna aportació pressupostària per desenvolupar la seva activitat, i això ho estendrem a la totalitat dels municipis de Catalunya per tal de produir una col·laboració entre el món local i el Govern de la Generalitat per tal d'afavorir el transport públic col·lectiu en el conjunt de municipis i ciutats de Catalunya.

Ara bé, hi ha un matís a tenir en compte i que no es pot ignorar i és que tots els municipis de l'antiga àrea metropolitana, amb relació al finançament del transport públic col·lectiu, paguen un recàrrec de l'impost sobre béns i immobles que la resta de ciutadans de Catalunya no paguen.

Per tant, en la forma de tractament fiscal i de les subvencions dels ciutadans d'uns municipis i altres haurem, també, d'incorporar aquesta dada, no menor, en el sentit que els ciutadans de l'àrea de Barcelona, per decisió de l'Entitat Metropolitana del Transport vinculada a cada ajuntament, han incorporat un recàrrec fiscal que vol contribuir al finançament de l'Autoritat del Transport Metropolità de la qual formen part totes les administracions.

En qualsevol cas, que li quedi clar que efectivament també volem abordar la coordinació, sistematització i centralització dels centres de control per tal d'incorporar totes les noves tecnologies a la regulació del trànsit, i que, evidentment, en el transport de mercaderies hi ha un camí de llarg recorregut a fer, sobretot, en l'àmbit del transport ferroviari, que serà considerat una prioritat màxima per part del Govern de Catalunya.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 302-00073/07)

Acabem, doncs, el capítol d'interpellacions i anem a iniciar, amb el catorzè punt de l'ordre del dia, el de mocions. La primera d'elles és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Aquesta Moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i, per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre senyora diputada Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Govern de Catalunya ha definit un model de societat de coneixement on cada ciutadà no en quedi exclòs. En aquest sentit, les infraestructures tecnològiques, la digitalització de l'Administració i els continguts i la promoció de la indústria de les tecnologies d'informació i comunicació han de ser els tres motors d'aquesta transformació.

És un fet evident, incontestable, que en matèries d'infraestructures de telecomunicacions el país pateix encara avui un fort desequilibri territorial i una no menys preocupant manca de competència entre operadors que es tradueix en el fet que tenim un dels preus més cars de la Unió Europea alhora que els serveis de què disposem no es pot dir que siguin els millors.

Així doncs, per combatre l'anomenada fractura digital cal dotar Catalunya d'aquestes infraestructures, i invertir en xarxes que arribin arreu i que permetin la competència real entre operadors. Per a definir les línies de treball que ens han de permetre combatre aquestes i altres deficiències en l'àmbit de les telecomunicacions, el Govern ha de redactar el Pla director d'infraestructures que ha de permetre disposar d'una eina que guiï les accions del Govern en aquest sentit. Aquest Pla director no només definirà el model de telecomunicacions i les línies estratègiques, sinó que també identificarà els projectes necessaris per a desenvolupar-lo.

En aquest sentit, els dos grans eixos que marcaran el model català de telecomunicacions són, d'una banda, que tots els ciutadans i empreses puguin disposar dels serveis més avançats i que ho puguin fer amb les millors condicions de preus i de qualitat. D'altra banda, volem desenvolupar el sector de les telecomunicacions a Catalunya. Cal deixar ben clar que no només estem parlant de la telefonia fixa o de l'accés a la banda ampla, sinó que també s'està considerant la telefonia mòbil de tercera generació i els serveis audiovisuals, com ara, la televisió digital terrestre.

Per tirar endavant totes aquestes polítiques cal que ens dotem de l'instrument adequat. Aquest instrument és l'ens gestor d'infraestructures que agruparia totes les infraestructures existents i de què depenen en aquest moment diferents entitats i organismes i que sovint estan infrautilitzades. Entre altres funcions, aquest ens actuaria de finestra única entre l'Administració i els operadors que volguessin fer ús de la xarxa pública. També planificaria la creació de noves infraestructures, tant troncal com d'accés, allà on no n'hi ha, en aquells punts del territori on les infraestructures existents, ja siguin d'un sol operador o de múltiples, no garanteixin una situació de competència real en oferir preus poc competitius.

Aquest ens gestor posaria les seves infraestructures a disposició dels operadors, seria un interlocutor per part de l'Administració a l'hora de constituir l'operador neutre, juntament amb les infraestructures de capital privat, ja siguin d'operadors o no, que hi volguessin participar. Com a valor addicional l'ens podria funcionar com a òrgan coordinador en el desplegament de noves infraestructures, ja fossin públiques o privades, i racionalitzar al màxim les inversions, evitar duplicitats que el mercat no requereixi per assegurar la competència real i permetre que part d'aquest estalvi impacti també en el preu final dels serveis al ciutadà i que no només vagi a millorar els resultats operatius dels operadors.

És per tots aquests motius, senyors diputats, que els demano el vot favorable a la nostra Moció.

Ara bé, a la vista de les esmenes que ha presentat el Partit Popular de Catalunya, i que a la nostra manera de

veure complementen la Moció presentada pel nostre Grup Parlamentari, doncs, informo la cambra que hem redactat una esmena transaccional de la qual en faig entrega al president de la cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Efectivament, en aquesta Moció hi han presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. Per a la defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de dir que hem rebut amb una certa sorpresa la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, i diria que aquesta sorpresa ve per dues vies, no? Una primera, que la Moció que es proposa és una moció que se centra en l'eina i no pas en les polítiques. Tot i que la eina és important, entenem que allò cabdal realment és la política i no només l'eina. I, en canvi, la Moció se centra exclusivament en l'eina.

Però hi ha sorpresa també des d'un altre punt de vista, i és que ha estat un argument repetitiu dels grups que donen suport al Govern el fet de no votar cap iniciativa de l'oposició que mani al Govern la realització d'accions ja previstes pel Pla de Govern o accions ja anunciades pel mateix Govern. I aquesta Moció, en els seus termes originals i també definitius, no fa més que això: reiterar el que ja diu el Pla de Govern i que, a més a més, el conseller ja va anunciar que així es faria. Hem d'entendre que el que no és vàlid per als grups de l'oposició sembla que sí que ho és per als grups que donen suport al Govern.

En qualsevol cas, amb les esmenes que hem presentat no pretenem, ni de bon tros, variar el Pla de Govern, tot el contrari, reforçar-lo. I els elements que hem introduït en aquesta Moció són elements que també formen part del Pla de Govern. Perquè en el fons coincidim en la filosofia, coincidim en la política respecte de les infraestructures de telecomunicacions, i possiblement en algun moment acabarem, segurament, divergint respecte de la forma de dur a terme aquestes polítiques. Però sí que, en qualsevol cas, creiem necessari donar una major prevalença a allò que entenem que és més important i que no és l'eina per desenvolupar determinades polítiques, sinó les mateixes polítiques. I, per tant, en aquest cas creiem que el més important són els objectius, és a dir, el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions i els objectius que se'n despendran d'aquest Pla.

En segon lloc, i atès que en la interpellació es va fer especial èmfasi en la necessitat de vetllar per la transformació del teixit industrial cap a una nova economia més basada en el coneixement, creiem important que es reflecteixi en l'acord d'avui la voluntat que en el marc del Pla director de les infraestructures es defineixin i prevegin les infraestructures necessàries per garantir l'accés a les telecomunicacions avançades als polígons industrials de Catalunya. En la nova redacció proposada pel nostre Grup seguiria al punt 1 de la Mo-

ció presentada, que és la creació de l'ens gestor, que com a eina seria el responsable de l'execució del Pla director.

I, finalment, la dotació de recursos necessaris per tal de fer possible la materialització del Pla director d'infraestructures. Circumstància, aquesta darrera, que, a aquestes alçades i a dos dies d'iniciar el debat en aquesta cambra dels pressupostos per a l'any 2005, ens ofereix força dubtes, i, concretament, l'afirmació del conseller que hi ha, en el pressupost del 2005, 20 milions d'euros per al Pla director d'infraestructures que, a hores d'ara, encara no hem estat capaços de trobar, però que encara tenim uns dies per intentar-los cercar i per aconseguir que això sigui efectivament d'aquesta manera.

En definitiva, el nostre Grup valora positivament el fet que hàgim assolit aquesta esmena transaccional i que ens hàgim pogut posar d'acord amb la filosofia de quines han de ser les polítiques. Esperem que en el futur puguem parlar també que estem d'acord i que estem satisfets dels resultats assolits.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Poden, ara, intervenir per fixar posició els grups que no han presentat esmenes a la Moció.

En primer lloc, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor vicepresident. Senyores i senyors diputats, des del Grup de Convergència i Unió, lògicament no podria ser d'una altra manera, nosaltres estem d'acord amb la necessitat de resoldre la fractura digital, en aquest cas, territorial. És necessari trobar o assolir la connectivitat global arreu del territori, i en aquest àmbit hi hem estat treballant durant molt temps.

Dir-li, senyor vicepresident, que ens sorprèn alguna de les reflexions fetes en la interpellació, ens sorprèn gràticament alguna de les reflexions fetes en la interpellació en l'últim Ple per part d'Esquerra Republicana a l'hora de defensar els diferents sistemes que poden haver en connectivitat. Aquest diputat que els parla l'última legislatura, durant els quatre anys que deuríem estar en aquesta última legislatura, dic, la defensa d'Esquerra Republicana respecte a connectivitat sempre havia estat que l'únic sistema era per fibra òptica —l'únic sistema era per fibra òptica.

Hi ha un canvi de posició d'Esquerra Republicana. Creiem que és realista. Per tant, benvinguts a la realitat. Suposo que ho fa el fet d'estar en un govern.

Per altra banda, durant aquests mesos de gestió de la conselleria els únics dos grans projectes que nosaltres podem analitzar són l'I2Cat i el supercomputador, que, per tant, són dos projectes que ja havíem encetat en l'època de govern de Convergència i Unió, no n'hi ha cap més de nou, per tant, també benvingudes iniciatives d'aquest tipus.

Ara bé, escoltant el conseller en l'anterior Ple, feia l'anunci del Pla director d'infraestructures i deia que es dotava un pressupost de 20 milions d'euros. El diputat que em precedia en la paraula ha vingut a suggerir que no havia trobat els 20 milions d'euros en els pressupostos. Aquest diputat que els parla tampoc els ha trobat. Hi deuen ser, però de moment no els hem trobat en partida pressupostària. Tindrem temps de debat, en les properes setmanes, per analitzar on estan aquests recursos.

Ara bé, respecte a la Moció es parla de la creació de l'ens gestor, de l'eina. Quan el pla director no està presentat, no està redactat, nosaltres també creiem que l'important és que hi hagin recursos i que es presenti i que es faci el pla director d'infraestructures, perquè, si senzillament aprovem una moció que ve a dir que farem un ens gestor d'infraestructures en el qual, en el concepte, hi podem estar d'acord, però, el consensuarem, amb qui? I estem gestionant totes les estructures, per tant, com participaran?, qui participarà?, de quina manera?, amb quin pressupost? No en diem res en aquesta Moció. Per tant, no comencem la casa per la teulada. Creiem que és més lògic que, una vegada tinguem redactat el pla director, comencem a estudiar quins passos fem. Ens sembla interessant el compromís que el pla director estigui redactat abans de Nadal –va ser el compromís del conseller. Si no ho entenc malament, en la transacció a la qual s'ha arribat, estem parlant del primer trimestre. Esperem que el conseller vingui a presentar-ho a aquest Parlament i, a partir d'aquí, en podem parlar.

Però deixin-me que, respecte al punt de l'ens gestor –un té una sèrie de dubtes– és, si més no, curiós que es faci aquesta interpellació i l'entrada d'aquesta Moció, just dos dies –més o menys, devien ser– després de l'entrada de pressupostos. Els últims pressupostos en societat de la informació van ser molt baixos. Conseller, no se'n van sortir en la negociació interna. Ara vénen uns altres pressupostos, que segueix sent un departament que és dels minsos, i un té la sensació que, de pressa i corrents, entrem una proposta per vindre a dir que «escolti'm, ja crearem un ens gestor i, a més, hem de dotar-lo de recursos». Hem d'aprovar una moció que digui que hem de dotar-lo de recursos? Tenim els pressupostos. Per què no ho fem en aquests pressupostos, si estem parlant de 2004? Ho podem fer perfectament.

Per tant, acabant ja, i en posicionament respecte a la transacció que ha conegut aquest diputat abans d'entrar a l'hemicicle, primer punt i segon punt d'aquesta Moció o de la transacció a què s'acabi al final, per tant a tot el que fa referència al Pla director hi donarem suport, hi estem d'acord, però en els dos últims punts, pels motius que acabo de dir, ens abstindrem. Senzillament estem d'acord amb el concepte, però teníem la gran oportunitat en aquests pressupostos.

Deixi'm dir-los, senyores i senyors diputats, que em sona poc creïble la Moció. De totes maneres tenim oportunitat, en el camp de tràmit d'esmenes, d'introduir esmenes en aquest sentit, i de ben segur entenc que els grups que donen suport al Govern, a una esmena pressupostària que tant afecti el Pla director com afecti

la creació d'un ens gestor, hi donaran suport. Ho veurem en el debat dels propers pressupostos.

Gràcies, senyor vicepresident, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, pel que fa a aquesta Moció i per a posicionar-me pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, dir que realment nosaltres sí que pensem que el primer pilar per intentar trencar aquesta fractura digital és tenir en compte el desplegament de les infraestructures de telecomunicacions, perquè sense aquest desplegament, doncs, realment després no podrem desplegar la societat del coneixement ni els continguts ni la resta. Per tant, és bàsic tenir una igualtat d'oportunitats en l'accés, i això, d'alguna manera, el que representa seria fer aquest desplegament, com deia, per trencar aquesta fractura digital.

Nosaltres ens sentim molt satisfets de la Moció que avui s'aprovarà aquí, i també de la transaccional a què s'ha arribat a partir de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular. I dir al diputat del Partit Popular, del Grup Parlamentari Popular, que certament de vegades amb les eines també es poden desenvolupar polítiques, eh? Aquí parlàvem d'una eina. Aquesta aportació d'aquestes esmenes, a més, també ens permet concretar amb calendari i concretar amb detalls el tema de les polítiques, que a nosaltres ens sembla molt oportú, però una cosa no és incompatible amb l'altra; és a dir, l'eina que es proposava portar a terme és una eina per, precisament, desenvolupar aquestes polítiques.

I avui no farem el debat de pressupostos, perquè aquest està previst per a la setmana vinent, però certament no es va rebaixar el pressupost en matèria de societat de la informació, ni es va fer un pressupost petit l'any passat. El que es va fer és un pressupost real, i això, recordo que aquesta discussió ja la vam tenir quan vam discutir els pressupostos de 2004. Van ser uns pressupostos reals, on les partides que apareixien al pressupost eren reals, no partides que s'aprovaven i que després divergien i es derivaven cap a altres finalitats i objectius. I com que avui, deia, no és el dia de debat, la setmana vinent veurem d'on surten aquests 20 milions d'euros per al Pla director d'infraestructura, i veurem que aquest tema és una prioritat, eh?, el trencament d'aquesta fractura digital i el tema de societat del coneixement és una prioritat d'aquest Govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara correspon la intervenció al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. En el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment des del nostre Grup donarem suport a aquesta Moció, i donarem suport amb les esmenes que s'hi han incorporat. Tant en el darrer Ple, com en el dia d'avui, tot allò que s'ha anat dient hi tenim una absoluta coincidència. S'ha parlat del dèficit existent a nivell d'infraestructures en tecnologies de la informació i de la comunicació, cosa que és més que evident, s'ha constatat una vegada més la necessitat de redactar el Pla director per tal de garantir la igualtat de condicions d'accés a la societat del coneixement, no només els particulars, no només els individus, sinó com s'aporta o com s'afegeix a la Moció els diferents polígons industrials a la necessitat de connectar de forma sectorial les diferents universitats, centres tecnològics, empreses, etcètera. Igualment, hem d'intentar posar fi a aquest desequilibri territorial pel que fa a les infraestructures i, a més a més, fomentar, com també es va dir en el seu dia, la competència entre els diferents operadors.

Tot plegat entenem nosaltres que a la Moció no aporta gaire res de nou, i no per desmerèixer-la, perquè entenem que els acords i els compromisos s'han de prendre en aquest plenari, però hem de ser conscients i hem de recordar que bona part del que la Moció representa, o del que diu la Moció, venia contemplat en els acords del Tinell. En altres aspectes, el pla de Govern recull fil per randa cada un d'aquests aspectes. És més, jo diria, i com abans comentava el senyor Maragall, que abans del dia de la interpellació van sortir magnífiques notícies en els mitjans de comunicació en què ja s'anunciava el recolzament, per part d'operadors, a aquest operador públic que es vol promocionar des del Departament. Igualment, en data de 26 d'octubre, per part del senyor Jordi Bosch s'anuncia també en mitjans de comunicació, no només que l'ens en qüestió ja està en marxa i fins i tot diu que s'anomenarà l'ens gestor d'infraestructura, sinó que avança que comptarà amb prop de 20 milions d'euros en els propers pressupostos.

És a dir que hem tingut oportunitat de saber i de conèixer quina era la dinàmica de les propostes, que bona part del que avui es planteja ja està en marxa. En concret, el punt 1 va ser un compromís del mateix conseller, el fet de presentar el pla director abans de final d'any o, a molt tardar, abans de final del mes de gener. El punt 2, pel que fa als polígons industrials, i com he comentat abans, ja s'inclou en el pla de govern. I pel que fa als punts 3 i 4, com he comentat abans, pels diferents mitjans de comunicació ja s'anunciava.

Malgrat tot, entenem que la Moció es positiva, que correspon a aquest plenari d'aprovar-la, i per tant, nosaltres hi donarem suport.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Entenc que ja ha estat anunciada l'esmena transaccional, per tant no correspon cap altra intervenció.

Cridem a votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Havent-se, doncs, presentat l'esmena transaccional, i havent manifestat llur coneixement, tots els portaveus, posem a votació estrictament el text de l'esmena transaccional.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Perdó, aturem la votació. (*Veus de fons.*) Votació separada dels quatre punts? Un a un? (*Veus de fons.*) Farem dues votacions: 1 i 2, i 3 i 4. Molt bé, els demano excuses.

Votem, per tant, els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats per 123 vots a favor.

Votarem seguidament els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests dos punts, el 3 i el 4, han estat aprovats per 79 vots a favor i 39 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració comunitària i la facilitació d'una vida autònoma de les persones discapacitades (tram. 302-00074/07)

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la integració comunitària i la facilitació d'una vida autònoma de les persones discapacitades. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la setmana passada, el Grup Parlamentari Popular vàrem presentar una interpellació relativa a la inserció social i laboral dels discapacitats, que m'atreveixo a dir que tenia un to veritablement versallesc, i que, com ja vàrem explicar en el seu moment, no tenia cap pretensió de caire fiscalitzador, sinó que tenia molt més una vocació constructiva de portar a aquesta cambra un major accent al debat de l'atenció de les persones menys afavorides socialment, ja sigui per raons econòmiques o, com era en aquest cas, per raons de discapacitat, fos fruit d'un accident de treball o d'altres raons.

També és una moció que arriba en un moment, nosaltres creiem, força adient, perquè el proper 3 de desembre, que ja està prou a la vora, és el Dia internacional de les persones amb discapacitat, i deixin-me'ls dir que potser l'expressió familiar seria *pardillo*, però no ho diré, perquè aquí no queda bé, però potser sóc una persona inexperta i un creia que una qüestió com aquesta podia ser fruit del consens i d'una conversa seriosa i aprofundida entre la lleial oposició que jo tinc en aquests moments –i modesta– l'honor de representar, i aquest potent i llançat Govern, gairebé com se'ns ha dit avui, cap a la glòria, tal com ens ha explicat el molt honorable president de la Generalitat. He descobert amb un gran desencís que això no ha estat així, i que per saber quin era el posicionament del Govern, la

modesta oposició s'ha de dirigir cap als ocupadíssims grups de la majoria per tal d'assabentar-se de quin és l'esdevenidor d'aquesta Moció que nosaltres presentàvem avui.

La realitat social dels discapacitats la coneixen tots vostès. Afecta un 10 per cent, gairebé, dels habitants de Catalunya. D'aquest 10 per cent, unes 125.000 persones estarien en condicions de treballar; d'aquestes 125.000 persones, segons la Fundació Bofill, més de la meitat està a l'atur. En sectors com són els malalts mentals, l'atur està per sobre del 70 per cent, i, per tant, si en algun camp, per a algú que és liberal com jo, es justifica l'existència d'una administració eficaç –gairebé a vegades crec que l'únic– és en el camp de l'assistència social a les persones que ho necessiten, i per tant, aquesta és una moció que, venint d'un camp com el que jo represento, té molt de sentit.

Les preguntes que jo ara em vull fer, en aquest moment, són: Compleix la Generalitat l'obligació legal que té segons la Lismi, de reservar el 4 per cent dels seus llocs de treball a persones discapacitades? La resposta és no, no la compleix. Fa quelcom, el Govern de la Generalitat, perquè el que diu la Lismi, que és que les empreses de més de cinquanta treballadors han de reservar un 2 per cent dels seus llocs de treball per a persones discapacitades, es compleixi? La resposta és que no, que no fa res. Ha fet quelcom aquest nou Govern de la Generalitat que hem d'estar tots gairebé tenint una hemorràgia de satisfacció de tot el que hem aconseguit en aquest any per actualitzar, d'alguna manera, el Pla d'inserció laboral de l'any 98? La resposta és que no, que en aquest any hem tingut tantes coses importants a fer que sobre això no hem pogut fer res. De tots els programes que té el Departament de Benestar i Família i el Departament de Treball amb relació a la inserció laboral de discapacitats es pot anar a totes les comarques de Catalunya a demanar l'adhesió a aquests plans –qüestió de proximitat, especialment important, quan estem parlant de persones discapacitades, i, per tant, amb una mobilitat limitada? No, la resposta és que no. A quinze comarques –la Selva, els Pallars, etcètera– no es pot anar en aquestes oficines segons diu el mateix Departament a adherir-se en aquests plans. Compleix l'actual Govern de la Generalitat la Llei d'acompanyament de pressupostos que en seu article 35 diu que certs concursos menors s'han de dedicar directament a centres especials de treball? No, no la compleix. Malgrat tot, la consellera ens va dir la setmana passada que aquest any que ve crearem 1.100 places més per a centres especials de treball. Costa d'entendre quina feina els donarem si no fem una reserva de feina per a aquesta mena d'entitats. I finalment, i amb això acabo, compleix el Govern de la Generalitat l'Acord del Tinell, a les pàgines 39 i 40, en què parla pràcticament exactament del mateix del que parla la Moció del Partit Popular? La resposta és que tampoc el compleix.

Crec que no val la pena llegir els punts. Crec que en el fons el conjunt dels 135 diputats, els presents i els no presents, els de centre, els de dreta i els d'esquerra ho compartim, i les raons per les quals vostès no votaran aquesta Moció són, sens dubte, un secret a dia d'avui inescrutable.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Joan Lluís Cleries.

(Pausa i veus de fons.)

Doncs la senyora Glòria Renom. Aquí consta el senyor Cleries. Senyora Renom, té la paraula.

La Sra. Renom i Vallbona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després del que acabem de sentir, i sumat amb el que tots ja sabem, des de Convergència i Unió, lògicament, donarem suport a aquesta Moció subsegüent a la interpellació que ja es va fer.

I dic que hi donarem suport perquè és una iniciativa que està en la línia del que sempre hem defensat des de Convergència i Unió, al costat de les persones discapacitades, treballant per la seva integració a la societat. I estem convençuts que, per a assolir aquest objectiu, cal aconseguir principalment la seva integració en l'àmbit més socialitzador de tots, que és l'àmbit laboral.

La consideració del treball com a factor fonamental de la integració en la societat de les persones amb capacitat restringida va portar l'anterior Govern a promoure la Lismi i tot el treball de desenvolupament normatiu posterior a aquesta Llei va tenir com a objectiu preferent la millora de la qualitat de vida i el fonament de la integració social d'aquest col·lectiu de persones.

Aquesta preocupació ha portat, també, a l'anterior Govern, a l'aprovació del primer Pla interdepartamental d'integració social de les persones amb disminució l'any 1990, com a instrument de planificació específica i que va significar una experiència global de sistematització de la coordinació entre diversos departaments amb competències que conflueixen en la integració laboral i ocupacional d'aquestes persones. Aquest va ser un pas endavant qualitatiu per a assolir noves fites en el procés d'integració i de normalització a fi de potenciar l'accés d'aquestes persones a l'empresa ordinària.

Per tant, donarem el nostre suport a la Moció, perquè d'ella es desprèn el principi per què sempre hem treballat i naturalment seguirem treballant, el principi d'igualtat i de prioritització a la incorporació al sistema productiu ordinari de totes les persones que presentin una capacitat restringida de rendiment. Sempre hem cregut prioritària l'aplicació de mesures d'obligat compliment com és la reserva de llocs de treball, les ajudes, les bonificacions, les subvencions, i també la creació de centres especials de treball i de centres ocupacionals destinats a les persones que han acabat el període de formació escolar, que ja estan en edat laboral, i no s'han integrat en un centre especial de treball.

Estem d'acord amb l'aplicació a les clàusules socials del punt cinquè, que ja en el debat passat dels pressupostos del 2004 vam fer notar, des de Convergència i Unió, la manca d'impuls necessari perquè aquestes polítiques d'integració laboral es duguessin a terme per a aquestes persones.

Respecte a l'àmbit de la formació, que apunten en el punt sisè, volem destacar que és ben sabut que si no hi

ha formació, no hi ha món laboral digne, i no només ens referim als estudis, amb les adaptacions curriculars pertinents, sinó que ens referim també, i sobretot, a la importància de la formació dels formadors que duen a terme aquesta tasca i de la formació integral de les persones, de la persona, on el reconeixement del valor de l'esforç, la superació personal i l'autoestima han de tenir un lloc preeminent.

L'any 2003 va ser l'any de les persones amb discapacitat. Aquest fet va suposar una millora en la conscienciació de la població i va ser un impuls important de l'acció política dirigida a aquest col·lectiu. Si bé és cert que en els darrers anys s'ha avançat en aquest terreny, no és menys cert que es necessita un nou impuls polític que no se li està donant, actualment, per avançar en aquesta línia. Sabem que la majoria dels drets de la ciutadania d'aquest col·lectiu passa necessàriament pel desenvolupament real i efectiu dels principis d'autonomia personal, vida independent, igualtat d'oportunitats, no-discriminació, participació activa i qualitat de vida. Creiem, doncs, que s'ha de treballar per passar del concepte de dependència i assistència al concepte de vida independent, de les limitacions de la vida diària a l'accessibilitat integral, i de l'avaluació de les discapacitats com a centre de l'acció pública a la valoració de les capacitats de les persones i les seves possibilitats per part de tots.

No trobem just que perquè aquesta Moció representi un esforç per part del Govern de treballar amb els diferents departaments i arribar a un consens entre ells, avui aquí no sigui aprovada. Ho trobem injust.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. De fet, estem d'acord, podem estar d'acord en molts dels continguts de fons d'aquesta Moció, potser no tant en la forma apressada en què s'ha plantejat. Estem d'acord en molts continguts, com són que les polítiques d'integració i autonomia de les persones amb discapacitat necessàriament han de ser transversals, han d'estar ben coordinades, perquè, sovint, poden perdre efectivitat per aquesta falta de coordinació. Cal entendre el col·lectiu d'una forma integral. Per tant, amb unes actuacions integrals i no sectorials que poden perdre la seva força pel camí.

Precisament aquesta és una de les queixes dels col·lectius, de les entitats, i en especial, de les famílies que ho pateixen, aquesta falta de coordinació, fins ara. Estem d'acord que la millor integració passa per l'accés a l'habitatge i l'accés a la feina, una feina lligada a una bona formació, i, per tant, és cert que hem de continuar treballant en aquest sentit. Cal prioritzar aquests dos aspectes.

Creiem, també, que cal entendre les persones amb discapacitat no com un col·lectiu homogeni sinó entenent

i, per tant, aplicant les mesures necessàries en funció de les diferents realitats. És diferent la realitat i, per tant, la integració de les persones amb discapacitat física o les persones amb una discapacitat psíquica o la inclusió en aquestes mesures de les persones amb malaltia mental. Per tal s'haurà d'atendre els diferents col·lectius, les diferents realitats d'una forma molt més coherent.

És cert, també, que s'hauria d'haver avançat molt més en l'aplicació de la Lismi des que es va aprovar. En això estem totalment d'acord. I en moltes ocasions així ho hem denunciat des d'aquest Grup Parlamentari als anteriors governs de Convergència i Unió i del PP quan tenien l'oportunitat de fer-ho i no ho van fer.

L'avenç, en termes legislatius, ha de ser acompanyat per un avenç social, de sensibilitat per part de les administracions i de les entitats privades. Per tant, és cert que també caldrà aplicar mesures concretes per avançar en aquestes qüestions.

Com que estem d'acord en aquests continguts, és per això que el Pla de Govern ja recull actuacions en aquesta línia. Una, potser la més important, l'elaboració del Pla director d'atenció a les persones amb discapacitat. Aquest, el Pla director, ha de ser l'espai i l'instrument on definir unes polítiques i actuacions més interdepartamentals i integrals. La Moció, de fet, s'adreça a diferents departaments, i creiem que el Pla director serà la resposta. És, també, a part d'un instrument necessari, l'espai on ens podem convidar tots plegats a treballar conjuntament per desenvolupar mesures com les que recull aquesta Moció i moltes altres que van més enllà, i des d'aquesta vocació constructiva que deia el diputat, aquest espai que pot ser el Pla director d'atenció a les persones amb discapacitat.

Una altra mesura que emprèn el Govern és la creació d'un punt d'atenció, una finestra única, per a la informació i l'adjudicació de prestacions i recursos per a les persones amb discapacitats i les seves famílies a cada demarcació territorial. Importantíssim. Necessari. Volem moure els papers i no moure les persones, amb aquest punt únic d'atenció. També, evidentment, vetllar pel compliment de la Llei d'integració del minusvàlid, la Lismi, amb diferents apostes, amb diferents mesures. I garantir les eines de comunicació alternatives necessàries i l'accessibilitat en tots els espais i els serveis públics. Alguns exemples: l'accessibilitat del metro, la línia d'ajuts adreçada als ajuntaments per tal de facilitar el compliment del codi d'accessibilitat, o desenvolupar, conjuntament amb els ajuntaments, un pla integral d'atenció a les persones amb problemàtica de salut mental.

És per això, per tot el que he expressat, perquè considerem que són objectius que el Govern ja té present i que comença a aplicar, sense cap dubte, veurem els resultats, perquè també, l'elaboració del Pla director, com ja he dit, serà l'instrument adequat i l'espai on treballar des del consens per aquestes mesures integrals i d'autonomia que proposa aquesta Moció, per tot plegat, votarem en contra.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, tinc de dir-li que el nostre Grup no pot donar recolzament a la Moció que vostè ha presentat, i amb molt de gust li explicaré els motius, perquè no sigui, tal com vostè ha dit, vés a saber quins són: aquests.

El Pla del Govern del 2004 al 2007, amb relació a les persones discapacitades, ja preveu moltes de les demandes que vostè fa en la seva Moció, i, per tant, estan previstes per dur-se a terme al llarg d'aquesta legislatura. I, a tall d'exemple, li diré que està previst, tal com anunciava la senyora Consol Prados, fer el Pla director d'atenció a les persones amb discapacitat. Aquest Pla ha de garantir la prestació de serveis, tant sanitaris com residencials o d'integració social entre altres.

Pel que fa al tema de la informació el Departament té, també, previst crear un punt d'atenció, una finestra única, per a la informació i l'adjudicació de prestacions i recursos per a les persones amb discapacitat i les seves famílies a cada demarcació territorial. Per tant, problemes com ara tenim a la Selva quedaran resolts en aquesta present legislatura, o almenys així ho esperem.

El Pla també contempla el compliment de la Llei d'integració del minusvàlid amb totes les administracions públiques i amb les empreses concessionàries de serveis, i també contempla el percentatge que caldrà destinar a habitatges de promoció pública adaptats per a persones amb discapacitat, així com aplicar les mesures adients per facilitar l'accessibilitat en tots els espais i serveis públics. El Govern hi està treballant, i està treballant per complir amb el percentatge de reserva establert.

Pel que fa a la sensibilització dirigida als empresaris per tal de fomentar la contractació de persones discapacitades, el Govern, en el marc de l'acord estratègic, on participen, com vostè sap, tots els agents socials –patronal, sindicats, etcètera–, està treballant les línies d'actuació necessàries per fer possible la integració social i laboral de les persones amb discapacitat.

Respecte al punt sisè, dir-li que el Departament d'Educació està treballant en l'elaboració d'un pla d'aprenentatge i transició a la vida adulta per al període 2005-2007, la finalitat del qual és la inserció laboral. Un pla que també està pensat perquè les persones discapacitades en puguin formar part. El Departament –i ho ha expressat diverses vegades la consellera– vol evitar plans específics i aposta de manera decisiva per l'escola inclusiva. A més, el Departament està ofertant en aquests moments els programes de garantia social adaptada, els programes de transició a la vida adulta, i, com vostè ja sap, són programes que es desenvolupen en els centres d'educació especial, i el Departament de Benestar i Família, a través dels EVO, és qui fa l'orientació professional específica d'aquest alumnat.

Tanmateix, li voldria agrair, a Convergència i Unió, l'esforç, perquè tard, però sí que entenc que ara estan

fet un esforç, però també els voldria recordar que després de vint anys de la creació de la Lismi, a què vostè ha fet esment, senyora diputada, encara es continua mantenint la mateixa aportació per lloc de treball creat aleshores.

I que, des de l'any 94, no surt cap convocatòria pública per a inversions pel que fa a la millora d'aquests centres especials de treball. I que al nou Govern li ha tocat resoldre la dotació de la creació de noves places heretades del seu Govern des del setembre del 2002. L'esforç és important i els l'agraïxo, però crec que una mica tard.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Faré la intervenció des de l'escó, senyor president, per dir que nosaltres votarem també en contra d'aquesta Moció. Hi ha una qüestió que és que amb els continguts que es presenten hi estem bàsicament d'acord, excepte en el punt sisè –excepte en el punt sisè–, perquè, tal com ha expressat ara fa un moment la senyora Capdevila, pensem que és molt més important el que s'està desenvolupant des de l'actual Departament d'Educació, amb aquest Pla d'aprenentatge i transició a la vida activa per al període 2005-2007, que està pensat per a tota la població i que inclou també les persones discapacitades. I, per tant, no són plans formatius específics el que cal fer, sinó, bàsicament, incloure les persones discapacitades en aquells plans que suposen la transició al treball o tot el que implica l'ampliació de les dimensions formatives.

En la resta de punts, excepte alguna qüestió tècnica que podríem comentar, el tema no és el desacord. Per tant, que no quedi que vostès puguin anar dient, des del Partit Popular, que votem en contra d'aquesta Moció perquè no estem..., és a dir, no volem afavorir el que preveu la Lismi o no volem afavorir la integració laboral de les persones discapacitades. No és això, evidentment, sinó que, tal com han expressat –i, per tant, no reiteraré ara els arguments–, tant la senyora Consol Prados com la senyora Carme Capdevila, ja totes aquestes actuacions s'estan, en aquests moments, desenvolupant per part de l'actual Govern.

I, per tant, nosaltres a partir, hi insisteixo, d'arguments que no repetiré perquè han quedat expressats, hi votarem en contra.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació el text de la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 70 vots en contra i 52 a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut reproductiva (tram. 302-00075/07)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la salut reproductiva, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i té la paraula, per exposar-la, la il·lustre senyora Dolors Comas.

(Pausa.)

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé. Aquesta Moció agafa com a eix bàsic el tema de les interrupcions voluntàries d'embaràs. I aquest fet, és a dir, el fet que a Catalunya s'estan realitzant, en el que va ser l'any 2003 que és quan es disposa de les últimes dades, 16.605 interrupcions voluntàries d'embaràs, ens dona una radiografia d'una realitat; una realitat que, a més a més, caracteritzava l'altre dia a partir de la qual la major part de dones que es veuen obligades a realitzar aquest tipus d'intervenció, ho han de fer en centres de tipus privat, i, per tant, costejar-se directament aquest tipus d'intervenció, excepte en uns pocs casos que poden rebre una part de finançament, un cofinançament, d'aquesta intervenció, però que són pocs i que no cobreix tota la quantia.

Davant d'aquest fet, el que nosaltres plantejem a la Moció, en els dos primers punts, té a veure amb els temes de prevenció: temes de prevenció d'embarassos no desitjats, perquè, efectivament, no és desitjable que s'hagi d'arribar a una situació d'haver d'interrompre l'embaràs.

I, per tant, tot allò que es pugui millorar, pel que fa a informació i assessorament sobre salut sexual i reproductiva, a partir dels programes que ja té el mateix Departament, però que nosaltres el que demanem és que es reforcin, i a partir també de la col·laboració amb les entitats o associacions que estan realitzant aquesta tasca, que es reforci aquesta qüestió, especialment allò adreçat a la franja de població més jove, que és la que, malgrat la informació existent avui en dia, encara sembla que no és suficient com per fer una prevenció eficaç en aquest terreny.

I, també, en el punt segon, dintre del que és la tasca de prevenció el que proposem és que, tenint en compte que es va posar en marxa el Programa de contracepció d'emergència i que valoràvem molt positivament en la nostra intervenció, s'arreglin els desajustaments que hi poden haver hagut en alguns centres de cara a la mateixa disposició i reposició del material necessari. I també fer-ne una avaluació al poc temps de la seva implementació, una primera valoració de cara a poder ajustar-lo millor.

Però allò que, a partir del tercer punt, es presenta a la Moció és, per nosaltres, d'importància cabdal i que implicaria donar un gir important en aquestes qüestions. I és que les interrupcions voluntàries d'embaràs siguin considerades, perquè entenem que no pot ser d'una altra manera, una prestació sanitària pública. I, per tant, que s'avanci cap a aquesta consideració. Que s'avanci ja des de Catalunya, a partir de poder ampliar la quantitat d'interrupcions voluntàries d'embaràs que es fan en centres públics, que en aquests moments és molt petita, és molt poca; i, per altra banda, es puguin establir concerts amb aquells centres privats que els estan realitzant.

Dit d'una altra manera, seria passar de la subvenció individual, que, a més a més, no és universal, és a unes poques dones i no és total, al que seria una política que es garanteixi, hi insisteixo, el caràcter de prestació sanitària pública de les interrupcions voluntàries d'embaràs.

I entenem també, i per això hi ha el quart punt, que això no és un tema específic de Catalunya, ni que s'ha d'abordar exclusivament des de la voluntat i recursos de Catalunya. És un tema més ampli, que és bo que es debati en el Consejo Interterritorial, i, per tant, doncs, es pugui abordar tot el que fa referència al finançament, a la introducció de les interrupcions voluntàries d'embaràs en la cartera de serveis, tot el que implica també homogeneïtzar les prestacions que, des de diferents territoris de l'Estat espanyol, es donen.

I només dir, per acabar –només dir-ho, per acabar–, que al fet que hi ha avortaments és una qüestió que no s'hi pot tancar els ulls; existeix. Per tant, fem les coses amb la major garantia sanitària per a les dones que es veuen obligades a aquesta situació, i que no discrimini, que no les penalitzi, precisament, perquè estiguin fora del sistema públic. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. No s'hi han presentat esmenes. Per fixar la seva posició, té en primer lloc la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Ho faré des de l'escó. Bé. Em permetran que no entri en el fons de la qüestió, és a dir, o que no hi entri gaire, és una qüestió purament sanitària, però a mi em sembla que hi han algunes coses que val la pena dir.

Fixi's, és a dir, en l'actuació de tot el Govern tripartit ens trobem que moltes vegades presenten, vostès, interpellacions, mocions, aquí al Parlament, sobre qüestions que el Govern pot fer sense cap altre tràmit. És a dir, la veritat és que constantment tenim una sensació de caos absolut en les accions del Govern que se reflecteix moltes vegades aquí al Parlament en les interpellacions i les mocions que presenten els grups que donen suport al Govern.

La veritat és que, a mi, la sensació, o a nosaltres la sensació final d'aquesta Moció és simplement agitar una

bandera per dir «som més progres que ningú». Mirin, nosaltres, per dir això, no fa falta utilitzar el Parlament ni fa falta presentar-nos aquestes mocions. En aquest joc no hi entrarem i ens permetrà que no els votem la Moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. La situació de la salut sexual i reproductiva a Catalunya i la prevenció dels embarassos adolescents i altres problemes de salut sexual, és un problema pertinent i no és un caos, és una realitat. Nosaltres els donàvem l'oportunitat que vostès també poguessin recolzar una acció de Govern i de societat, perquè tots haurem de posar-hi una mica l'empena perquè la situació ha estat empitjorant progressivament en aquests últims deu anys.

La taxa d'embarassos adolescents ha passat de 3,5 dones menors de divuit anys per mil a nou en el 2002, en els últims deu anys. L'increment de malalties de transmissió sexual, de sífilis, gonocòccia i clamídia, s'ha multiplicat progressivament, i les clamídies encara més en el sexe femení. S'ha incrementat la sida en els joves per contactes heterossexuals. I també sabem que, un cop infectada, la malaltia evoluciona també d'una manera més ràpida i tòrpida en el sexe femení. Escolti, durant molts anys el centres de planificació, voluntàriament, van complir un gran paper a Catalunya per poder donar consells, per poder fer prevenció. Després, hi van haver les tardes joves que alguns centres d'atenció primària van desenvolupar. I deixi'm fer –ja que aprofito per abonar, naturalment, aquesta Moció– un petit homenatge a l'activitat d'assessorament, de treball que han fet al Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat, el que entre els joves ja es diu el CJAS, perquè allà saben que sempre podien trobar ajuda, podien tenir un telèfon de vint-i-quatre hores, podien rebre assessorament, podien rebre, a vegades, si ho necessitaven, la píndola del dia després, i també tenien una fórmula per poder demanar consell, es feien moltes tardes de prevenció, d'ajuda, d'ensenyament –han ensenyat a moltes escoles, han fet formació tècnica a molts ajuntaments. I ara només es tracta de poder ampliar això a la resta de Catalunya, perquè no hi hagi iniquitat, tothom no podia anar al carrer de la Granja de Barcelona. Hi han moltes zones de Catalunya que també necessiten aquesta prevenció.

Per tant, aquesta Moció que assenyalava tot el paper que hem de fer de prevenció, d'ajuda a la millora de la salut sexual i reproductiva, té també una segona part: l'increment d'aquests embarassos d'adolescents ha comportat que la meitat tirin endavant, però l'altra meitat han sigut una interrupció voluntària d'embaràs. I vostè sap, senyor Sancho, que realment la interrupció voluntària d'embaràs no sols requereix una acció en aquell moment, sinó un suport psicològic previ i pos-

terior. No és una cosa agradable, és dolorós per a tothom. Prendre la decisió tant de tenir-ho com de no tenir-ho, i, per tant, es necessita un suport. Que això pugui ser una prestació sanitària pública afavoreix aquest suport psicològic i aquest suport que s'ha de donar a les persones que han de passar per aquest tràngol. I en aquesta situació tan difícil, per ara, mentre era només un concert amb centres privats, això es podia fer, vaja, no es podia fer, o sigui no es podia seguir des de la sanitat pública com ajudar aquestes dones que havien de prendre aquesta dolorosa decisió.

A més, jo crec que no podem amagar el cap sota l'ala. Vostè sap perfectament que el procés d'ajudar, en els supòsits legals, la interrupció voluntària d'embaràs també s'estava fent a l'anterior Govern amb concert amb entitats privades, i penso que aquí només posem de manifest que això també és una prestació sanitària pública, i també perquè d'aquesta manera puguem tenir en compte el que es fa, tenir en compte els resultats i tenir en compte si aconseguim, amb una bona intervenció, no solament la píndola del dia després, sinó la píndola amb tot el que suposa de consell als joves de com han de tenir les seves relacions sexuals i reproductives. Jo crec que això també ens pot ajudar a tenir un altre, una disminució d'aquests embarassos que estaven fixats en el Pla de salut ja de l'anterior Govern, a disminuir-ho d'una taxa del 9 a un 7 per mil.

Penso que era una oportunitat. Jo els diria que s'ho repensin perquè això no és un caos, és la possibilitat que aquí a Catalunya no amaguem el cap sota l'ala en els problemes reals, sinó que hi donem una resposta, des del Govern i des de la societat.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran i Arrué

Gràcies, senyor president. El senyor Sancho diu que els que recolzarem aquesta Moció som progres... Bé, en tot cas som d'esquerres, però el que no pot fer la dreta, com fa sovint en alguns d'aquests temes, és fer la tàctica de l'estruç, és amagar el cap sota terra no veient o no volent veure un problema que està present en la nostra societat i que, per tant, hem d'abordar. I per això des del meu Grup pensem que aquesta Moció és realment oportuna i que s'afronten uns problemes, encara que siguin problemes de la dificultat i de la sensibilitat que en aquest cas estem abordant, perquè és una realitat latent. No pot ser que el dret a elegir, a escollir, de la dona, sigui desigual en funció de la renda, no pot ser que hi hagi algunes persones que tinguin més facilitat per veure garantit aquest dret que d'altres que, per una qüestió de diners, per una qüestió de renda, no ho tenen tan fàcil. I sabem que és una pràctica creixent i que, fins i tot per a la pròpia seguretat de les dones que, malauradament, l'han de practicar, s'ha d'afrontar.

Així mateix, també creiem que s'han de garantir les condicions d'informació i les condicions, sobretot, so-

cioeconòmiques d'aquestes dones per tal que realment sigui una opció lliure i no una opció forçada per la desinformació o per la por o per la manca de recursos, i per tant s'ha d'afrontar des d'una perspectiva global, des d'una perspectiva de millora d'aquest entorn socioeconòmic de les rendes més desfavorides.

I per últim també s'han de garantir aquestes condicions de seguretat de les intervencions i, per tant, l'Administració ha d'estar atenta que en els centres on es desenvolupin aquestes pràctiques i amb qui es puguin fer concerts o que puguin ser finançats per l'Administració hi hagi una revisió permanent i uns controls de qualitat exhaustius. Per això donarem suport a la Moció que presenta Iniciativa per Catalunya Verds.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Joan López del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. López Alegre

Gràcies. Senyores i senyors diputats, més enllà del contingut de la Moció, el senyor Sancho deia que ell no volia entrar en el fons. De fet, amb el temps que tenim, és impossible entrar en el fons, i sí que voldria dir que segurament algunes de les coses que jo pugui dir les poden no compartir alguns diputats del meu Grup i les poden compartir diputats que no siguin del meu Grup. Però nosaltres votarem en contra perquè discrepem absolutament de la filosofia del que va ser la mateixa interpellació com a tal. Es presenta com una presa de posició política, perquè, com molt bé ha dit el senyor Sancho, el Pla de salut de la Generalitat ja conté les mesures que aquí s'esmenten i, per tant, no feia falta presentar aquesta Moció.

Se'ns presenta com una certa proposta de modernitat, i per nosaltres el foment del repartiment de píndoles sense la participació del pares no és modernitat, sinó que és reaccionari, i el que és realment modernitat és el foment de la conciliació de la vida laboral i familiar, com es va fer en el passat, amb la implantació de mesures que ajudaven les mares a treballar i a tenir fills, i el que realment és modernitat és fomentar la llibertat d'elecció de centre dels pares, i fomentar que els pares s'impliquin en l'educació dels seus fills. I crec sincerament que tots i cada un dels punts d'aquesta Moció, i el seu contingut per tant, fan molta olor de naftalina i molta olor de receptes que en aquells països on s'han aplicat, especialment a l'est d'Europa abans dels anys vuitanta, han tingut resultats socialment no acceptables ni assumibles pel que és la Catalunya del segle XXI.

La píndola, amb dades que ha donat la mateixa Generalitat, a Lleida, el 30 per cent de les persones que l'han consumida ho han fet més d'una vegada; a l'Hospital Clínic les dades s'acosten a gairebé la meitat de les dones que han consumit la píndola. Tot el que ha dir la senyora Valls que això ha de servir per evitar la sida i una sèrie de malalties, senzillament no és veritat, perquè quan has consumit la píndola ja has tingut la relació sexual i, per tant, la sida o qualsevol altra malaltia es pot evitar amb mètodes previs, amb educa-

ció als joves i a les joves, com diria la seva estimada Carmen Romero. Però, en tot cas, el que no es pot evitar són les malalties de transmissió sexual prenent píndoles després de tenir aquestes relacions. I, per tant, tot el que vostè ha dit, si m'ho permet, senyora Valls, cau pel seu propi pes. A països que tenen governs laboristes, que suposo que vostès admiren, per exemple, l'expedició d'aquesta píndola es fa amb un metge al davant. Per nosaltres, l'educació és responsabilitat essencialment dels pares, i a continuació amb una implicació de l'escola, i com molt bé ha dit la Societat Catalana de Ginecologia, no cal que ho digui el Grup Parlamentari Popular, és difícilment assumible que això es pugui repartir sense que els pares puguin participar en aquesta decisió, perquè, si no, el fet que es pugui arribar, com s'ha calculat per part dels especialistes farmacològics, al repartiment de vint mil píndoles anuals i que, en funció depèn de quines festes el nombre d'expedició de pastilles pugui o baixi, és quelcom que, per nosaltres, tampoc és un model social ni educatiu en cap aspecte, ni de família, que sigui el desitjable per a la Catalunya del segle XXI.

Finalment, hi han una sèrie de punts que ens semblen sorprenents. La setmana passada discutíem una moció sobre el model sanitari del Grup Parlamentari Popular, on vostès votaven en contra que poguéssim reordenar el sistema de pagament i de càlcul dels concerts amb clíniques i amb hospitals no públics, i ara resulta que vostès ens demanen que incrementem els concerts amb les clíniques privades només per practicar avortaments. Però que no havíem quedat que la setmana passada ens votaven que no a la reordenació dels concerts en general? Si vostès fa vuit dies voten que no a la reordenació de concerts en general, com pot ser que ara vulguin només fer concerts per a un tema tan concret? És una cosa que, certament, ens costa d'entendre.

I, finalment, amb relació al tema del transport urgent, no sabíem que no es fes, ben aviat ha de sortir el concurs del transport sanitari, i suposem que aquí vostès tindran a les seves mans adoptar les mesures adients per defensar i resoldre les deficiències que el sistema de transport sanitari té en aquests moments a Catalunya.

Per totes aquestes raons el nostre vot serà en contra.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció sobre la salut reproductiva.

Comença la votació

Aquesta Moció ha estat aprovada per 69 vots a favor i 49 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (tram. 302-00076/07)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre seguretat ciutadana. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor president... Senyores i senyors diputats, la setmana passada parlàvem en aquest Parlament, debatíem sobre el desplegament del Cos de la Policia de la Generalitat, del cos de Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona, a la comarca de l'Anoia, del que passava en aquells llocs on encara no arribava el desplegament. Parlàvem del model de desplegament, dels trets característics que havia de reunir aquest desplegament a la ciutat de Barcelona, amb unes característiques territorials determinades que el Govern d'esquerres i catalanista ha impulsat i que ha suposat un canvi important respecte al model de desplegament anterior, en concret, a la ciutat de Barcelona; en altres llocs no, que el model és similar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Parlàvem també de la particularitat del desplegament a la comarca de l'Anoia, una comarca amb una població dispersa i de masies rurals; parlàvem també de zones calentes, de problemes al territori; parlàvem de totes aquestes matèries, i l'objectiu era concloure amb una moció, que presentem avui, que té cinc punts, cinc punts i jo diria que dues parts. Una primera part en què es parla de mesures o es demana al Govern, s'insta el Govern que impulsi mesures que permetin en el futur una coordinació més gran dels cossos i forces de seguretat, tant les catalanes, com les estatals, com les policies locals, i ho demana amb diferents punts.

En primer lloc, com ha d'anar la Junta de seguretat. Els senyors i senyores parlamentàries sabran que aquest Govern té un acord de modificació d'una llei estatal per tal de modificar el funcionament i, fins i tot, la presidència de la Junta de Seguretat de Catalunya. Demanem en aquesta Moció que es faci més àgil com a organisme de coordinació i que les competències de la Generalitat de Catalunya avancin en la mesura també que avanci el desplegament.

Creiem, igualment, que amb vista en un futur a no trobar-nos en una situació en què els diversos cossos i forces de seguretat, que les policies que operen a Catalunya tinguin massa encavalcaments de competències i, per tant, tinguin dificultats de coordinació, doncs, creiem que és bo anant fomentant, des d'avui, en espera que en un futur avancem cap a un altre tipus de model de policia –o almenys això és el que defensa el nostre Grup Parlamentari–, des d'avui anem creant una cultura compartida entre els diferents agents que intervenen en la seguretat a Catalunya, i per això creiem que l'Escola de Policia de Catalunya ha de créixer en el seu format, ha d'ampliar la seva visió de les coses i creiem que s'ha de convertir en una escola de seguretat, per on també passin, com ja passen ara les policies locals, però

on també s'imparteixi ensenyament de grau mitjà, on també es col·labori amb les universitats i es faci formació universitària, on també passin els cossos dedicats a la seguretat civil, com ara el cos de bombers, etcètera.

Creiem que un element importantíssim, de cara a la finestreta, pel ciutadà, és la policia. M'agradaria recordar aquí que és de les poques dependències públiques que estan obertes vint-i-quatre hores al dia, 365 dies l'any, i que, per tant, és una finestreta important de relació del ciutadà amb l'administració pública. Cal que aquesta finestreta sigui única i per això parlem del tema del telèfon d'emergències, no?, del 112 desenvolupar-lo. Ens hem trobat un mapa comunicatiu de les emergències extremadament dispers, amb 085, amb 091, amb un munt de números, i creiem que això s'ha de desenvolupar, i millorar les dotacions tecnològiques dels serveis d'emergències de Catalunya, i per això ho hem inclòs en la Moció. Al mateix temps, creiem que és importantíssim assegurar la coordinació de les actuacions dels departaments en matèria de seguretat. És a dir, tot un seguit de mesures, concretament set mesures diferents, que avancin cap a un funcionament coordinat de les diferents policies que operen a Catalunya. Aquesta seria la primera part de la Moció.

La segona part de la Moció toca uns aspectes molt concrets, però que són definitoris del desplegament que s'està fent. A Barcelona..., no és el mateix desplegar-se en la mateixa estructura territorial de la policia local, desplegar-se amb proximitat als districtes i als barris, que fer-ho, com havia previst el Govern anterior, amb només quatre comissaries. A Barcelona, és important, com a capital del país, que, si tenim l'oportunitat de tenir un organisme de participació i projecció internacional en aquest àmbit, també l'hi tinguem.

A l'Anoia és important tenir present una característica demogràfica determinada i, per tant, augmentar o tenir en compte o tenir com a element definidor d'aquest desplegament el fet de la població dispersa, de la importància de la població en masies rurals.

El vicepresident primer

Senyor Amorós, se li ha acabat el temps.

El Sr. Amorós i March

I com a punt o element representatiu dels llocs on no hi ha desplegament també hem volgut citar el cas del Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. En nom del Grup Popular, que ha presentat esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que aquesta Moció, que el Grup d'Esquerra Republicana presenta a la consideració de la cambra, amb tots el respecte, senyor Amorós, és una moció absolutament buida de contingut, és una moció

inconcreta, és una moció absolutament plena d'obvietats i, a més a més, des del punt de vista polític i policial, és una moció certament molt pobre.

Ja avanço, senyor president, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà favorablement tots aquells punts d'aquesta Moció que des del nostre punt de vista són obvietats, no?, són totes aquelles coses que fa anys i panys que el Govern de Catalunya, sigui del PSC o del tripartit, però també de Convergència i Unió..., que fa temps que s'estan fent, i, per tant, no podem votar en contra de coses que el Govern ja està fent, ja està fent raonablement bé, no?

Ara bé, vostè fa algunes consideracions, certament, que fa molt difícil que aquesta cambra es pronunciï, diu, per exemple: «Avançar cap a un model de comandament únic dels cossos i forces de seguretat actuant a Catalunya.» Senyor Amorós, qui ha d'exercir aquest comandament? Els alcaldes? El conseller d'Interior? Perquè dintre del tripartit, quan estaven a l'ombra, doncs, no es posaven d'acord. I vostè aquí no diu absolutament qui ha de ser qui comandi els cossos i forces, si el conseller d'Interior –en aquest cas la consellera–, o bé els alcaldes en cada àmbit territorial.

Parla d'impulsar la reforma del marc legal per donar noves competències a la Junta de Seguretat de Catalunya. Bé, jo li demanaria una mica, també, de respecte per a la ponència que està treballant la reforma de l'Estatut. Vostè, senyor Amorós, hauria de saber –i, si no, ja li dic– que el tema de la Junta de Seguretat està regulat a l'article 13 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i, per tant, crec que és, certament, desconsiderat respecte a la ponència que està treballant l'Estatut, doncs, que vostè ja vingui amb la seva Moció a marcar què hem de reformar i cap on ha d'anar aquesta reforma. Per tant, una mica més també de respecte, si m'ho permet, pels treballs que s'estan fent en aquesta cambra.

Vostè també demana actualitzar el protocol en matèria antiterrorista. En quin sentit, senyor Amorós? Per donar més competències als mossos o per treure'ls-hi? No ho diu. I, per tant, jo crec que també és certament il·lògic votar una moció en la qual no se sap exactament què és el que vostè vol que faci el Govern.

El 112? Encantats. Li he de dir una cosa, senyor Amorós: vostè diu que hem de «completar el desenvolupament del 112 com a únic referent en situacions d'emergència». Li recordo també, per si no ho sap, que quan no hi ha terminis establerts el Reglament marca que s'ha de complir en quatre mesos, i, per tant, d'aquí a quatre mesos, ja li puc avançar que nosaltres demanarem el control i el compliment d'aquesta Moció, si s'aprova el seu text, per tal que estigui completat –com vostè mateix demana– en quatre mesos el desenvolupament del 112 com a únic referent en situacions d'emergència.

Bé, les nostres esmenes, les que hem presentat, la primera demana que el desplegament del cos de Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona continuï, ara bé, respectant..., sempre «respectant les atribucions que en matèria de seguretat atribueix la Carta municipal de Barcelona a la Guàrdia Urbana». Vostè coneix perfectament la polèmica entre la consellera d'Interior i l'al-

calde de Barcelona, i, en aquest sentit, li he de dir, li he de manifestar que el nostre Grup Parlamentari es posa al costat de l'alcalde de Barcelona, al costat de tots els ciutadans de Barcelona, que vam aprovar en seu municipal la Carta municipal de Barcelona, que atribueix a la Guàrdia Urbana les competències que ara el seu Govern vol treure a la Guàrdia Urbana.

Pel que fa a les dotacions no demanem que es mantinguin, sinó que s'incrementin, com vostès han fet al llarg dels darrers anys quan estaven a l'oposició. I pel que fa a la seguretat de l'Anoia, de ciutats com Collbató..., nosaltres també volem donar suport al seu alcalde i als seus ciutadans i, per tant, demanem que el Govern de la Generalitat es prengui de debò, seriosament, la seguretat dels ciutadans i ciutadanes de l'Anoia.

Demanem també, reclamem que es faci un estudi, el mateix estudi que reclama, per cert, el Sindicat de Polícies de Catalunya, Comissions Obreres. Per tant, nosaltres recollim el que demanen els sindicats i els agents dels Mossos d'Esquadra que estan sindicats.

I, per últim, demanem també que mentre duri el procés de transició, pel que fa al desplegament, la relació entre el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos Nacional de Policia sigui, senyores i senyors diputats, de col·laboració i de coordinació, i no pas de subordinació com sembla que ara el nou Govern, amb aquest estil del senyor Zapatero, ha imposat per tal que els Mossos d'Esquadra estiguin subordinats al Cos Nacional de Policia a Catalunya.

Per últim, hem presentat una esmena, que és, fil per randa, una esmena que el seu Grup Parlamentari, senyor Amorós, va presentar com a moció en l'anterior legislatura, una esmena –«moció Ridao», si m'ho permet, no?– en la qual demanem que el Govern garanteixi que les dotacions policials estiguin d'acord amb una ràtio global de 4,7 policies per cada mil habitants. Estic absolutament convençut...

El vicepresident primer

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Acabo, senyor president. Estic absolutament convençut, senyor Amorós, que vostè no podrà dir que no a una proposta que vostès mateixos plantejaven quan estaven a l'oposició.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, consellera, anava a començar de la mateixa manera que ha començat, el diputat del Partit Popular, dient que era una moció buida de contingut i que, perquè són òbvies, votarien a favor.

Nosaltres, precisament perquè és buida de contingut, doncs, no votarem a favor. I m'explicaré. La interpe-

ció feia una valoració positiva del predesplegament a Barcelona i a l'Anoia, i es passava de puntetes diferents problemes que avui són problemes greus de seguretat ciutadana, o problemes de descoordinació entre els diferents cossos o de no-explicació sobre aquella gran reivindicació del comandament únic, o de l'avançament del desplegament dels Mossos d'Esquadra el 2007, o la cobertura de vacants en aquelles zones del territori de Catalunya on encara els mossos no són desplegats. I, em referiré, en la mesura que pugui, a cada un d'aquests punts.

Aquesta tarda ja hem comentat el tema del comandament i no m'hi estendré més. Sí que diré que per «comandament» s'entenia –almenys ara fa dos anys, els grups de l'oposició llavors– com a «direcció de totes les forces», com a «coordinació». Avui sembla que s'entén d'una altra manera.

De l'avançament al 2007 no hem tornat a saber-ne res més, ni en el pla presentat pel Govern després del debat de política general se n'ha tornat a parlar.

Tenim problemes de seguretat ciutadana, i els tenim ara, no els teníem el 2002 i el 2003, que també, els tenim ara i, a més a més, en els darrers quatre mesos, doncs, hem sabut pels mitjans de comunicació que han crescut significativament els robatoris silenciosos, aquells que van a les llars mentre la gent dorm i roben. I ha crescut precisament en aquelles zones del territori on no hi han mossos d'esquadra, i d'això vaig a la provisió de cobertura de vacants.

S'ha parlat amb el ministre, s'ha fet una junta de seguretat, es pregunta a l'honorable consellera si coneix els moviments de plantilla, i diu que no, que no els coneix. No sé com es pot coordinar, no sé com es pot exercir el comandament únic en algun moment, si no se sap quines plantilles hi han en els diferents llocs del territori on els mossos no estan desplegats. I em referiré a Barcelona.

El predesplegament, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista no ha estat modèlic, ha estat un desplegament amb fissures, no coordinat. I parlaré de dos aspectes: un, no només un conflicte pel que fa a la subordinació –que no coordinació– dels Mossos, i, en aquest sentit el projecte de conveni del Govern anterior no deia, de cap manera, aquesta subordinació sinó que parlava d'una sala de coordinació conjunta, i cada cos tenia els seus comandaments naturals, i és com ja s'havia fet en altres grans ciutats. I ara es parla de subordinació de la policia nacional, i també d'un conflicte competencial amb l'Ajuntament de Barcelona –ho ha dit també el diputat del Partit Popular–, però és que jo voldria llegir el que diu, el projecte de Carta Municipal. Atribueix a la Guàrdia Urbana actuacions com a policia d'autoritat, policia de seguretat i assistència, policia judicial, etcètera, etcètera. I dit això, la consellera d'Interior va contestar dient que no, que la Guàrdia Urbana, quan els Mossos estiguessin totalment desplegats, exercirien tasques de policia administrativa. I això ha creat un conflicte. Per tant, no tot ha estat un camí de roses, sinó que hi ha hagut fissures, hi ha hagut problemes de coordinació, i espero que se solucionin i que el predesplegament vagi endavant.

I respecte a la Moció, dir el que he dit al principi, per conformar, connectar, promoure, traslladar, avançar, no cal votar favorablement aquesta Moció. Tot el que hi ha aquí, o es feia i, per tant, se seguirà fent, i espero que es faci de la mateixa manera que es feia abans, però coses noves no n'hi ha, i aquelles esmenes que nosaltres hem proposat i que anaven al compliment de la normativa legal, no s'han acceptat.

Per tant, ho repeteixo, aquesta Moció és buida de contingut, és més del mateix, és, des del meu punt de vista, un altre any perdut pel que fa a la seguretat en determinades zones del territori.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. En primer lloc per anunciar el vot favorable del Grup Socialista a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, en qualsevol cas, doncs, per demanar-li, també, al senyor Amorós el vot en contra o la no acceptació de les esmenes que presenten tant el Grup Parlamentari del Partit Popular com el de Convergència.

Pensem que, en primer lloc, s'ha d'agrair l'esforç que fa el diputat del Partit Popular d'acceptar bona part de la Moció que presenta Esquerra Republicana de Catalunya. Jo crec que aquest és el sentit que hem de tenir en matèria d'Interior, mirar de trobar elements de consens, mirar de trobar elements, diguem-ne, d'acord entre tots els grups parlamentaris. No anar a tot en contra. Jo crec que aquest no és un bon criteri anar en contra de tot, sinó mirar de trobar complicitats, entre els treballs que s'estan fent des de la conselleria.

Prenem nota del posicionament que fa el Grup Parlamentari del Partit Popular, de posar-se al costat de l'alcalde de Barcelona. Jo crec que això ho podem traslladar també als nostres companys de l'Ajuntament de Barcelona, el costat que fa el Partit Popular a l'alcalde de Barcelona sobre aquests temes. En qualsevol cas, que sàpiga que en aquest tema tampoc hi ha gaire conflicte.

Benvingut al club del tema d'incrementar, incrementar les plantilles de Policia Nacional i Guàrdia Civil. Per què s'han d'incrementar? Perquè hi havia algú que va fer una davallada d'efectius de Policia Nacional i de Guàrdia Civil. L'actual Govern està fent un esforç molt potent, vostè ho sap, hi ha un increment de 132 efectius, fa uns dies, i aquesta línia jo crec que mirarà de capgirar la línia descendent que portaven des de l'anterior legislatura.

Nosaltres pensem que s'ha de garantir la seguretat pública a Catalunya, a tot el territori de Catalunya, no solament a la comarca del Baix Llobregat, si em permet, o de l'Anoia, que es refereix a Collbató, sinó al conjunt, també, a l'Anoia, també a Collbató, i també, especialment, al Baix Llobregat.

Lògicament, nosaltres pensem que no hi ha cap intent de subordinació per part dels cossos estatals referents als Mossos d'Esquadra, ans al contrari –ans al contrari–, hi ha una línia molt potent de col·laboració en tots els temes que fan referència als temes de seguretat, i, òbviament, vostè sap perfectament com jo que l'acord a què va arribar aquest Parlament sobre el tema de la ràtio policial va ser producte d'una discussió molt potent en el conjunt del Parlament, no d'una moció que ara aprovarem, sinó que va ser un producte d'una legislació molt completa. Jo sí que la demanaria, d'alguna manera, si pogués retirar aquesta esmena, donat que, jo crec que el procés de reflexió que ens va portar a l'anterior legislatura a dir que els efectius necessaris a Catalunya serien el 4,7, podríem, d'alguna manera, seguir el mateix criteri.

Referent a les esmenes que fa Convergència, segurament també representen les tres grans carències que ens hem trobat en matèria de seguretat a Catalunya. Certament, les plantilles no estan al cent per cent, això ho hem estat denunciant durant tota l'anterior legislatura, les plantilles de Policia Nacional no estaven al cent per cent. Per tant, jo sé..., moltes vegades que aquí, amb el senyor Micaló ens hem barallat sobre aquest tema, m'alegro molt que Convergència, definitivament, entengui aquesta realitat i es posi del costat del que seria el sentit comú, que és demanar la cobertura de les plantilles al cent per cent; a totes les comarques, a Tarragona, a les Terres de l'Ebre, però també al Baix Llobregat, eh?, que és una de les comarques que també més ha patit.

És cert que hi ha un gran buit en matèria de lluita contra la violència domèstica. El mateix fiscal en cap de Catalunya es va queixar que l'any 2003 hi havia solament quatre efectius dels Mossos d'Esquadra per treballar aquests temes. És a dir, ens hem trobat una situació molt complicada, molt difícil, en la qual ja estem treballant.

I, lògicament, també, l'altre gran problema era la situació de seguretat en l'interior, en el pla de Catalunya. Estem treballant sobre aquests temes. Jo crec que s'ha produït una situació completament d'inversió sobre aquestes grans carències que teníem, i estem convençuts, també, que en el futur aquestes carències ja seran diferents.

Per tant, votariem a favor de la Moció que presenta el Partit Popular, i en contra de les esmenes –en cas que fossin assumides, que crec que no– que presenten Partit Popular i Convergència.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. Senyor Sirera... Per què demana la paraula?

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, amb relació a una petició que ha fet...

El vicepresident primer

Endavant. Té un minut..., trenta segons.

El Sr. Sirera i Bellés

No l'utilitzaré. Senyor diputat, només per dir-li que nosaltres no farem el lleig de retirar una esmena que va orientar el senyor Ridao en l'anterior legislatura. En tot cas, li agraïxo molt que vostè traslladi al senyor Clos el suport del Grup Parlamentari del Partit Popular; nosaltres traslladarem el no-suport del seu Grup Parlamentari.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, moltes gràcies. Per anunciar el vot afirmatiu del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, en base a la coincidència del contingut de la Moció que ha presentat Esquerra Republicana. Dit això, però, i des de la coincidència, jo voldria fer una certa reflexió sobre la Moció, que és que a mi em van semblar més interessants les aportacions del diputat Amorós i de la consellera Tura en la discussió de la interpellació, que no pas algunes de les propostes que es fan avui a la Moció, per una raó molt òbvia. Perquè alguns punts que es planteja instar el Govern, el Govern ja ha dit que ho està fent o que ho farà, perquè d'altres fins i tot són gairebé transcripcions literals de resolucions aprovades en el debat de política general, i jo tinc la sensació que no cal que cada vegada que parlem d'un tema, tornem a treure tota la doctrina d'allò que és políticament correcte per abordar una qüestió.

Em sembla que podem estalviar temps, perquè estem aquí plantejant, simplement, poso un exemple, en la Moció es parla de la qüestió, per exemple, que ja es va fer en el debat de política general, que deïem: «Assolir que la policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra assumeixi totes les atribucions d'una policia ordinària i integral, actualitzant en aquest sentit el protocol en matèria antiterrorista i que assumeixi també un paper destacat en la persecució del crim organitzat.» Si això ho vam aprovar en el debat de política general, dir-ho ara més o menys amb unes paraules similars o diferents, no veig, sincerament, com a activitat parlamentària, què hi guanyem.

Jo em vull centrar en un tema que lliga amb el que acabo de dir, i que em sembla que és el tema essencial que avui té Catalunya des d'aquest aspecte, no? Hi han coincidit, jo crec, la majoria, per no dir tots els portaveus i les portaveus. La necessitat que les dotacions de Policia Nacional i Guàrdia Civil, a tot arreu, a totes les comarques on encara no s'ha fet el desplegament, estiguin al cent per cent. Hauríem pogut, fins i tot, presentar una esmena, perquè es fa referència només al tema de Tarragona i les Terres de l'Ebre, i com s'ha explicat això afecta una bona part de la, entre cometes, «província» de Barcelona i en comarques on això es viu amb una especial intensitat, no? No ens ha semblat necessari perquè precisament en el debat de política general vam aprovar: «Traslladar al Govern de l'Estat la necessitat de mantenir els estàndards policials necessaris, de Po-

licia Nacional i Guàrdia Civil mentre no culmini el desplegament operatiu del cos de Mossos d'Esquadra en tot el territori.»

I, per tant, jo vull insistir en la necessitat que això s'ha de complir i que jo sé que la consellera és la primera interessada, però que el Govern central encara no està responnent amb prou eficàcia.

Si parles amb gent del territori, si parles amb alcaldes, es van sumant peticions d'ajut, de preocupació que van corresponent-se a una determinada zona de Catalunya, que és la que no hi ha Mossos d'Esquadra. L'altre dia m'ho explicaven a Cerdanyola. L'alcalde de Cerdanyola, preocupat per l'augment de la inseguretat; a Ripolllet, a Santa Perpètua de la Mogoda. Al Baix Llobregat, a Collbató –que és Baix Llobregat, no Anoia, ja s'ha aclarit–, però en la zona nord del Baix Llobregat hi ha una important preocupació.

A l'Alt Penedès, a municipis com Sant Llorenç d'Hortons i d'altres, la gent t'ho explica, i a les Terres de l'Ebre, ara es fa l'operació del tema de Mossos, però, hi ha comarques com la Terra Alta, on els guàrdies civils es poden comptar, allò, em sembla que amb els dits de poques mans. I una cosa que va dir la consellera molt interessant l'altre dia era: a l'Anoia hi havia 20 policies nacionals i 20 guàrdies civils, 40. Ara hi ha 152 Mossos d'Esquadra. Doncs, és que un quilòmetre més enllà, que és Collbató, allà, a la comarca del Baix Llobregat, les comissaries i les casernes de la Guàrdia Civil estan per sota dels 60 –essent benèvolts– de compliment de les places.

I aquí és un problema que, repeteixo, se l'ha trobat el Govern de Catalunya, però que hem de fer tots pinya, parlant amb el delegat del Govern novament i instant el ministre de l'Interior, perquè això s'ha de solucionar, perquè sinó correm el perill que un en parell d'anys tinguem instal·lades dues zones amb graus diferents d'inseguretat al nostre país.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. El senyor Amorós té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Amorós i March

Senyor president, senyors diputats, bé, jo dic, avui..., avui n'aprendrem, no? Avui descobrirem moltes coses, no? Perquè, és clar, amb l'expectativa inicial que ha creat el senyor Sirera amb la seva intervenció, dic, amb tot com s'ha permès de qualificar les aportacions que hem intentat fer amb aquesta Moció, dic, bé, ara les seves esmenes, doncs, això serà doctrina, no?, això serà ciència política, això serà aprenentatge respecte a la seguretat, no?

Bé, la primera ens insta a complir la Carta Municipal... Vol que li recordi on ha estat aturada i encallada la Carta Municipal, i qui l'ha tingut aturada i encallada, la Carta Municipal? (*Remor de veus.*) Això és buit, és ple, és concret, és inconcret, és una obvietat, aporta molt? Francament, difícil... En tota la interpellació que vam fer fa una setmana, aquí, i també ho he recordat avui, ha parlat del problema que suposaria, del problema que

suposaria la coincidència de competències entre les diferents policies, perquè aquest problema passarà, amb la Guàrdia Urbana a Barcelona, però no només a Barcelona, en altres llocs de les policies locals, perquè el model de policia i el model de desplegament i el model d'activitat que volem dels Mossos d'Esquadra són uns mossos d'esquadra que quan vegin algú passar un semàfor en vermell, també actuïn. També ho volem, això, I també volem que les policies locals, capacitades per fer-ho, també actuïn amb seguretat com diu la Carta Municipal; Carta Municipal que els qui han tingut aturada i bloquejada han estat vostès.

Per tant, com que aquest problema es donarà, el conjunt, tota la primera part de la Moció, tot aquest conjunt de mesures, va orientat que en un futur la coordinació sigui fàcil, de les policies, i que en un futur, fins i tot, puguem plantejar, més enllà de l'acord de govern actual, on cadascun dels membres que dóna suport al Govern està legitimat per defensar el seu model, més enllà del Pla de Govern actual, faci possible un altre model de policia integral.

I aquest és el sentit. La segona diu: «Traslladar al Govern la necessitat d'incrementar dotacions.» Quina coherència, senyor Sirera, quina coherència! Seguim: «amb Collbató fora de la seva comarca». Dic, home!, també n'aprenem, aquí. «Més efectius policials.» Escolti, hem passat de 40 efectius que hi havia a 152, eh? Els 40, els posaven vostès; els 152, els hem posat nosaltres, eh? Per tant, escolti...

Seguim: com planificar plantilles? Escolti, molt rigorós, molt concret, molt treballat...

El vicepresident primer

Senyor Amorós, se li ha acabat el temps, ho dic per si vol...

El Sr. Amorós i March

Sí, sí...

El vicepresident primer

Deu segons per pronunciar-se sobre la resta de les esmenes.

El Sr. Amorós i March

Deu segons, doncs, deu segons. A través de l'esmena 4. Doncs, escolti, les plantilles no es fan així, senyor Sirera, no vulgui donar lliçons de rigor i planifiqui plantilles de divuit mil persones amb aquesta lleugeresa.

Podria continuar amb arguments similars per cadascuna de les següents esmenes perquè es desqualifiquen per si soles. Per tant, no les acceptem, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. Senyor Sirera, per què em demana la paraula?

El Sr. Sirera i Bellés

Per una contradicció molt greu. I aprofitant que anem a votar...

El vicepresident primer

Quinze segons.

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor Amorós, la planificació, nosaltres només demanem que es faci un estudi, no crec que sigui una cosa tan greu per al futur de Catalunya fer cas al que demana un sindicat, en aquest cas Comissions Obreres, i fer un estudi. Crec que no és demanar tant, no?

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. (*El Sr. Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós, quinze segons.

El Sr. Amorós i March

Molt bé, en tot cas, l'argumentació que jo li feia era amb referència a què vostè demanava rigor. I parlar de plantilles i organitzacions de divuit mil persones amb aquesta lleugeresa és una falta de rigor absoluta i total.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats, i especialment als senyors portaveus, una mica d'atenció per veure si els termes de la votació són els correctes o no. Faríem tres votacions, en la primera votaríem el punt 1.a i el punt 1.e. (*Veus de fons.*) Llavors, la segona votació seria 1.b, 1.c, 1.d, 1.g, 3, 4 i 5, i la tercera votació seria 1.f i 2. Correcte.

Doncs, per tant, posem a votació la introducció del punt 1, el punt 1.a i el punt 1.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor i 52 en contra.

Seguidament votaríem el punt 1.b, 1.c, 1.d, 1.g, el 3, el 4 i el 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 83 vots a favor i 39 vots en contra.

Finalment, posaríem a votació l'apartat f del punt 1 i el punt 2.

Comença la votació.

Aquests darrers punts han estat aprovats per 70 vots a favor, 40 vots en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció del sistema costaner (tram. 302-00077/07)

Passem al punt divuitè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la protecció del sistema costaner, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la Moció subsegüent a la interpellació que vam substanciar a l'anterior Ple amb relació a la protecció del sistema costaner. Vam intentar plantejar una interpellació que, sobretot, permetés que es despenguessin conclusions que ens possibilités plantejar aquesta Moció subsegüent. De fet, en el transcurs de la interpellació vam voler posar sobre la taula, vam voler evidenciar que existien dos models diferents, dues maneres diferents d'aconseguir el mateix objectiu, un objectiu comú, un objectiu compartit, que és la protecció d'una de les zones més sensibles del nostre territori nacional, concretament, el territori costaner. Malauradament, a això ja ens té molt habituats, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Nadal, perquè no ens va respondre algunes de les preguntes que creïem que eren substancials, que eren fonamentals per poder, doncs, arribar a punts d'acord, a punts de connexió.

La primera, que justament és l'element bàsic de discrepància de Convergència i Unió, amb relació a com s'ha dut a terme el Pla director urbanístic del sistema costaner, que és: quins són els criteris emprats per la limitació de les zones vulnerables? Aquí, bàsicament, el que s'ha fet, i ho dèiem, ha estat optar per la via fàcil, per la via senzilla, per la via molt burocràtica, molt jacobina, si em permeten l'expressió, que és traçar una franja costanera sense tenir en compte les característiques particulars ni les especialitats concretes de cada municipi, i fer aquesta línia genèrica de cinc-cents metres però que va més enllà sense explicar exactament perquè.

Segona pregunta que fèiem, i que ens vam quedar sense resposta, i aquesta també és una pregunta molt important. Quins mecanismes de gestió té previstos el Govern per a cadascun d'aquests espais que està disposat a protegir? I quins seran els mecanismes de finançament? Escolti, que no ens vinguin a dir que els mecanismes de finançament seran aquesta línia d'ajut de 600.000 euros cada any que s'ha obert perquè els municipis hi accedeixin. Això, bàsicament, considerem que és fer un brindis al sol.

Tercera pregunta. Quin diàleg s'ha plantejat amb el govern local? Això s'ha pactat d'alguna manera? El conseller ens venia a dir: «No, els objectius els vam acordar al principi, els vam acordar amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya.» No, no, és que els objectius, que era allò, els propòsits generals, potser sí que es va arribar a algun tipus d'acord, però, evidentment, la concreció, doncs, és una concreció que altera qualsevol tipus d'autonomia local sense tenir en compte quin és l'objectiu que es persegueix.

I en quarta instància –i això al conseller de Medi Ambient no li va fer massa gràcia, va callar, simplement va callar–, que és: Quina participació hi han tingut els altres departaments? Perquè ens fa l'efecte que el megaconseller, senyor Nadal, doncs, quan decideix una cosa, prescindeix dels danys col·laterals o dels elements que pugui fer en relació amb altres departaments.

I per això avui presentem una moció subsegüent que pretén intentar clarificar una mica els temes. El que els demanem és que modifiquin la tramitació de l'actual Pla director, d'una banda, que afecta el sòl no urbanitzable i al sòl urbanitzable no delimitat i, per altra banda, que afecta, diguem-ne, el sòl urbanitzable delimitat amb plans parcials encara no definitivament aprovats.

Primera cosa que els demanem és que incorporin nous criteris. Quins? La creació d'unitats de protecció en sentit territorial i ecològic. Facin-ho, serà molt més senzill, serà molt més eficient, passarem d'aquesta, diguem-ne, protecció nominal que vostès plantegen a una protecció real. I dotin d'instruments de gestió cadascuna d'aquestes àrees, com havia plantejat l'anterior Govern de Convergència i Unió, i amb recursos per poder-ho fer. Parlin amb l'Administració local, siguin còmplices. Aquí l'Administració local, en aquest cas, no és un adversari sinó que és un aliat, el principal aliat que té el Govern per fer que les coses es facin ben fetes.

I en tercera instància, el que proposem és un seguit de línies, tant pel sòl no urbanitzable, que estem d'acord que es protegeixi absolutament tot, però, home, fixin-se exactament quins són els interessos, els valors territorials i paisatgístics. Siguin més ambiciosos amb el sòl urbanitzable, facin convenis, facin acords, parlin amb els ajuntaments i amb els propietaris per veure a quins acords es pot arribar. I vagin més enllà, parlin també de sòl urbà, perquè, escolti, aquí hi ha uns ajuntaments que han depredat tot el que han pogut, que han especulat tot el que han pogut. Escolti, i jo em referia bàsicament a l'entorn molt directament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Acabo, senyor president. De l'àrea metropolitana, i que es mouen en un terreny d'impunitat bàsica.

Hem plantejat aquesta Moció bàsicament amb l'objectiu d'arribar a un acord, de poder aconseguir un consens. Depèn de vostès que això sigui possible o no.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per presentar les esmenes, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'illustre senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, lo Partit Popular de Catalunya ha presentat una esmena a la Moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és subsegüent a la interpellació sobre la protecció del sistema costaner. I l'hem presentat perquè estem totalment d'acord amb la intervenció del senyor Rull quan manifestava la setmana passada que el Govern ha anat pel camí del mig, ha anat

per la via més fàcil, més còmoda i més senzilla, des d'un despatx de Barcelona, sense tenir en compte la realitat de cadascuna de les poblacions, com poden ser Cubelles, Viladecans, lo Vendrell, Salou, Cambrils, etcètera.

Lo Grup Parlamentari Popular donarem suport a la Moció ja que estem totalment d'acord amb totes les iniciatives que es plantegen. Al mateix temps esperem que ens aprovin la nostra esmena perquè si tenim en compte los objectius i propòsits del Pla director urbanístics dels àmbits del sistema costaner integrats pels sectors dels sòls urbanitzables delimitats sense pla parcial aprovat, i fem un recordatori a les sessions dels últims anys en lo que correspon al delta de l'Ebre, ens adonarem que no té sentit la proposta actual i que és la zona de Catalunya més perjudicada.

Lo Pla director costaner proposa evitar la formació de barreres urbanes contínues entre els espais interiors i els costaners, protegir los valors ambientals, paisatgístics, culturals, científics, agrícoles, forestals, ramaders, o per raó de llurs riqueses naturals, la millora de la qualitat de la vida, tant per raó de funcionalitat dels espais costaners, del seu reequilibri mediambiental i del manteniment d'un recurs turístic bàsic, així com pel recolzament de la biodiversitat en connectar espais de l'interior amb els del litoral. En lo que correspon al marge esquerre del delta de l'Ebre, on realment afecta l'esmena presentada, referent a les zones Riumar 1 i Riumar 4, sembla que no es recordi que dels aproximadament de set quilòmetres de costa existents la gent de les Terres de l'Ebre ja n'han cedit 15,50. O sigui, el delta de l'Ebre, el marge esquerre del riu Ebre, la seua gent al llarg dels últims anys han cedit lo 91 per cent de la seua costa per destinar-la a espais protegits del Parc Natural i per a la zona PEIN, de manera que la gent del delta ja ha contribuït de forma molt important a la sostenibilitat de la zona costanera.

Per tant, no té sentit en aquest moment el plantejament de retallar les poques possibilitats de creixements urbanístic que queden al delta, després d'haver-hi renunciat al llarg dels últims anys, en les diferents negociacions entre l'Administració local i el Govern de la Generalitat. Per tant, crec que no s'han d'ignorar els fets precedents i s'ha de reconèixer que no s'ha d'ofegar una zona de Catalunya que ja té prou problemes i que desgraciadament encara no hi ha un govern que tingui les idees clares de les gestions i execucions que són necessàries emprendre a curt termini per a donar solucions al problema de regressió, subsidència i altres, que està patint lo delta.

Sembla que en aquestes propostes de futur el que s'està plantejant és evitar tot tipus d'activitat turística i d'altres, i veure si al final desapareix l'activitat humana del delta.

Per tant, demanaria a tots los grups parlamentaris donar recolzament a aquesta Moció i, d'alguna manera, lo que correspon a l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Popular seria lo principi del compliment dels compromisos assumits amb la gent del delta per part de tots los grups polítics al llarg dels últims anys.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor president, hem vist la coincidència, perquè ho ha dit així el representant del Partit Popular, diu: «Coincidim fil per randa amb tot allò que ha dit el diputat de Convergència i Unió.» I aquesta coincidència no és accidental, és una coincidència de model, amb relació al territori, de la dreta conservadora al nostre país, que ha tingut la responsabilitat de governar Catalunya durant vint-i-tres anys, i que, a més a més, l'ha tinguda durant els últims vuit anys al Govern de l'Estat.

I a més a més, aquesta esmena, senyor Bertomeu, que vostè presenta és una esmena..., però vostè ha sigut absolutament transparent, perquè ha demanat una intervenció urbanística allà on la mà d'aquell que ha de vetllar per l'interès general diu que s'ha de protegir. Vostè no s'amaga. En canvi, Convergència i Unió, darrere d'una moció polida, aparentment molt neta, a la primera lectura quasi raonable, és una moció amb pell de be, amb pell de corder, però, darrere, el que ve a dir és que s'aturi tot el procés, tornem a començar, perquè hi ha interessos de la societat civil que no s'han contemplat, i no s'ha parlat amb els ajuntaments.

Anem a pams. Sí que s'hi ha parlat, perquè el procediment implica un procediment públic de consulta, que a això és al que obliga un pla director urbanístic, i en aquest Pla de consultes –sí, senyors diputats i senyores diputades, que s'ha produït–, els ajuntaments han pogut dir la seva, han pogut fer les alegacions, el que passa és que aquest procediment encara no ha finalitzat.

I després també ens sobta aquesta crida permanent i contínua a la societat civil, que la societat civil no és una cosa ni homogènia, ni sacrosanta, ni sempre ben intencionada. La societat civil existeix, però és diversa, per fortuna de tots és diversa. I és que darrere de l'expressió «societat civil», el que algun diputat amaga són els interessos de propietaris i de promotors, legítims interessos, clar que sí, però no de l'interès general. I nosaltres, quan parlem de model, que ha dit el diputat de Convergència i Unió, abans, diu: «Hem volgut contrastar un model.» És clar que sí! El model aquell que anava acumulant, capa sobre capa, amb un sistema permanent de sedimentació, els interessos privats d'aquest sector de la societat civil vinculada amb certs partits polítics i amb certs governs municipals, i aquell altre model que parla que l'interès general ha de prevaler per sobre de l'interès particular. Aquest és el gran canvi polític que s'ha produït a Catalunya, és el gran canvi polític que s'ha produït al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i en consonància aquests plans justament van en aquesta mateixa orientació.

I, per tant, nosaltres evidentment que no donarem suport a aquesta Moció, ni tampoc, evidentment, a l'esmena que es presenta per part del Grup Popular. I a més a més ens sobta molt que es digui que no, no es propo-

sen instruments. Home, l'instrument és un pla director urbanístic que es va aprovar en una llei, la 2/2002, justament a proposta del Grup de Convergència i Unió la passada legislatura, que és l'instrument supramunicipal que ajudarà a regular i establir els mecanismes que permetin la conservació d'aquests territoris.

El litoral, el tenim com el tenim fruit d'una història del planejament. El planejament del període predemocràtic, del període de la dictadura, que era el planejament dels interessos, del «campi qui pugui», i després el planejament del «campi qui pugui» però amb vernís democràtic que hem tingut vint-i-tres anys. I *de aquellos polvos vienen estos lodos*. I el que fa el Govern de la Generalitat, el que fa el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, seguint un acord que estava previst en els acords del Govern catalanista, del Govern progressista i d'esquerres, és dir, ja n'hi ha prou. Anem a salvar allò que es pugui salvar. Però, en definitiva, establim els mecanismes de protecció del litoral que fa molts anys que una gran part de la societat civil, aquella progressista, aquella que es preocupa de l'interès general demanava, i que, en canvi...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...feien oïdes sordes els successius governs de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats i diputades.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Rull, vostè té l'especialitat de «posar-se en camises d'onze vares». Sí, perquè és que hi ha coses que, si més no, haurien d'estar una temporadeta sense parlar-ne massa, perquè és complicar-se la vida per part de vostès, perquè, clar, fa dos dies ens deien: «És que vostès deien que canviarien de model, però després vénen i fan el mateix.» Home, no devem fer ben bé el mateix quan, quan fem una cosa que marca model –perquè aquest Pla director marca model, marca un canvi claríssim de model–, automàticament corren a fer-nos una proposició, una moció subsegüent a una interpellació, per retornar al seu model, al model que ha definit perfectament el senyor Labandera, el model que ha permès que siguem on som.

I fixi's vostè, quan va fer la interpellació, quins tres exemples de la seva gestió de protecció del litoral ens va posar. És que es posa «en camises d'onze vares». Ens va posar d'exemples: Fluvià - Marina. Fluvià - Marina, que ens han deixat tot el que ens han deixat. O sigui, com a protecció del medi ambient, és un edifici de no sé quantes plantes instal·lat en una zona que no

s'hi hauria d'haver construït mai absolutament res, i que, en tot cas, vostès ho haurien pogut parar, i vostès ho haurien pogut eliminar. I allà ens ho hem trobat, amb tot el monstre allà al mig, i vostès no van fer res per acabar amb allò.

L'altre exemple: Pinya de Rosa. Sí, senyor Micaló, Pinya de Rosa, un altre dels grans exemples. Una proposta d'Esquerra Republicana, que ens va donar suport el Partit dels Socialistes, que ens va donar suport Iniciativa per Catalunya, que ens va donar suport, primer, el Partit Popular, perquè la senyora Sánchez-Camacho, de Blanes, va tenir la pressió que va tenir i es va veure obligada a donar-hi suport, i finalment, llavors li van donar permís a vostè perquè també subscrigués la Proposició de llei per preservar Pinya de Rosa. No va emanar de la voluntat entusiasta del Govern de Convergència i Unió per la protecció del patrimoni natural. I vostès ho saben perfectament.

I l'altre exemple que ens posen encara és més delicat, senyor Rull: Platja Castell. Que després d'una mobilització popular com no n'hi ha hagut cap per a la preservació del territori d'aquest país, que després de portar-ho a tots els tribunals, quan tots els tribunals estaven sentenciant a favor que no es pogués construir, quan estava en l'última fase, el Govern de la Generalitat, per salvaguardar una cosa que s'hauria salvaguardat sense que ens hagués costat un duro, vostès van pagar vuit vegades el preu que s'estava pagant en el mercat el territori.

Aquests són els seus exemples de preservació del patrimoni natural. Senyor Rull, tenen la cua de palla, no es poden posar en determinades qüestions, perquè nosaltres estem impulsant un canvi de model. I un canvi de model comporta planificació, comporta valentia, comporta actuacions, i moltes vegades no a tothom agraden aquestes actuacions decidides i valentes sobre el territori. I moltes vegades, evidentment, hi han interessos particulars que se senten afectats i que es veuen afectats. S'estudiaran un per un.

No és cert que no hi hagi diàleg amb el món municipal. El conseller de Política Territorial actual en un any s'ha reunit amb més alcaldes dels que es va reunir l'anterior conseller en tota la legislatura. No és cert que no hi hagi diàleg amb el món municipal, i s'abordarà cas per cas quan hi hagin situacions que es puguin considerar injustes. Però, de totes maneres, a veure, fins ara s'ha protegit el terreny no urbanitzable i l'urbanitzable no programat! Que no hem començat a enderrocar re! Tot vindrà. Alguna cosa haurem d'enderrocar. Alguna de les barbaritats que es van permetre a l'anterior legislatura s'hauran de tirar a terra, segurament que sí, però ja vindrà, no hem anat tan de pressa. Perquè, efectivament, som gent decidida, gent valenta, però també som gent conscient i sabem que les coses s'han de fer al ritme que toca.

I escolti'm, el que vam fer tothom sabia que es faria, perquè, com ja s'ha dit també, estava escrit en el pacte del Tinell, perquè això engloba el projecte d'aquest Govern, i aquest Govern té un projecte que és planificar, i que és actuar per preservar el territori d'aquest país, perquè les coses es facin d'una altra manera. Perquè tenim un model, que vostè el coneix perfectament

perquè ens n'ha sentit parlar en repetides ocasions, d'una Catalunya complexa, d'una Catalunya nodal, amb unes ciutats compactes i complexes, i que això es fa a base de planificació i d'actuacions fermes i decidides.

Senyor Rull, presenta una moció que crec que és del tot inoportuna, que crec que no toca, i que la prova que, efectivament, no és el nostre model, és que tornen a tenir els aliats de sempre; per tant, no ens poden tenir a nosaltres com a aliats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Micaló, demana la paraula...

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, senyor president, perquè hi ha hagut una al·lusió directa a mi com a diputat.

El president

Té un minut.

El Sr. Micaló i Aliu

No, només dir al senyor Vendrell que molt abans que Esquerra Republicana presentés o iniciés els contactes entre tots els grups per presentar aquí una moció conjunta, el Grup de Convergència i Unió estava ja parlant amb els propietaris molt abans, i el conseller de Medi Ambient havia estat ja visitant la finca, i estàvem fent un seguiment per internet, perquè hi havia una empresa alemanya que ho havia posat a la venda. Quan vam saber nosaltres que ja no sortia la plana d'internet, vam ser els primers que vam avisar l'Ajuntament dient: «Compte que això s'ha venut, perquè no surt». I si va ser Convergència i Unió l'últim que s'hi va afegir, va ser perquè els altres grups –i vostè ho sap molt bé– volien amagar a Convergència i Unió que signés la proposta, i va ser la mateixa diputada del PP que ho va obligar. Es va escriure aquesta proposta en el despatx d'Esquerra Republicana, i vostè ho recordarà molt bé, redactant-la entre vostè i jo i picant-la una secretària d'Esquerra Republicana. Per tant, el Grup de Convergència i Unió sempre ha estat d'acord a preservar Pinya de Rosa. I no em poso amb Fluvià Nàutic, perquè és molt abans de l'època democràtica, que va ser quan es va construir.

Gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres votarem en contra de la Moció, senzillament perquè no podem jugar-los aquests jocs, senyors de Convergència i Unió. I la veritat és que, a més, després de veure el debat, a mi se m'escapava una mica el riure, no?, sentint-ho, perquè senzillament no és creïble. No és creïble que a vostès els preocupin aspectes com els que es van esmentar

en la interpellació de la setmana passada, o els que parcialment s'inclouen en la Moció.

Si valorem el conjunt de la iniciativa –tant el que vostès van dir la setmana passada com el que diuen a la Moció–, podríem comentar coses com les següents: és realment una contradicció que vostès, per una banda, parlin que s'han adoptat mesures molt contundents i molt categòriques, i, per l'altra, ens diguin que l'actuació els sembla insuficient. Amb aquest contrasentit una mica entenem que es ve a descobrir que, darrere la seva iniciativa, no hi ha la preocupació pel país que vostès esmenten, la preocupació per la protecció d'aquest sòl del litoral. Al contrari, si vostès volen seguir mantenint oberta la discussió sobre on hem de protegir, és senzillament perquè volen seguir generant expectatives a una sèrie de gent que està en contra d'aquesta protecció. És així de senzill.

Ens deien, l'altre dia, que va ser el Govern de Convergència i Unió el que va avançar en la protecció del litoral. Home, francament, qualsevol persona que faci el mínim exercici de passejar-se per la costa d'aquest país queda impressionada de quina ha estat la política de protecció del litoral que hi ha hagut, no sols per una massa edificatòria amb una expansió contínua, sinó, potser el que fa més mal, pels continus esquitxos que hi ha en tot el territori que impedeixen una mínima mirada serena en aquest territori. O mires el mar, que és una experiència gens menyspreable, o ben pocs llocs queden a la costa que no hagués arribat en el seu moment la interpretació tan favorable a l'ocupació del sòl de l'antic Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Per tant, francament, en aquesta matèria, vostès no poden dir res. Vostès van protegir el negoci immobiliari a la costa, no van protegir la costa. Així de clar ho hem de dir.

Parlen de diàleg. Doncs fan trampa amb el tema del diàleg, perquè volen aprofitar per donar ales a determinades posicions que, amb l'excusa d'un concepte de tan interès com l'autonomia local, i amb l'argument dels despatxos de Barcelona, que és un argument una mica simple, francament, pretenen qüestionar que s'aposti per la protecció del sòl no urbanitzable, l'aposta que això té un valor supramunicipal. Demanaríem que no abonin aquesta batalla, que en lloc de diàleg al que contribueix és a enrocar posicions, i, per tant, és una actitud irresponsable.

I per no estendre'm més, els diria, en definitiva, que vostès afirmen que els preocupa el territori, l'ecologia i el paisatge. Aquestes tres expressions les utilitzava en la interpellació i les utilitzen en diversos moments de la seva Moció. Fins i tot a la interpellació parlaven de corredors biològics. Si vostès no es van creure mai res dels corredors biològics!

No nego que potser d'aquí a uns anys, si les coses els van bé, puguin fer un discurs com aquest; no els volem negar aquesta possibilitat. Si en el seu procés van avançant cap a posicions ecològiques, avisi'ns! Nosaltres potser tenim material per passar-los. Així de clar. Però, mentrestant, avui per avui, no tenen cap legitimitat per fer un discurs com el que pretenen. És massa recent el seu menyspreu al territori, a l'ecologia i al paisatge perquè puguin parlar que tenen realment cap alternativa.

Queda, doncs, ben clar, que rebutjarem aquesta iniciativa, que considerem interessada i desviada.

Moltes gràcies.

(*Veus de: «Molt bé, Dolors.»*)

El president

Senyor Rull, per posicionar-se sobre les esmenes. Per posicionar-se sobre les esmenes. Tres minuts. (*Remor de veus.*)

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. No acceptarem l'esmena del Grup Parlamentari Popular, bàsicament perquè es limita a una qüestió molt concreta. Nosaltres hem plantejat un model molt més ampli, des de la legitimitat d'una opció política que va impulsar, en el seu moment, el Pla d'espais d'interès natural, senyora Clavell, que ha fet aquí..., ha regalimat demagògia per les quatre bandes, (*remor de veus*) vostès que tenen una representativitat territorial extraordinària i excepcional, doncs miri, un pla d'espais d'interès natural que protegeix el 40 per cent del litoral de Catalunya; això d'entrada, això per començar, de seguida.

A mi el que em fa molta gràcia és, dels membres del Govern tripartit, jo entenc una mica Iniciativa i entenc una miqueta l'Esquerra Republicana d'abans, que no tenia poder territorial, gens de poder territorial, però el PSC –i aquest és un argument al qual l'altre dia vam fer referència al conseller–, el PSC ha governat aquest país! Escolti, senyor Labandera, el repto que miri qui va desplegar els plans generals d'ordenació urbanística litoral amb més voluntat depredadora. Miri, si estaven governats per Convergència i Unió o si estaven governats pel seu partit polític. I, a partir d'aquí, comencem-ne a parlar. (*Remor de veus.*) Comencem a dialogar i comencem a conversar. Escolti, vostè ha ensenyat la poteta, aquí, de dir, el diàleg en què consisteix? Que vostès han pogut presentar alegacions, que els alcaldes, que els ajuntaments han pogut presentar alegacions... Aquest és el diàleg que planteja? Escolti, senyor Labandera, *gràcies*, moltíssimes gràcies simplement per voler complir la Llei.

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Estic intentant justificar...

El president

No, no ho està intentant, senyor Rull... Anem al gra, si us plau, anem al gra...

El Sr. Rull i Andreu

Per què no hem acceptat l'esmena del Grup Parlamentari Popular? Jo simplement podria dir que no l'acceptem, però, escolti, senyor president, permeti'm que...

El president

Senyor Rull, si vol ho fem ben fet. Vostè està fent esment a una intervenció d'un diputat d'un altre grup parlamentari. Per tant, li prego que se ceneixi al tema de les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, aquest diputat bàsicament ha dit que entre la intervenció del Grup Parlamentari Popular i la nostra hi havia tota coincidència, que es justificava amb la coincidència amb aquesta esmena. I jo, bàsicament, el que estic intentant és rebatre aquest plantejament i explicar per què no acceptem aquesta esmena.

Per tant, escoltin, vostès ara tenen la possibilitat, torno a dir, de rectificar. El que es tracta és de fer-ho bé o no fer-ho bé, perquè, amb aquest Pla, saben què estan protegint, vostès? Estan protegint autopistes, estan protegint línies fèrries, estan protegint estrictament no permetent de fer res als municipis de primera línia de costa, i estan portant tota la pressió urbanística als municipis de la segona línia de costa, sense haver-se aprovat els plans territorials parcials que vostès no els han aprovat. Bàsicament el que estan fent és donar el tret de sortida perquè tota la pressió, tota l'especulació, aquesta que hem intentat evitar en els anteriors governs, passi a segona línia de costa. I, en darrera instància, el que aconseguiran des de la no gestió és que una part important del territori...

El president

Senyor Rull, se li acaba el temps...

El Sr. Rull i Andreu

...quedi malbaratat. És bàsicament això.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació el text de la Moció sobre la protecció del sistema costaner.

Comença la votació.

(Pausa.)

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 68 vots en contra, 12 abstencions i 41 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les zones d'exclusió de regadiu (tram. 302-00078/07)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les zones d'exclusió de regadiu. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Xavier Ballabriga. (Pausa.)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Ballabriga i Cases

Gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, a aquestes alçades no cal que justifiqui ni que ressalti la

importància que té el regadiu del Segarra - Garrigues. En això estem absolutament d'acord tots. És un tema que compartim, s'ha discutit a bastament i se n'ha parlat a bastament en aquest hemicicle i, per tant, no hi insistiré.

Vull ressaltar un aspecte important que fa referència a la interpellació que plantejem, a la Moció subsegüent a la interpellació que vam fer, i és el fet que la Declaració d'impacte ambiental, la declaració favorable d'impacte ambiental que va fer possible la licitació i contractació d'aquesta obra i que va aprovar la Ponència Ambiental el 26 de setembre del 2002, va representar el final d'un llarg procés d'anàlisi, d'estudi; en definitiva, es va fer un treball molt rigorós per aconseguir compatibilitzar dues coses que no són fàcils de compatibilitzar. D'una banda, aconseguir la màxima superfície de rec possible i, de l'altra banda, complir la normativa comunitària en matèria d'aus estèpiques. Allò que es va fer amb la declaració d'impacte, i que va fer possible la licitació i tirar endavant el projecte, es va fer amb aquesta intenció i amb aquesta finalitat, i es va aconseguir.

Pensin que aquesta Declaració d'impacte suposava l'exclusió de 5.800 hectàrees de rec, que, malgrat les mesures compensatòries que es proposaven i que es plantejaven, i que eren significatives i eren importants, no deixaven de suposar un perjudici important per a la zona que en tenia l'afectació.

Després d'aquesta Declaració d'impacte i de la contractació subsegüent, hi va haver una denúncia de la organització SEO/BirdLife, per cert, basada en informació desfasada sobre el projecte, que posava en qüestió el compliment de la normativa comunitària en matèria d'aus estèpiques del Segarra - Garrigues. I, arran d'això, la comunitat va demanar una revisió de les zones d'exclusió.

Des d'aquell moment vostès saben, perquè s'ha pogut seguir des dels mitjans de comunicació, que hi ha hagut un seguit d'informacions, un seguit de manifestacions, sovint contradictòries, entre les diferents administracions, entre el Govern central i el Govern de la Generalitat, però també entre els propis departaments afectats. Les més inquietants d'aquestes manifestacions, d'aquestes informacions, parlen d'una ampliació de la zona de regadiu de 9.000 hectàrees addicionals, és a dir, de 9.000 hectàrees més per damunt de les 5.800 ja aprovades.

És evident que això posaria en qüestió la viabilitat del projecte. En la nostra interpellació al Govern de la setmana passada, ja vaig intentar que el Govern precisés què hi havia d'això, és a dir, que ens confirmés quina era la situació actual..., quin era l'estat de la qüestió, però el conseller Siurana, fent una cosa que ja va essent tradicional, evidentment, no va donar resposta en absolut. És a dir, no va contestar res del que li preguntàvem. Però mentre el Departament d'Agricultura calla, el Departament de Medi Ambient parla, i aleshores alguns ajuntaments el que han fet, el que han tingut ocasió, lamentable ocasió, de rebre informació del Departament de Medi Ambient, en la qual els concreten aquesta ampliació de les zones d'exclusió amb aquestes 9.000 hectàrees.

Aquest és un tema molt greu. És a dir, nosaltres, el que no podem fer com a Govern, i el Govern el que no pot fer, i el Parlament, doncs, no hi ha d'estar d'acord, és sotmetre's al dictat de determinats plantejaments de buròcrates de Brusselles que no tenen cap coneixement de la realitat d'aquest país, i que per ells no es faria cap regadiu. Perquè vostès ja van sentir la senyora Wallstrom per a la qual, a Catalunya, és a dir, al Mediterrani no cal fer regadiu; no cal Segarra - Garrigues, és a dir, no s'ha de fer. És a dir, si seguim i si fem el joc en aquests plantejaments, el país ho té clar.

Per tant, amb la Moció que nosaltres els presentem el que proposem és, precisament, que no ens moguem, és a dir, que el Govern no es mogui de les 5.800 hectàrees d'exclusió que ja estan aprovades a la Declaració d'impacte i que compleixen la normativa en matèria d'aus estèpiques i mantinguem-nos en aquesta posició, perquè, en definitiva, complirem la normativa comunitària i farem possible el Segarra - Garrigues.

La Moció afegeix un punt més, és que si és possible, a més a més d'aquestes hectàrees d'exclusió, en podem fer recs de suport, tal com estàvem negociant en el moment que es va produir el canvi de Govern. Això és el que demanem en aquesta Moció, i si actuen amb sentit de responsabilitat i sentit de país haurien de votar-la a favor.

El president

Té la paraula, atès que no s'han presentat esmenes, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ballabriga, vostè sap perfectament que aquesta Moció, tal com vostè ens la planteja, no es pot aprovar. No es pot aprovar ni per aquest Govern ni per cap govern; ni tan sols es podria aprovar per l'Estat espanyol, i ho sap perfectament, tal com vostès l'han redactat. I podent estar d'acord amb alguns dels plantejaments que vostè ha fet, en el sentit que es tracta d'un projecte emblemàtic, que hi estem absolutament d'acord, d'un projecte important per al reequilibri territorial de les terres de Lleida, absolutament d'acord, i també d'un projecte que porta molt i molt retard. Per tant, estant d'acord amb aquestes afirmacions que vostè ha fet, estem en desacord amb el plantejament que vostè fa i amb la demagògia a què vostè ha fet referència en parlar d'aquest tema.

I sap per què no es pot aprovar? Doncs perquè no és una decisió que depengui únicament i exclusivament del Govern català, ni tan sols del Govern estatal. És una decisió que depèn –i vostè ho sap perfectament– de la Unió Europea, de la Comissió Europea, i en aquests moments, del Tribunal de Luxemburg. I per tant, vostès accepten o no accepten el marc comunitari? No es pot fer joc a la Unió Europea. No es tracta de fer el joc, senyor Ballabriga, es tracta de complir la Llei, es tracta de complir la normativa, i no crec, sincerament, que en aquests moments vostès, que han estat al Govern durant tants anys amb aquest tema, puguin donar-nos

lliçons de res absolutament sobre el Segarra - Garrigues, (*remor de veus*) i ho dic perquè vostès, en aquest tema, deien: «Va seguir un llarg i seriós procés abans de la Declaració d'impacte ambiental.» Vostè sap perfectament, i podem repassar quan vulgui el *Diari de Sessions* d'aquesta cambra, perquè ho vam dir aquí, en aquesta mateixa tribuna durant molt temps, que vostès van minimitzar el tema ambiental. Van minimitzar el tema ambiental, van crear expectatives sobre aquestes cinc mil hectàrees que es van excloure finalment, sabent que la normativa europea era molt estricta en la protecció de les aus estèpiques, sabent que tindríem unes declaracions de zones seques, i durant anys i anys vostès van negar aquesta mateixa problemàtica ambiental a preguntes del nostre Grup Parlamentari, a preguntes d'aquesta mateixa diputada van negar que el tema ambiental tingués qualsevol incidència sobre les hectàrees. I li ho dic perquè li ho dèiem advertint-lo que ens podria passar quan li va passar al regadiu dels Monnegres, i li ho dèiem. Hi va haver una retallada important imposada per la Unió Europea al regadiu dels Monnegres, però aquí no ens podia passar, no ens podia passar, perquè estàvem segurs. I, per tant, ara ens trobem com ens trobem, i ara recollim els fruits d'aquella mala gestió.

I, per tant, en aquests moments, el que fa el Govern català és defensar davant la Unió Europea el projecte del Segarra - Garrigues, i ho farà compatibilitzant el regadiu i la protecció necessària de les aus, i ho farà complint la Llei. I ho farà complint la normativa europea. O no està d'acord amb mi, que s'ha de complir la normativa europea? (*Remor de veus*.)

I vostè, en canvi, planteja que s'han de fer les accions necessàries perquè sota cap circumstància... la Unió Europea no és cap circumstància, eh? Sota cap circumstància es produeixi una ampliació de superfície. Evidentment que segons quina ampliació de superfície qüestionaria la viabilitat econòmica del projecte, però sota cap circumstància, senyora Ballabriga..., estem en un marc comunitari i ens regim per unes lleis i, per tant, haurem d'aprovar i haurem d'acceptar el que determina la Comissió Europea i el Tribunal de Luxemburg.

Per tant, ens trobem davant d'una proposta jurídicament inacceptable, que vostès saben perfectament i políticament demagògica, està claríssim, després de la tramitació que vostès van portar d'aquest tema, i ara ens trobem amb la problemàtica amb què ens trobem, amb les expectatives que es van crear als regants i, evidentment, amb els dubtes que aquesta situació està creant.

Però no tingui cap dubte que el Govern català, el Govern tripartit, sabrà trobar la solució i sabrà compatibilitzar l'ús agrari, tan necessari en aquestes zones, després de vint-i-tres anys de promeses, i que jo sàpiga no s'ha fet ni un metre de canal, i la necessària protecció mediambiental que vostès van negar durant tants anys.

Gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que presente Convergència i Unió efectivament el que fa és plantejar la necessitat de mantenir la superfície regable del projecte de regadiu del Segarra - Garrigues tal com es va aprovar. I he de dir que, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, estem d'acord amb la bondat que persegueix aquesta iniciativa, perquè, com molt bé deia l'exposició de motius de la Moció, estem parlant d'un projecte estratègic, estem parlant d'un projecte estratègic de transformació del país, que va fins i tot més enllà del món agrari estrictament.

Per tant, els dubtes respecte si el Segarra - Garrigues compleix o no la normativa comunitària pel que fa a la protecció de les aus estèpiques, i, per tant, el dubte de si caldrà incrementar o no encara més de les 5.800 hectàrees avui excloses és un tema que ens preocupa, és un tema que ens ocupa i que, a més a més, és un tema que hem d'estar-hi molt i molt atents. Però, certament, és un tema que ens ve donat clarament, que ens ve condicionat clarament per la Unió Europea.

Vostès saben que avui el Parlament de Catalunya no pot aprovar una moció que insti el Govern de la Generalitat que sota cap concepte, sota cap circumstància, com diu la Moció que presenta Convergència i Unió, es produeixi una ampliació de la zona, de la superfície a excloure. Perquè no en som competents, primera, i perquè vostès saben que això supera, va més enllà, estrictament, del nostre àmbit de competència.

Aquesta és una demanda d'ampliació formulada per la Unió Europea, i el Govern de Catalunya ens consta que s'hi ha posicionat clarament i està treballant perquè la protecció sigui l'adequada i sigui l'adequada, lògicament també, als interessos del nostre sector agrari, per la qual cosa el nostre vot serà contrari a la Moció que presenta Convergència i Unió, i serà, lògicament, favorable a no incrementar més el nombre d'hectàrees i de superfície a excloure. I, per tant, serà favorable també a la viabilitat del projecte del Segarra - Garrigues.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, lo nostre Grup Parlamentari Popular fixem lo nostre posicionament referent a la Moció subsegüent a la interpellació sobre les zones d'exclusió de regadiu. I estem debatent un tema del regadiu Segarra - Garrigues que, com tots sabem, és una obra que està en marxa i que és una obra de transformació de país i de riquesa, molt ambiciosa, i que comportarà un gran benefici conjunt del sector i donarà un canvi molt positiu al Segarra - Garrigues.

Com tot projecte, en el temps oportú va tenir lo seu tràmit corresponent, referent a exposició pública, impacte ambiental i altres, solucionant i superant tots els entrebancs que van sorgir en aquell moment, essent la

Ponència del 26 de setembre del 2002 qui va fer la declaració favorable d'impacte ambiental que donava llum verda a la posta en marxa de les obres corresponents.

Los tràmits abans esmentats van comportar l'exclusió total de reg d'unes 5.800 hectàrees de superfície neta regable, lo que comportava un perjudici molt important per als afectats, cosa que és habitual en tot tipus d'obres.

Podríem dir que, fora de termini, i com és de costum per part de l'organització SEO/BirdLife, es va formular una queixa en el sentit que el Segarra - Garrigues podria no complir la normativa comunitària en lo que correspon a la protecció de les aus estèpiques, lo que ha provocat que la Comunitat Europea sol·liciti una revisió de la superfície de protecció.

En la interpellació presentada la setmana passada, lo senyor conseller, on se li demanava que clarifiqués si el conjunt de la superfície neta regable prevista en el projecte actual implica o no un augment per damunt de les 5.800 hectàrees de superfície total d'exclusió, i, per altra banda, se li preguntava si l'ampliació de la zona de protecció quantes hectàrees noves afecta i quin seria el règim de reg que es podria associar a aquesta ampliació, la veritat és que no va donar cap resposta a res. Simplement se va limitar a manifestar que és un tema que n'hem d'estar tots preocupats, inquiets i ser molt seriosos. I que s'ha de fer un reg amb respecte a la naturalesa. S'ha de fer sobretot amb diàleg amb els ciutadans. Però, la veritat és que no va deixar res clar i no va respondre concretament a les preguntes del senyor Ballabriga.

Lo Grup Parlamentari Popular creiem que, tenint en compte que les queixes que va formular l'organització ecologista SEO/BirdLife estaven totalment desfasades i sense arguments ni motius justificats, s'ha de donar un recolzament sense cap limitació al projecte en curs del Segarra - Garrigues.

I, per tant, hi estem totalment d'acord, i li donarem lo nostre vot favorable a la Moció presentada pel Grup Parlamentari Convergència i Unió, on proposa que sota cap circumstància se produïska una ampliació de la superfície d'exclusió total o parcial de reg per damunt de les hectàrees que ja es preveuen en el projecte i en la declaració d'impacte ambiental aprovada per la Ponència ambiental del 26 de setembre del 2002, a l'igual que portar a terme les mesures pertinents per tal que puguin fer-se regs de suport a aquelles zones que estiguin afectades per l'exclusió.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Molt ràpidament. Ho hauria pogut fer des de l'escó, però així ens veiem més bé les cares. Bé. A més de sumar-me als arguments de la senyo-

ra Marta Camps i del senyor Jordi Ausàs, m'agradaria afegir un parell o tres de reflexions que m'han sorgit després de rellegir-me la interpellació de l'altre dia.

Hi han alguns aspectes que no els puc compartir gens ni mica, a part que, en general, doncs, el discurs se l'han après molt bé, després darrere se'ls veu el llautó, senyor Ballabriga. (*Remor de veus.*)

D'entrada, em sembla del tot inacceptable que parli de «fonamentalisme conservacionista» de determinats buròcrates de Brusselles. Si és així com feien les relacions amb la Unió Europea, doncs, entenem que devien fer-hi molts bons amics, perquè així no és manera de relacionar-s'hi. Sort n'hi ha, precisament, que a Brusselles hi ha gent que es mira una mica més el medi ambient i les espècies des d'una certa globalitat. I sort n'hi ha que treballen perquè determinades espècies animals i vegetals no desapareguin, cosa que a determinats governs no els preocupava.

No ens ho podem agafar en broma. L'altre dia, quan parlaven dels ocells, semblava que era una cosa anecdòtica. (*Veus de fons.*) Ens sembla que ens ho hem d'agafar molt més seriosament, perquè estem parlant d'espècies en perill d'extinció al nostre país. I vostè em fa que no, que no s'ho agafaven en broma. Doncs, miri, li llegiré un fragment del que vostè va dir perquè vegi que vostè mateix s'acaba contradient, i que, de fet, el que demostra això és que una cosa és el que diu i una altra és el que creu, perquè s'acaba descobrint, al final. Diu: «Estem absolutament a favor de la preservació de la biodiversitat i del medi ambient. Absolutament a favor. Però entenem que la prioritat, quan entri en conflicte una situació i l'altra —és a dir, el creixement econòmic—, nosaltres ens declararem clarament a favor del desenvolupament.» D'això se'n diu estar-hi absolutament a favor?

Com a mínim, posin algun interrogant. Perquè fan trampa, fan trampa, senyor Ballabriga. Vostès estan intentant que es vegi com una cosa contradictòria amb l'altra, i no ho són. Precisament el que s'ha d'aconseguir és que siguin compatibles l'una amb l'altra. Ja ha passat en molts altres casos amb el medi ambient. En moltes altres coses s'ha volgut fer veure que l'economia és contradictòria o és incompatible amb la preservació del medi ambient. I s'ha demostrat que sí que és possible, s'ha demostrat que amb bona voluntat, amb ganes de consens i dialogant, precisament, amb els sectors afectats, això s'aconsegueix.

I precisament aquest és l'encàrrec que té aquest Govern i és el que està fent aquest Govern: intentar que parlant, que consensuant, sigui compatible la preservació de les aus estepàries, que, ho repeteixo, segons com a Catalunya poden estar en perill d'extinció segons el que es faci, i un bon desenvolupament econòmic, un bon nivell de vida per a les persones que viuen en aquella zona.

Per tant, com que ja he dit que, a part d'aquests arguments, m'afegia als que havien dit els companys dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, no hi afegeixo res més, sinó dir que, evidentment, votarem en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre les zones d'exclusió del regadiu.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 70 vots en contra i 52 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea, especialment al Parlament i a la Comissió (tram. 302-00079/07)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea, especialment al Parlament i a la Comissió. Té la paraula, per a la seva exposició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Té la paraula, honorable diputada.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Ara fa vuit dies interpellàvem el Govern sobre l'afer de la llengua catalana, qüestionada, i sobre, també, el coneixement per les institucions de la Unió Europea de la nostra nació. Acabàvem la interpellació denunciant que la política substitueixi la ciència, que no hi ha veritats polítiques, però sí que n'hi han de científiques.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Però, en tot cas, atesa la informació que se'ns ha donat des del Govern de manera oficiosa respecte a un possible encaix de la nostra llengua al Reglament d'usos lingüístics de la Unió Europea, retirem el primer punt de la Moció, senyor president. Seguirem expectants, seguirem atents al compliment clar, sense equívocs, de paraules donades.

Amb aquesta acció també fem palesa la nostra manera d'entendre la política, perquè la nostra fidelitat a la llengua i l'ambició nacional col·lectiva han estat la raó i els principis en formular la Moció. I ara són aquests mateixos principis els que ens han portat a la decisió de retirar aquell punt per no enterbolir un procés que podria fer avançar la nostra llengua com a llengua en les institucions europees.

El segon punt, que evidentment mantenim, ens endinsa ja en la nova Europa i endinsa, voldríem, a Catalunya, no invisible, subsumida en un estat, sinó com una nació coneguda com una nació sense estat.

Europa és en realitat una tradició imaginada que des de fa cinquanta anys evoluciona a la recerca d'un perfil

propi; de ben segur que serà un gran mercat que tindrà una potent estructura política, que serà l'altre respecte als Estats Units i que potser algun dia –algun dia, no pas ara– farà més riques, més justes, més educades i més iguals la gent i les persones diverses dels diferents pobles. I si arriba a ser *e pluribus una*, de molts una sola, nosaltres també hem de ser-hi. Però ens han de conèixer; han de conèixer la nostra història, que és també la d'Europa, la nostra llengua, la nostra realitat europea.

I voldríem situar a la raó i potser també al cor de les institucions de l'Europa nova que Catalunya no és una metàfora, que no és una expressió geogràfica al mapa de l'Europa del sud, sinó que és una realitat geogràfica, política, social i cultural. Però per a això ens han de conèixer, i aquest coneixement de Catalunya no es pot escampar per les institucions europees a la manera vegetal, disseminada, sense saber on creix o com cau. Per això cal una campanya institucional del nostre Govern, no una sèrie de mapes d'Europa; una campanya real, profunda i que sigui eficaç. I com Europa no és acabada encara, som a temps de formar part d'allò que algú diu que li falta, que és el plus d'ànima.

Per aquesta raó demanem el seu vot favorable al segon punt de la nostra Moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, quin canvi de to i de discurs! Jo l'altre dia vaig seguir amb molt d'interès la intervenció de la il·lustre diputada senyora Carme-Laura Gil i, certament, la reflexió que vaig fer en aquell moment va ser la de veure algú que amb un discurs molt punyent, molt incisiu, diria que un discurs brillant, doncs, em feia l'efecte de veure un d'aquells actors que quan interpreta el seu paper sobreactua i, per tant, en aquella sobreactuació perd la credibilitat i segurament allò que fonamenta i que dóna ànima al paper que vol interpretar. Jo crec que el seu discurs va ser absolutament desmesurat en aquell moment, quan vostè va sustentar la seva interpellació, que en aquest moment, doncs, en fi, ha tornat al sentit de la raó.

I, per tant, en aquesta qüestió jo crec que ens ve a tomb –perquè aquest és, certament, un debat important per a tots nosaltres, i especialment per a aquesta cambra, perquè és un dels temes nuclears del nostre país–, crec que ve a tomb fer la reflexió de saber que en aquesta qüestió, més que discursos abrindats, el que cal és allò que no hem tingut en aquests vint-i-tres anys, que és una acció de govern decidida, una acció de govern i, sobretot, una manera d'entendre també com s'ha de fer aquesta acció de govern.

Nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat i que el Govern de l'Estat, amb una lleialtat institucional que els honra, han sabut portar aquesta qüestió allà on havia d'arribar, que era justament en la recerca d'una

decisió absolutament inequívoca, que era reconèixer per part de les institucions de la Unió Europea que el català és una única llengua; una qüestió que tantes vegades hem afirmat des d'aquesta tribuna i que, en canvi, tantes altres vegades havia portat a error en altres àmbits de la nostra comunitat lingüística.

Per tant, nosaltres creiem que allò que s'havia de fer s'ha fet, s'ha fet bé. En aquest moment, la carta del Consell Europeu als vint-i-cinc països de la Unió Europea posa de manifest aquesta afirmació que jo faig des d'aquesta tribuna. I, per tant, crec que aquesta reflexió ve a tomb, senyora Carme-Laura Gil, senyors de Convergència i Unió... El tema de la llengua no és un tema per fer desgast polític al Govern –no és un tema per fer desgast polític al Govern–, és un tema en el qual el patrimoni de tots els catalans ens ha de servir per donar suport, per afirmar allò en què tots estem d'acord, i en aquest moment treballar en dos punts fonamentals: la unitat de la llengua que està preservada en aquest moment per l'acció institucional, i després per fer possible allò que també aconseguirem, i aconseguirem tot seguit, que és aconseguir que el català sigui, en l'àmbit de la Unió Europea, una llengua d'ús legislatiu, una llengua de petició, una llengua que es pugui usar amb normalitat en el si de les institucions europees.

I, per tant, jo recomano des d'aquesta tribuna..., agrair que retirin el punt primer de la seva Moció. No els votarem el punt segon, perquè entenem que en aquest moment el Govern de la Generalitat està fent allò que correspon, i ho ha de fer en uns terminis que estan molt precisats i molt marcats en aquesta negociació, i farà..., ja ha fet en aquest sentit alguns passos en el que vostè reclamava d'aquesta pedagogia i aquest fer-nos conèixer en el si de la Unió Europea, i en farà més. Per tant, crec que avui és el moment de fer aquesta reflexió, de saber que el tema de la llengua és un tema per tractar amb molta seriositat, que no ha de ser el tema per utilitzar com a desgast del Govern de la Generalitat de Catalunya, i reconèixer tots plegats que en aquest àmbit algun avanç havíem fet en el passat, que en aquest moment estem fent grans passos endavant i que en ferem més, sobretot, si des de Catalunya –permeti'm que li ho digui amb un to col·loquial, però cordial–, en lloc d'enredar la troca, el que demostrarem és convicció i voluntat com a nació d'arribar allà on ens hem proposat.

El Govern de l'Estat espanyol i el Govern de Catalunya estan fent allò que cal perquè això sigui així. Ajudem des d'aquest Parlament que tinguin la feina més fàcil, perquè de ben segur que aquesta no és una feina fàcil.

Gràcies, senyors diputades, senyores diputades. Senyor president, reitero el nostre vot en contra en aquesta Moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em posiciono des de l'escó, en nom del meu

Grup d'Esquerra Republicana, sobre la Moció subsegüent a la interpellació que parlava de la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a la Unió Europea i que va presentar el Grup de Convergència. Però abans vull manifestar que, contràriament al sentit i al to de la interpellació, nosaltres creiem que la situació de la llengua catalana a Europa està en un molt bon moment; que, els passos que s'estan fent i que s'han fet per al seu reconeixement, no els hauríem somniat abans fins ara, ni tampoc no ens hauríem pogut imaginar el grau de compromís del Govern estatal en aquesta reivindicació.

I avui, precisament –i tots vostès ho saben, i ho ha dit el meu company que m'ha precedit, però permeteu-me que hi insisteixi, perquè el nostre Grup n'està especialment content–, aquests passos han donat un fruit, que és obvi, si voleu, perquè tots sabem que la llengua és una, però que és molt important al cap i a la fi, i és que el Consell de la Unió Europea ha comunitat oficialment a tots els governs de la Unió que la traducció de la Constitució que va presentar el Govern espanyol era feta en tres versions lingüístiques, o sigui, en les tres llengües cooficials reconegudes a Espanya. Amb això, doncs –i per això la nostra satisfacció–, queda ratificada la unió de la llengua.

I ara, pel que fa a la seva utilització, estem en la negociació del memoràndum a fi que el català sigui llengua de treball a Europa, que és un rang que poden tenir les llengües que són oficials en una part del territori, que és un rang que ha de demanar l'Estat espanyol. Aquesta negociació està en procés, i s'acabarà a mitjans de desembre. O sigui que el camí per al reconeixement de l'oficialitat del català és un camí que és llarg però que es va fent d'una manera correcta, amb seguretat, amb una velocitat constant, que és la bona i que és la que ens permetrà d'arribar a bon port.

Nosaltres també votarem en contra de la Moció que ha quedat mantinguda, perquè pensem que s'estan fent ja les accions encaminades a fer que Europa conegui la llengua catalana i conegui Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, nosaltres, home, celebrem que el Partit dels Socialistes de Catalunya hagi posat una mica de seny en tot l'emblemàtic que van organitzar, perquè hem de recordar que, tot l'emblemàtic, se'l van organitzar tots solets vostès, i podem veure quines van ser les declaracions, per exemple, de la senyora Fernández de la Vega, del senyor Moratinos i d'altres representants del Govern. I, per tant, nosaltres ens alegrem que ara, en boca del senyor Boya, doncs, hagin recuperat una mica el seny i hagin entrat en la raó de la importància que té el reconeixement del català.

Però nosaltres hi votarem en contra. I també hi votarem en contra perquè considerem que no es pot fer tampoc, de la llengua, el desgast polític. I pensem que, si era tan

important aquesta Moció, per què s'ha retirat el primer punt? No entenem perquè s'ha retirat el primer punt, i tampoc el que no entenem és que el segon punt se'ns vengui com a punt central en la seva exposició. Per això nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Senyor Boya, per què em demana la paraula?

El Sr. Boya i Alós

Per al·lusions i contradiccions del senyor López.

El vicepresident primer

Les personals no semblaven negatives...

El Sr. Boya i Alós

No, però en tot cas...

El vicepresident primer

Quinze segons.

El Sr. Boya i Alós

...en tot cas, per dir-li que nosaltres hi hem posat el seny i, sobretot, la feina perquè la llengua arribés allà on ha arribat en aquest moment.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. També una prèvia: en tot cas, el que s'ha aclarit avui i el que s'ha ratificat avui és la unitat de la llengua. Ho dic perquè aquí aquells que no ho tinguin clar, també sàpiguen llegir-ho.

Nosaltres volem mostrar la nostra satisfacció, perquè aquesta tarda estem més a prop que mai, de fet més a prop que ahir, si val la pena dir-ho, del que en el fons volem, que és un reconeixement d'aquesta unitat de la llengua, perquè ningú la pugui posar en dubte, i, a més a més, del reconeixement del català com una llengua europea, cosa que fins ara també semblava que era dubtosa.

L'objectiu final és, evidentment, com ja s'ha dit, que no hi hagi possibilitat per part de ningú ni temptacions per part de ningú de trencar aquesta unitat, i que, a més a més del reconeixement de la llengua, en tinguem algun dia l'oficialitat i el dret de poder-la fer servir a les institucions europees. Estem segurs que aquest és un procés llarg, però també estem convençuts que és la majoria d'aquest Parlament, per no dir tothom en aquest Parlament, que persegueix aquest objectiu. Per això avui deiem que estem més satisfets i per això no ente-

niem que hi hagués una moció que, com ja s'ha dit, entorpeix aquest procés, fins i tot es plantegés boicotejar-lo, i que alguns, en nom de la defensa del país, de la llengua o de la nació, es proposin posar més pals a les rodes.

Crec –i és una opinió personal– que un país normal, que és allò que tants desitgem, serà o és un país en què els interessos de país passen per davant dels interessos de partit. I, com ja dèiem, celebrem que es retiri aquesta Moció, perquè n'era precisament un exemple contrari..., o que es retiri el punt 1 d'aquesta Moció.

Queda només com a moció sol·licitar una campanya de promoció del català a nivell europeu. Com ja s'ha dit, aquesta és una feina que el Govern ja ha començat a fer: ha fet anuncis a la premsa a nivell internacional en dates assenyalades; s'ha adreçat als eurodiputats, i a més a més s'està fent una campanya o s'està fent tota aquesta pedagogia o tota aquesta promoció tant a nivell europeu com de l'Estat espanyol. Però, en tot cas –i també és una opinió personal–, em fa l'efecte que la millor pedagogia seria que fóssim capaços de fer avançar el país com un, i no fer avançar el partit per davant d'aquest interès.

Per tot això, hi votarem en contra.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Senyor Vendrell, per què em demana la paraula?

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. No, només per dir a la senyora Camats que potser ens hem explicat malament, però nosaltres no posem en dubte la unitat de la llengua.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Senyora Laura Gil, per què em demana la paraula?

La Sra. Gil i Miró

Per contradiccions, per al·lusions..., per allò que vostè cregui més convenient.

El vicepresident primer

No, no, perdoni, senyora Laura Gil...

La Sra. Gil i Miró

Llavors, per contradiccions.

El vicepresident primer

Quina contradicció?

La Sra. Gil i Miró

La contradicció és que la senyora Camats ha dit que el punt 1 de la nostra Moció era boicotejar el procés que s'estava fent. Llavors, haig de recordar a la senyora Camats, primer, que llegeixi el que es diu –primer, que llegeixi–, i si convé, que llegeixi en veu alta. I segon, li

demano que ho retiri, perquè el que és segur és que del nostre Grup i d'aquesta parlamentària no es podrà dir *mai* que es fa cap acció que pugui arribar a boicotejar que la llengua catalana tingui un lloc a dins de la Unió Europea.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. La Sra. Camats i Luis demana per parlar.*) Senyora Camats, té trenta segons.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Jo no sé per què està tan ofesa, la senyora Carme-Laura Gil. Jo entenc que boicotejar la defensa de la llengua i el reconeixement de la llengua a la Unió Europea és quan s'intenten posar pals a les rodes en un procés que el Govern de la Generalitat està liderant com no s'ha fet mai, que està aconseguint resultats com no s'han aconseguit mai, i que, en lloc de fer-ho unitàriament perquè aquest Govern vagi més enllà, s'intenta boicotejar-lo –i no tinc una altra paraula– i s'intenta evitar-ho. Si això no és boicotejar i posar pals a les rodes, jo no ho entenc.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats.

(*Veus de fons. Pausa.*)

Senyores i senyors diputats, anem a posar en votació la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la difusió de la realitat sociolingüística de Catalunya a les institucions de la Unió Europea.

Recordo que, per part del Grup interposant de la Moció, s'ha retirat el primer punt de l'ordre del dia. Per tant, es posa a votació el segon punt de l'ordre del dia... (*Veus de fons.*) El segon punt de la Moció de l'ordre del dia, lògicament.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 78 vots en contra i 39 a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Pirineus (tram. 302-00080/07)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els Pirineus, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Bé. Aquesta és la Moció subsegüent a la interpellació que es va produir en el darrer Ple sobre, bàsicament, la vegueria de l'Alt Pirineu.

Començaré pel comentari del segon punt del que se'm demana que retiri el punt. Concretament és una consulta als ajuntaments de l'Alt Pirineu per tal que tots els ajuntaments i la població pirinenca tinguin suficientment informació per saber on anem. És a dir, realment, què és això de la vegueria de l'Alt Pirineu? Quins continguts tindrà? Quin perfil tindrà? I quin esdevenidor tindrà?

La consulta la demanem –la demano– perquè els ajuntaments dels pobles del Pirineu tan sols saben de la vegueria per informació de premsa. Sembla que som en portes d'un canvi estructural de gran transcendència a l'Alt Pirineu, d'aquests canvis que perduren, que cal que ho facin, perquè del contrari la societat ens pot estirar les orelles a tots.

Tal vegada, un canvi de la transcendència i a escala història com el que suposà als anys quaranta, em refereixo al segle XIX, als anys quaranta del segle XIX, 1836, que es va suprimir el Consell General d'Aran i també es va suprimir el Consell General, els consells generals de territoris històrics pirinencs com són la Ribagorça i el Pallars.

Bé. Contemplar l'especificitat de l'Alt Pirineu és bo, sembla que anem per bon camí. Hi ha un territori diferenciat amb una història, amb una problemàtica distinta, difícil de poder-hi accedir amb mentalitat i vivències de la Catalunya mediterrània. Un canvi tan transcendental cal que estigui ben nodrit d'aportacions als pirinencs, dels actors principals de l'escenari sociològic i econòmic d'aquesta regió de l'Alt Pirineu i dels seus ajuntaments. Que els ajuntaments i el poble facin una reflexió amb base als continguts essencials de les polítiques d'actuació adaptades a les peculiaritats i als trets diferencials pirinencs. Aquest territori, que es va despol·lar i que avui és una polèmica, esdevé una polèmica com a poble, una polèmica important.

Per la seva obvietat, fer una consulta als ajuntaments, una consulta per escrit, ajuntament per ajuntament, de tot l'Alt Pirineu, és un aspecte essencial per donar contingut a aquesta vegueria. Jo diria que el Govern de la Generalitat hi està obligat –obligat.

Em referiria a diferents situacions històriques, com, per exemple, la Segona República, on després d'uns estudis geogràfics i sociològics i econòmics i unes enquestes molt aprofundides que es van dirigir per part del geògraf Pau Vila, realment després en surt un producte concret. Bé. Doncs, jo crec que el Govern està obligat a fer-ho.

Jo demanaria que pel bé de la vegueria, pel bé dels municipis, pel bé del Govern de la Generalitat aquesta consulta, realment, es realitzés. I, en aquest sentit, apello al fet que les tres forces que en aquests moments donen suport al Govern tenen una trajectòria de municipalisme important, estan representats en molts ajuntaments de Catalunya, i, en aquest sentit, crec que aquest discurs realment es completa, quan una cosa tan important a la nostra història que és donar forma a aquesta regió, a aquesta vegueria de l'Alt Pirineu que tan sols en coneixem coses per la premsa, realment es pugui tirar endavant això.

Demano, doncs, el vot positiu. Demano una reflexió per part dels grups que donen suport al Govern, i demano un vot positiu a realitzar aquesta estructura de consulta als ajuntaments pirinencs per tal de poder situar la dimensió local en aquesta vegueria.

Respecte al punt tercer, «garantir que la futura vegueria de l'Alt Pirineu distribueixi, amb paràmetres d'equilibri territorial, els diferents òrgans de direcció i gestió d'aquesta vegueria...», em penso que, al llarg de la interpellació, la nostra postura va quedar clarament explicada.

I, en aquest sentit, doncs, jo acceptaria la proposta de transacció que es planteja per part dels grups que donen suport al Govern i en la qual, doncs, esdevé una flexibilitat que trenca una mica aquella posició rígida del conseller Carretero que els primers mesos de govern va sortir a la premsa donant per fet, d'una forma prefixada, les tres capitalitats.

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Pla

I, finalment...

El president

S'ha acabat el temps.

El Sr. López i Pla

Molt bé, gràcies, senyor president.

El president

Han presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula el senyor Jordi Ausàs, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, al Grup d'Esquerra l toca el torn d'explicació de l'esmena presentada pels grups que donen suport al Govern amb relació a la Moció presentada a l'anterior plenari amb relació a la vegueria de l'Alt Pirineu i d'Aran.

He de dir que ho faig decebut –ho faig decebut– pel contingut del text presentat a consideració d'aquest Ple. Però especialment ho faig decebut pel contingut i el to, ho deia abans el diputat Agustí López, el to volgudament incendiari de la interpellació del Ple anterior.

El diputat Agustí López va interpellar el conseller de Governació, i jo entenc que ho va fer amb el propòsit, malauradament, de carregar-se un projecte col·lectiu i un projecte il·lusionant; un projecte amb unes expectatives certament positives i engrescadores per a molts sectors, per a molts col·lectius, per a moltes entitats, grups, grups polítics, associacions, etcètera, que veuen, que albiren en la creació de la vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran una solució a molts dels seus problemes.

No comprenc com el diputat senyor López s'ha deixat endur per motivacions d'aquest tipus. No entenc com vostè, senyor López, que sempre ha estat, entenc, un defensor de la creació de la vegueria de l'Alt Pirineu, ara utilitza munició pesada per tal de combatre-la. Una intervenció demagògica i, a més a més, també crec que una intervenció irresponsable. Una intervenció irresponsable precisament perquè buscava en la interpellació del Ple de la setmana passada l'enfrontament territorial en un territori tan fràgil, tan feble, com és l'Alt Pirineu i l'Aran.

Em sap greu, i li ho dic de debò, el seu canvi radical de posicionament. Vostè ara qüestiona la creació de la vegueria, avui hem vist que no, afortunadament. L'anterior plenari amb motiu de la interpellació vostè sí que ho feia, qüestionava la vegueria. D'entrada, deia que l'Aran no hi havia de ser, i, en canvi, no hi veia cap contradicció, per exemple, amb el fet que l'Aran, doncs, figuri a l'institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu o l'Aran, o bé figuri, doncs, com un consell comarcal més quan, posem per cas, el president de la Diputació de Lleida crida a consulta els diferents consells comarcals.

Però, bé, no es pot dir, com deia vostè en la interpellació del Ple anterior, que des del Govern no s'ha parlat de continguts quan el Departament de Governació i el conseller Joan Carretero ha dit, pel dret i pel revés, que l'objectiu primer de la vegueria és la defensa del principi d'equilibri territorial i el gran avenç que, pel conjunt dels pirinencs, representarà el fet de comptar amb la implantació administrativa directa dels serveis de la Generalitat de Catalunya, i que aquesta proximitat administrativa significarà –l'ha de significar– la pràctica totalitat de les gestions amb el Govern, i que aquesta pràctica totalitat pugui fer-se des de la mateixa comarca sense haver de sortir-ne.

El debat és obert i participatiu, i el Departament de Governació i el conseller Carretero, ho comentava i ho deia en la interpellació la setmana passada, han parlat absolutament amb tots els alcaldes, els ajuntaments, els consells comarcals de l'Alt Pirineu i l'Aran. És bo que sigui així i és bo que continuï sent d'aquesta manera. Per tant, no es tracta, entenc jo, doncs, de fer aquesta política de curta volada, ni és hora dels retrets localistes, no és hora de parlar de capitals i molt menys en un territori tan complex, tan polièdric, tan divers com és l'Alt Pirineu i l'Aran.

Ara entenc que toca defensar el territori, toca defensar la creació de la vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran, i és per això que ningú, i el Govern, el primer, aposta per l'establiment d'una única ciutat capital, ni d'una capital convencional. Per tant, toca crear una vegueria que suposi, en primera instància, un reconeixement polític d'aquest territori, d'una realitat força homogènia, amb unes característiques força específiques que a final de comptes permeti, doncs, garantir la igualtat d'oportunitats als ciutadans que hi viuen, i, a més a més, aportar més benestar al conjunt dels pirinencs.

L'esmena que presentem els tres grups que donem suport al Govern planteja, en primera instància, una esmena de substitució del punt primer que diu que «el

Parlament de Catalunya reconeix i empara les legítimes aspiracions de les institucions araneses que han de ser preservades en tot moment i, en especial, en abordar la futura organització territorial i la redacció del nou Estatut».

Una esmena segona de supressió del punt segon, i una esmena tercera de substitució del punt tercer on diu que «atenent» –justament el que dèiem ara– «la configuració policèntrica de l'Alt Pirineu, la nova organització territorial de Catalunya tindrà com a referència els criteris d'equilibri territorial i la necessària descentralització de l'Administració de la Generalitat en el conjunt de les valls que la conformen, en el moment de configurar la nova vegueria».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, en fi, agrair el to del senyor López, però fer-li una reflexió al voltant d'aquesta qüestió que ens ocupa, especialment, pel que fa al punt 2 de la Moció que vostè presenta.

Certament, quan el seu Govern va posar en marxa les lleis d'ordenació territorial i va portar a terme l'ordenació de Catalunya, vostès no van demanar als municipis de Catalunya –perquè, si no, segurament no haurien fet els consells comarcals– què en pensaven. I, per tant, jo crec que el Parlament de Catalunya té en aquest sentit la sobirania del poble català, i és aquí on hem de discutir aquestes qüestions. Una altra cosa és que els grups polítics i els responsables del Govern hagin de fer aquesta tasca, que nosaltres estem segurs i convençuts que s'està fent en diferents àmbits, especialment després d'endegada aquesta campanya per parlar de l'Estatut i parlar també de l'ordenació territorial.

També satisfets que vostè accepti l'esmena, que crec que defineix quina ha de ser, al nostre entendre també, la definició d'aquesta vegueria.

I, respecte al tema de l'Aran, deixi'm dir-li algunes coses, i permetin-me les senyores diputades i els senyors diputats que ho faci en aranès, eh?, perquè, d'alguna manera, també es bo que la nostra llengua ressoni en aquest hemicicle, on tan sovint parlem del dret de les llengües i de la seva pervivència.

Donques, senyor Agustí López, jo li voleria dèder que mos felicitem que retire aquest punt der ordre deth dia. Entenem qu'aquest non ei eth lòc tà portar a tèrme aquest debat; qu'existís aué un pacte des fòrces polítiques araneses en sen des nòstes institucions, e qu'eth recorrut qu'a de hèr eth procès dera legitima reivindicacion des aranesi a d'èster justament trobar, en ambit der Estatut de Catalonha, un encaish que reconesque, en primèr tèrme, era sua lengua, non, coma ditz actuauement er Estatut, era parla aranesa, senon era lengua

occitana, que sigue reconeishuda coma ua lengua pròpia tanben de Catalonha; que poguésquem consolidar es nòstes institucions en Estatut, non simplement en tèxte d'ua lei que mos a permetut hèr un camin, un recorrut enquia aué, un recorrut ja des der an 91, mès en tot cas que sigue er Estatut qui recuelhe era existéncia d'aguesta tradicion e d'aguestes institucions qu'aué sostien ath nòste Govèrn, e tanben, coma non?, er encaish dera Val d'Aran laguens dera vegueria, mès, en definitiva, deth nau context territorial que definirà era lei d'ordenacion territorial de Catalonha.

Ei un tèma complèx. I a dus interèssi que de bèra manera entren en colision: er un, era voluntat de Catalonha d'ordenar eth sòn territòri, e per un aute, de preservar es drets d'un territòri petit qu'a uns drets tanben, diguem, nacionaus, perquè ne son, d'ua lengua, una cultura e ues tradicions de govèrn. E açò a de perméter trobar un encaish en un debat sossegat, en un debat qu'a d'èster entre institucions e fòrces politiqües, e non pas coma un objècte de discrepància entre es partits politics catalans.

Çò qu'interèsse aué ara Val d'Aran, as grops politics aranesi, ei qu'es partits catalans que son presents en aquesta cambra agen toti ua posicion unanim deuant de çò qu'a de recuèlher er Estatut e çò qu'a de dèder era organizacion, era ordenacion territorial de Catalonha, tà sobretot non velhar pes interèssi d'un partit polític determinat, senon pes interèssi deth territòri d'Aran, pera pervivéncia dera sua lengua e era pervivéncia dera sua cultura. Sabem tanben qu'ena pervivéncia der occitan d'Aran mos i jogam –er aute dia, ena Comission de Cultura, ac podèrem veir damb era preséncia de representants der Institut d'Estudis Occitans–, mos i jogam tanben era preservacion des catalanoparlants que son ath nòrd, que son ath sud de França.

Donques, per aquesta rason, jo demani formaument aué, des d'aquesta tribuna, as grops politics que, per favor, non utilizésquem aqueri tèmes qu'an d'èster de consens, non les utilizésquem tara confrontacion politica en aquest Parlament.

E, dit açò, senhor president, arregraisqui un còp mès era voluntat deth senhor Agustí López e deth son Grop de retirar aquest punt d'aquesta Mocion, en favor deth consens, deth debat, deth dialòg e, sobretot, en arténher aquest objectiu legitim des aranesi, d'arténher un bon redactat der Estatut e un encaish que les pogue satisfèr en aquesta naua organizacion territorial de Catalonha.

Gràcies, senhor president, senyores diputades, senyors diputats.

(Remor de veus. Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'illustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, senhor president. Illustres diputats i diputades, bé, en primer lloc, voldríem felicitar, no?, el senyor Boya per la seva intervenció en aranès, que enriqueix el debat d'aquest Parlament i que en definitiva, doncs, demostra que el que ja està contemplat en l'ac-

tual Estatut, al seu article tercer, pel que fa a l'ensenyament i a l'especial protecció i respecte de la parla aranesa, és una realitat, i ho ha fet palès en aquesta intervenció parlant en la seva llengua, en la llengua aranesa. Llengua que té els seus orígens, igual que el tenen la història i les arrels de la Vall d'Aran, en les terres gascones i l'Occitània, i que per aquest motiu la Vall d'Aran va decidir en el seu moment..., i ara no és potser oportú fer història, però va decidir en el seu moment formar part d'una manera lliure i voluntària del Principat de Catalunya; això sí, mantenint la seva pròpia identitat i mantenint el que podríem definir com el fet diferencial dins de Catalunya.

I, per tant, nosaltres no volem, de cap de les maneres, ser incendiàries, sinó ans al contrari: ens agrada la preservació dels nostres boscos, de la massa forestal de Catalunya, i més, doncs, diputats com els que tenen l'honor de dirigir-se en aquest hemicicle, doncs, que som gent de Lleida, gent propera al Pirineu i que estimem la nostra terra, estimem la natura.

Ara bé, un es pregunta: és que, anem a veure, perquè hi hagi foc, algú l'ha de provocar. I en aquesta qüestió, i en aquest tema, entenem des del Grup Parlamentari que qui està generant inquietud a la Vall d'Aran són precisament les contradiccions dins del mateix Govern, dins del tripartit. Contradiccions que contínuament se'n fan ressò els mitjans de comunicació, contradiccions entre el conseller de Governació, contradiccions entre el mateix president de la Generalitat, que avui diem blanc i el dia següent diem negre. I això és el que provoca incendi, això és el que provoca alarma a la Vall d'Aran, inquietud, i fereix sentiments.

Ara bé, s'ha decidit, per part de l'illustre diputat senyor López, retirar el primer punt de la Moció, ho respectem, i, evidentment, creiem que és un tema, doncs, que s'ha de debatre amb profunditat. Ara bé, també, i a col·lació del segon punt, entenem que els municipis tenen un paper fonamental o transcendental en el que ha de ser la futura organització territorial de Catalunya. I per això avancem que donarem suport al punt segon, i també que donarem suport, evidentment, a l'esmena transaccional, tot i que creiem que la present Moció ha estat finalment descafeïnada.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar expressant el suport decidit del meu Grup Parlamentari a la creació de la vegueria del Pirineu, i el suport decidit als ciutadans i ciutadanes que des de fa molts anys estan impulsant aquesta vegueria. La gent d'Iniciativa hem après de persones com l'Amadeu Gallart a comprendre aquesta realitat i a defensar-la.

També aquesta mateixa gent ens explica que en el mateix territori s'està discutint un manifest, que pretén ser

unitari, per expressar l'opinió de totes les forces parlamentàries des del territori sobre el procés de creació. I ens sembla que faríem bé de respectar el procés de discussió que hi ha en aquelles mateixes comarques; reafirmar l'aposta decidida del nostre Grup i de la majoria que dóna suport al Govern per l'equilibri territorial, i destacar que evidentment que caldrà consultar, però segurament caldrà consultar quan el Govern, oficialment, hagi fet públiques les propostes, i, a partir d'aquí, obrir un procés de consulta clara, realitzada amb garanties, i al mateix temps, mentrestant, donar l'oportunitat que el mateix territori s'expressi en manifestos com aquest.

De totes maneres, sí que em pregunto, si era tan urgent i tan imprescindible aquesta consulta, per què no es va fer abans. M'ho pregunto, i no trobo massa la resposta.

En tot cas, amb referència al tema de la Vall d'Aran, agrair la retirada d'aquest punt i deixar constància del meu Grup Parlamentari que estem en condicions de donar un salt important en el reconeixement institucional de la Val d'Aran. La Val d'Aran és un territori amb identitat pròpia, amb llengua pròpia –l'aranès, llengua occitana de l'Aran–, i que va tenir un tractament insuficient a l'Estatut d'autonomia del 79 –només recull un article el tema de la parla aranesa, i després està en una disposició addicional–, i després la mateixa Llei 16 del 90 també va fer, crec –i són paraules del mateix Consell General de l'Aran–, una palesa incorrecció política, si no una manifesta injustícia, en definir la Vall d'Aran com una simple comarca singular.

Ara estem davant d'una gran oportunitat. Al nou Estatut –la Ponència l'està elaborant– hi ha un capítol per definir, però apuntat en l'índex, que es diu «Règim especial de la Val d'Aran»; jo crec que en aquest marc podem discutir obertament les propostes del Consell General. I està en marxa un procés de nova organització territorial que també crec que podem abordar amb tranquil·litat i serenitat, per veure com podem tots coincidir a potenciar el paper institucional de la Vall d'Aran.

No creiem que sigui bo fer una discussió improvisada, conjuntural. I en l'Estatut, a més a més, crec que és important facilitar tota la informació cap a la Ponència, com la que ja va donar el Consell General de la Vall d'Aran a la seva compareixença; ens va facilitar un dossier que segur que els diputats i diputades que formem part de la Ponència hem mirat amb atenció. I jo manifesto, a més a més, la predisposició del meu Grup Parlamentari a mantenir les trobades que calgui en aquest procés amb el Consell General de la Vall d'Aran, per trobar una redacció consensuada de cara al nou Estatut.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Agustí López, per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. En primer lloc, senyor Ausàs, incendiari és fer propostes i no escoltar ningú, i jo li demanaria que retirés aquest adjectiu polític que jo

considero un insult per a la meua persona i per al que represento, tant per la feina d'aquí com per la feina que faig en un altre lloc. No és, no ha estat ni el meu objectiu ni la meua voluntat ser-ho. I en aquests moments repetiria el 80 per cent de la interpellació que vaig fer, molt convençut del que vaig dir.

I concretament la repetiria perquè, ho torno a dir, o sigui, cal consultar els ajuntaments davant d'un canvi històric com el que s'està realitzant. Enfrontament territorial: el mateix. Jo li recordo que el diputat d'Iniciativa ha fet referència a un manifest que vam intentar signar a Sort, després d'una primera trobada a la Seu d'Urgell en què tots els representants..., o sigui, que el va proposar Depana –que el va proposar Depana–, que tots els representants dels partits polítics i els ajuntaments més importants de l'Alt Pirineu vam arribar a un acord i que a la Seu d'Urgell i a Sort el representant d'Esquerra Republicana va parlar la signatura d'aquest document.

I, finalment, per posicionar-me en la retirada del primer punt. Jo crec que, sobre el primer punt de la Moció, tal com ho he plantejat, crec sincerament que és reflex del sentiment de la gent d'Aran, però és cert també que tinc coneixement de les converses que hi ha entre el Consell General d'Aran i la Conselleria de Governació, que estan avançant, i també del diàleg de les forces polítiques d'Aran. I amb l'objectiu de beneficiar aquest itinerari, que em sembla positiu, retiraria, com s'ha dit ja en anteriors intervencions, aquest primer punt.

Si en un temps prudencial no s'avancen suficientment aquestes negociacions i en sentit positiu, no descarto tornar a entrar una interpellació en aquest sentit. Recordo també que la Diputació de Lleida, amb el consens de tots els grups polítics que hi han a la Diputació de Lleida, va aprovar una moció clavada al primer punt que jo he presentat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Amb relació a l'esmena, senyor diputat... Senyor diputat, de fet ha sortit aquí per posicionar-se sobre l'esmena estrictament... Sí? L'accepta? (*El Sr. López i Pla intervé sense fer ús del micròfon.*) Però vostè el que ha retirat és el primer punt de la Moció, si no ho he entès malament. (*Pausa.*) Llavors, els punts 1 i 2 de l'esmena, no els accepta, i el punt 3, l'accepta, de l'esmena? (*Pausa.*) I el tercer, l'accepta.

Senyor Ausàs...

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Per dir que no..., sí, no tinc cap inconvenient, com em proposava el diputat senyor López, a retirar l'expressió «incendiari» –de «discurs incendiari», no pas la persona del senyor López–, de «discurs incendiari», el seu, el de l'anterior plenari, si aquesta expressió, doncs, l'ha pogut faltar o ha pogut trobar menystinguda la seva honorabilitat, perquè no és en cap moment la intenció d'aquest diputat.

Pel que fa al text que proposava la signatura d'un manifest, certament, és un document de treball que estan elaborant els diferents partits polítics al Pirineu i serà al

final, quan s'arribi al consens, però només al final quan s'arribi al consens, que hi haurà la signatura, si és possible, de tots els partits.

Moltes gràcies.

El president

Per tant, senyores i senyors diputats, queden a votació només el punt 2 i el 3, que els votarem separadament, a petició, en fi, de diversos grups.

Votem primer el punt número 2, del qual no ha estat acceptada l'esmena; punt número 2, que no ha estat acceptada l'esmena.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 66 vots en contra i 50 a favor.

Passem ara a votació del punt tercer, que sí que ha estat acceptada l'esmena.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i sis minuts.